

Ja hoću biti kršćanin

By Mirko Vučilovski

Copyright © 2014.

Kristova pentekostna crkva

Eugena Kvaternika 9

31551 Belišće

www.pentekost.hr

Sadržaj

Uvod.....	3
Kršćanin	5
Krist i Duh Sveti	9
Hoću	13
Traži	20
Odreći se sebe	30
Križ.....	40
Uskrsnuće.....	48
Duh Sveti.....	57
Duhovnost.....	65
Svijet	73
Prvenstvo.....	80
Čuti.....	87
Zajednica.....	93
Ljubav	99
Vjernost.....	107

Uvod

Puno je riječi, rečeno o kršćaninu i kršćanstvu. Teško je nešto novo reći a da to već nije rečeno, zato sam u ovoj knjizi htio uzeti ogledalo Isusa Krista i u kontekstu toga govoriti o kršćaninu i kršćanstvu. Namjera mi nije da utvrđujem tko je kršćanin a tko nije, kao što mi namjera nije da polemiziram, već sam imao želju u ovim vremenima suše kao i svi oni koji to žele popraviti utvrđeni imidž pojma i osobe kršćanin u sebi, i oko sebe. Ne mogu prihvatit da razno razne denominacije čine kršćanina, već više vjerujem da pojam i osoba kršćanin gradi i ostvaruju zdravu i prosperitetnu nauku udrugu kršćana kao izvjesnim nazivom koji čini također izvjesnu denominaciju. Sporovi doktrinarnoj ispravnosti za mene su važni, ali još važnija je naša duhovna uloga – mi smo svjetlo svijetu sol ovoj zemlji, miris spoznaje Krista... nebeske zvijezde u mraku svemira. I kao što postojanje automobila nije svrha sama sebe ne služi samo sebi, već ima karakter općeg dobra, tako i kršćanin nije samom sebi svrha već ima službu širenja spoznaje Isusa Krista. Naravno da duhovni kršćanin više govori nego onaj koji to nije. Onaj koji više govori zaslužuje i višu nagradu, a to je stvar njega i njegova Gospodara. Moj osvrt na pojam osobe i ulogu zajednice želi potaknuti na odgovornije služenje u liku i djelu osobe kršćanin i veći učinak i ulogu kršćanstva u zdravlju svake nacije i cijelog svijeta. Želim podsjetit da snaga kršćanina i kršćanstva nije u denominacionalnoj pripadnosti nego u odnosu s Bogom. Snaga Izraela i njihova uloga među narodima svoga vremena ovisila je o Božjoj nazočnosti. Bog je duhovni govor svakog čovjeka koji se naziva kršćanin i

kršćanstva kao koncesije ili jedne vjeroispovijedi. Moral o kojem se najčešće govori pri razmišljanju o kršćaninu je samo produkt izgaranja za Krista. Gorljivost u Duhu govori o kršćaninu više od tisuću riječi. Kršćanin i kršćanstvo primarno su duhovne kategorije, a mogu se promatrat i kao fenomeni pojedinca i društva. Ovom knjigom želim podsjetit kršćanina na njegove izvore te na važnost njegovog toka i na njegovu duhovnu ulogu u izgradnji sve do učešća, ulijevanja u more kraljevstva Božjeg.

Mirko Vučilovski
Pastor Kristove pentekostne crkve, Belišće

Kršćanin

Ali ako je netko zlostavljan i trpi kao kršćanin, kako ga prezirno nazivaju, neka se ne stidi, nego dade Bogu slavu da je udostojen trpjeti za to. /1.Pt.4:16/

*

Ja hoću biti kršćanin! Kršćanin!? Mnogi se naziva dobrim čovjekom, ali tko će naći vjerna čovjeka? /Izreke 20.6/ Mnogi se nazivamo kršćanima, ali tko će se od nas doista naći kao kršćanin? Tko su kršćani? Imenica kojom se imenuju ili nazivaju sljedbenici Isusa Krista. Naziv ne potječe od Židova jer oni nisu priznavali Isusa Krista, Mesijom ili Pomazanikom, već je potekao od poganskih činovnika. Osnova naziva je Krist Pomazanik, Mesija, a podrazumijevao je živo sljedenje Njega i Njegova učenja. "Ako ustrajete u Mojoj nauci, uistinu ste Moji učenici, upoznat ćete Istinu, a Istina će vas osloboditi." /Iv.8.31-32/ Naziv je bio više preziran, jer mnogi su bili prezreni kad bi postali kršćanima. Više kršćana tvori kršćanstvo, vjersku sljedbu koja Krista drži kao Alfu i Omegu, Prvog i Posljednjeg, Početak i Svršetak. "Ako imate ljubavi jedan prema drugome, po tome će svi poznati da ste Moji učenici" /Iv.13.35/ Specifičnost im je bila ljubav prema Kristu i ljubav kojom su ljubili jedan drugoga. Pojam se pojavljuje u Antiohiji i tamo prvi puta Kristove učenike nazvaše kršćanima. U cijelom Novom Zavjetu taj izraz se ne upotrebljava često, još ga susrećemo samo na dva mjesta i to u slučaju kad apostol Pavao svjedoči Agripi; tada Agripa reče Pavlu – "Gotovo ćeš me uvjeriti da

postanem kršćanin!" /Dj.26.28/ Drugo spominjanje nalazimo u Petrovoj prvoj poslanici – ako netko stradava ili trpi kao kršćanin. Neka se ne stidi,... /1.Pt.4.16/ Očito je apostolima bio poznat taj naziv, znali su zbog čega je i što nosi u sebi. Ime se širilo i toliko proširilo da je izgubilo svoje prvotno značenje i gotovo mnogo toga od onoga što se pod njim uistinu podrazumijevalo. Kršćanin danas je opća imenica. Današnja različitost poimanja naziva kršćani često dovodi do zbunjenosti pa čak i zbrke. Tko je kršćanin, a tko to nije? Unatoč svemu, ja danas hoću biti kršćanin! Odlučio sam postati kršćanin! Odlučio sam da slijedim Krista! Želim i hoću biti sve ono što podrazumijeva i sve ono što se podrazumijevalo pod pojmom kršćanin od samih početaka. Uvažavam sva uvjerenja današnjice, sva uvjerenja koja imaju moji suvremenici i umoljavam sve čitaoce da primarno primjene u odnosu na moju odluku jedno od osnovnih načela Kristova učenja: Sve što želite da ljudi čine vama, činite i vi njima! /Mt.7.12/ Ja hoću biti kršćanin! Ja hoću slijediti Krista bez obzira na cijenu. Bože slavim Te da Si me udostojao da hoću biti kršćanin. Dali je to uopće više moguće? Dali to uopće ima više smisla? Svi smo mi više ili manje pro kršćanski orijentirani. Održavamo kršćansku tradiciju, ali ne prakticiramo kršćanstvo u cijelosti. Svi mi simpatiziramo kršćanstvo i imamo simpatičan odnos prema pojmu kršćanin. Pro u latinskom jeziku znači za, pa smo tako i mi pro kršćani ili za kršćanstvo – simpatizeri kršćanstva. Biti za nešto ne mora da nas poistovjećuje sa tim. To nam svjedoče mnogi pro kršćanski životi. Kad čujete čovjeka gdje psuje Boga, to ne znači da on nema pro kršćanski stav, ali ozbiljno dovodi u pitanje svoje kršćanstvo odlučio sam biti kršćanin! Odlučio sam da slijedim Krista! Odlučio sam postati učenik Krista Pomazanika. Odlučio sam živjeti kršćanstvo. Što bi to trebalo značiti za mene, a što bi to trebalo da znači za moju životnu sredinu? Onaj koji služi Kristu na taj način, ugodan je i ugađa Bogu, ljudi misle povoljno o njemu. /Rim.14,18/ Tko zbilja

ovim služi Kristu ugodan je Bogu i mio ljudima. Učenik uči od Učitelja, Krista. Sve što više od Njega naučava to postaje sve sličniji Njemu.

Ja hoću biti kršćanin znači – ja hoću biti kao On. U vremenima Kristova djelovanja na zemlji On nije bio prihvaćen. K svojim dođe, ali ga Njegovi ne primiše. /Iv.1.11/ Najmanje se moglo očekivat da upravo oni koji su danima raspravljali o dolasku Sveca Izraelova, po Njegovoj objavi nisu Ga prihvatili. Od svojih religioznih suvremenika bio je odbačen. Farizeji i saduceji kao dvije najvažnije i najuvažavanije vjerske skupine, ne primiše Ga. Književnici, pismoznanci, svećenici i svećeničke loze – ne prihvatiše Ga. Ne samo da Ga ne prihvatiše već su Ga osudili na smrt. Svi oni u jedan glas viknuše: "Ovoga smakni, a pusti nam Barabu!" /Lk.23.18/. Baraba bijaše bačen u tamnicu zbog bune u gradu i zbog počinjenog ubojstva. Iako pilat svjedoči: "Ja ne nađoh na Njemu ništa što bi zasluživalo smrt. Išibat ću Ga i pustiti." Ne, On nije bio poželjan. Pogubili su Ga na najbrutalniji način razapinjanjem na križ. Neka se razapne! Svi su oni još jače vikali – neka se razapne! /Mt.27.22-23/. Razapeli su Ga. Umro je na križu među razbojnicima. Nakon vrijeđanja, ismijavanja, ruganja i fizičkog zlostavljanja, raspet umre. Stotnik, rimljanin i oni koji su s njim čuvali Isusa, nakon svega viđenoga, prestrašeni dali su svjedočanstvo koje mnogi drugi nisu vidjeli – uistinu, ovaj bijaše Sin Božji! To je istina koju kršćanstvo zna! To je istina koja svojim sadržajem je prisutna u mnogim liturgijama, u mnogim službama i žrtvovanjima kao kršćansko crkveno bogoslužje. Ja hoću biti kršćanin! Ja hoću biti kao On! Nije učenik nad učiteljem, niti sluga nad svojim gospodarom. Dosta je učeniku da bude kao njegov učitelj, a služi da bude kao njegov gospodar. Ako su domaćina nazivali belzebulom, koliko će više njegove ukućane? /Mt.10.24-25/ Belzebul po riječima farizeja bio je poglavica zlih duhova. Književnici što

su sišli iz Jeruzalema govorili su da je Krist opsjednut belzebulom. Što se danas misli i govori o stvarnim kršćanima? Što im se čini? Što se čini onima koji doista žele biti kao On? Tko im to čini? U čije ime im se to čini? Ja hoću biti kršćanin! Ne odustajem unatoč činjenici da mogu doživjeti što i On od svojih religioznih suvremenika. Hoću ići za Njim. Hoću platiti cijenu koja mi dariva status i stanje stvarnog kršćanina. Ja hoću biti kršćanin! Ne želim izbjeći sramotu i prezir, ne želim izbjeći zlostavljanjima, protivljenja, trpljenja i razne nevolje. Ja hoću biti kršćanin. Bože, molim te u Ime Isusa Krista da me primiš i da me Duhom Svetim uvedeš u istinito kršćanstvo.

Krist i Duh Sveti

Zatim reče svima: "Ako tko hoće ići za Mnom, neka se odrekne samog sebe, neka svaki dan uzme KRIŽ svoj i neka Me slijedi! Jer ako tko hoće spasiti svoj život izgubit će ga, a tko izgubi život svoj radi Mene, spasit će ga. Što koristi čovjeku ako cijeli svijet dobije, a sam sebe izgubi ili se upropasti? /Lk.9.23-25/

*

Krist prvenstveno nije ime nego naslov. Krist je Mesija Pomazanik. Označuje Božjeg Pomazanika, Onoga Koga je Otac poslao i pomazao. Isus je Mesija, grčkim jezikom rečeno Krist. Od Mojsija pa na ovamo, obećani očekivani, najavljivan od mnogih proroka. Mjesta u Starome Zavjetu koja govore o Njemu često se nazivaju mesijanskima po Mesiji, po Kristu, po Božjem Pomazaniku. Najavljivan je u nevjerojatnim detaljima, a i sam je bio vrlo odgovoran da se zbude točno u titlu kako je o Njemu Pismo pisalo. Izrasta iz Jišajeva panja, oca Davidova, iz zemlje sasušene. Ne bijaše na Njem ljepote ni sjaja da bismo se u Nj' zagledali, ni ljupkosti da bi nam se svidio. Evo, začet će djevica, i roditi sina i nadjenut će Mu se ime Emanuel! /Iz.7.14/ - što znači: Bog je s nama. /Mt.1.23/. Bog je sišao i utjelovio se, postao je tijelom i nastanio se među nama. Ivan Ga naziva Riječ i kaže da je u početku bila Riječ, i Riječ je bila kod Boga i Riječ je bila Bog. I on kaže da je u početku sve je po Njoj postalo i ništa što postoji nije bez Nje postalo. U Njemu, po Njemu, radi Njega, da On bude sve u svemu. Dolazak Mu je bio u

punini vremena, svojima je došao ali oni Ga ne primiše. Štoviše, prezren bješe i odbačen od ljudi. Iako Božanske naravi, uzeo je narav sluge i postao sličan ljudima. Kad je postao kao čovjek, ponizio se i bio poslušan Ocu sve do smrti, i to do smrti na križu. Za života učio je, Riječ Mu je bila puna mudrosti, činio je djela milosrđa i čudesa. Unatoč svemu iskazanom riječima i djelima, nisu Ga vjerovali. Silom Ga se i sudom riješiše. Sam se ponudio na smrt. Na Njega pade kazna radi našeg mira s Bogom on je naše bolesti ponio, naše boli na se uzeo, opačine naše Njega satrše. Kao Bog-čovjek, bio je čovjek boli, bio je vičan patnjama, u svemu je bio iskušán kao i svatko od nas da bi nas u cijelosti mogao razumjet i u svemu nam mogao pomoć. Za naše grijehe probodoše Njega. Dok su Ga razapinjali bio je prezren, od svakog lica otklonjen. Zlostavljali su Ga, ali ono što nam je ostavio kao primjer, dok je trpio, nije vikao, nije prijetio, kojanje na klanje odvedeno, nije otvorio usta svojih. Među zlikovce je bio ubrojen, da grijehe mnogih ponese na sebi, da ih u Svome tijelu iznese na drvo križa i da se zauzme za sve nas. /Iz.53/. Umro je, treći po smrti, uskrsnuo je, a četrdeseti dan uzašao je na nebesa. Sad sjedi sa desne Oca Svojega, sva vlast Mu je u rukama, moli i zagovara i nas zastupa. To je u najkraćim crticama slika Krista Koji nas poziva da idemo za Njim. Danas, istina o Njemu je u mnogo čemu je osporavana. Mnoge istine su iskrivljene. Mnogi Ga uvažavaju, ali malo ih je koji Ga primaju. U mnogima je i danas prezren, odbačen, odgurnut... a i Njegovi sljedbenici su prognani, osporavani, ismijavani i nepoželjni. Poći za Njim znači prihvatiti Njega. Ići za njim znači ostati u Njemu. Ako ostanemo u Njemu i On će ostati u nama. Bez Njega smo nemoćni i sam nam kaže da bez Njega ne možemo ništa. Slika mladice i trsa je doista slika ovisnosti svatko tko želi i hoće slijedit Krista mora prihvatit tu istinu. Pored osobe Isusa Krista vrlo važna nam je istina o Osobi Duha Svetoga. Sam je Isus Krist svjedočio i učio da po Njegovu odlasku Otac Će nam dati drugoga

Branitelja, Odvjetnika Koji Će ostati s nama zauvijek. Boravit Će s nama i biti u nama! Kada dođe On, Duh Istine, uvest Će nas u svu istinu. Svjedočit Će za Krista, proslavit Će Krista, naučit Će nas sve i podsjećati na sve što nas je Krist učio i čemu nas je podučavao.

On neće govoriti Sam od Sebe, već Će govoriti što čuje od Krista i objavit Će nam buduće. Uzet Će od onoga što je Kristovo i to objaviti nama. Kad uzmemo svoje Biblije i krenemo s njom na put – ja hoću slijedit Krista, odlučio sam da slijedim Krista, ne smijemo smetnuti s uma da je ta Knjiga zbir spisa Staroga i Novoga Zavjeta. Pisali su je različiti ljudi ali samo kao koautori, odnosno u suradnji ili pod vodstvom i nadahnućem Duha Svetoga. Potpuno sigurno možemo reći da samo autorstvo pripada Bogu, zato je to jedina Knjiga u povijesti čovječanstva Koja je pisana u velikom vremenskom razdoblju, od mnogih pisaca različitih izobrazbi, a u cjelini je objava Božja, svjedočanstvo Božje. Biblija nije samo priručnik dogmatskih, etičkih ili općeljudskih istina, nego doista objava, Boga, Njegove volje kroz prošlost, sadašnjost i budućnost. Postoji još jedan naziv za Bibliju, a to je Sveto Pismo ili samo Pismo. Posvećenje Pisma dolazi od Boga Koji je svet. Tumačenje i naše razumijevanje vezano je uz Autora. Ako samo Sveto Pismo nije nastalo od ljudskog htjenja, nego su ljudi govorili od Boga, potaknuti od Duha Svetoga, tako ni čitanje, ni tumačenje ni razumijevanje ne dolazi od ljudi već od Boga, od Duha Svetoga Koji nas uvodi u istinu Evandelja. Ako se prepustimo stihijama učenja i tumačenja koje ovom zemljom vladaju, nećemo sigurno spoznati istinu i ona nas sigurno neće izbaviti. Zato je poslan Duh sveti da Bude s' nama i u nama. Kako znati da je Duh Sveti u nama? Jednostavno, poticaji, htjenja i djelovanja doći će od Njega, a sličnost Njemu otkrivat će nam da je to upravo ono što hoćemo ja sam odlučio da slijedim Krista. Ta istina je vrlo važna, jer bez nje mi ne možemo biti sljedbenici Krista. Mi

možemo postati pripadnici izvjesne denominacije, možemo se pridružiti određenoj koncesiji ili vjeroispovijesti i slijediti njena načela. Ali, mi smo donijeli odluku da hoćemo slijediti Krista.

Hoću

*

Ako tko hoće...! Htjeti je voljni dio. Sve mi je dopušteno, mogu htjeti mogu i ne htjeti! Mogu voljno, mogu nevoljno a mogu i dragovoljno. Sve je dopušteno, sve je dozvoljeno i zakonito, ali sve nije korisno, nije sve dobro za nas. Nije sve dobro, prikladno i korisno kad se i drugo uzme u obzir. Kad molimo molitvu koju nas je Krist učio, molimo... budi volja Tvoja...! U smrtnoj borbi u Gecemaniji Krist je morao ispiti kalež, nije Mu bilo ni malo lako, ali ispio je... neka bude volja Tvoja. On je htio voljno, dragovoljno i On je prihvatio Svoj poziv i podređenjem volji Očevoj posvjedočio Svoj odziv. "Moja se hrana sastoji u tom da vršim volju Onoga Koji Me poslao i dovršim Njegovo djelo." /Iv.4.34/ On je htio i nama je ponudio... ako hoćete, ako tko hoće... Često se susrećemo sa mogućnošću izbora. Kad se radi o crkvi mi možemo izabrat, kad se radi o denominaciji, također možemo izabrat. Kad se radi o grupaciji unutar bilo koje koncesije mi se svojim izborom određujemo. Mnogi žele biti neutralni vođeni mišlju da se ne bi zamjerali ni jednoj strani, ali to najčešće nije moguće. Ja hoću slijediti Krista nje neutralna pozicija. Odlučio sam da slijedim Krista znači da sam se duhovno pozicionirao, da sam se opredijelio, da sam se utkao među mnoge udove Kristova tijela i da zajedno sa svima onima koji su odijeljenih srca slijedim Krista. To je vrlo radikalan pothvat naročito za sve one koji kršćanstvo relativiziraju i prema kojima može biti i ovako i onako. Naša odluka i naše duhovno stanje nas određuje u smislu

pripadnosti. Zamislimo si da ne bi htjeli ni crkvi ni svijetu, ni Kristu ni luciferu, ni Bogu ni sotoni – to je nemoguće. Ako izađemo iz crkve u svijetu smo, ako odemo od Krista u vlasti smo kneza ovoga svijeta, ako se odvojimo od svetih umiješat ćemo se među ne svete. Poznao sam ljude koji su odlučili ostaviti svete i u svijetu pomišljali su da mogu služiti Bogu. Ja hoću slijediti Krista je izbor koji u sebi nosi – nemoj imati drugih bogova osim Mene. Zato kad govorimo o kršćaninu govorimo o onome koji je odlučio da mu Krist bude sve.

*

Ako tko hoće ići za Mnom...! Odlučio sam da slijedim Krista, odlučio sam da idem za Njim. Tko god hoće biti kršćanin prvo mora odlučiti da ide za Kristom. Ići za Kristom najčešće je poistovjećeno sa slijedenjem neke sljedbe koja nas je pozvala i regrutirala u svoje redove. To ne koristi ni sljedbeniku ni sljedbi. To vidimo iz naše svakodnevnice – jer se pojavljuju i sljedbenici i sljedbe i onda se raspadaju i nestaju. Kao meteori ulete u zemljin omotač, užare se, zasvijetle, ugase se i padnu. Crkve opstanu ako su Kristove i ako oni koji ih pohode slijede Krista. Ako ih čine oni koji ne slijede Krista, kad preplave, crkva se duhovno gasi, a ne rijetko i fizički raspada ili tavori, gacka na mjestu. Velike i svjetske denominacije da bi nadomjestile ne hodanje za Kristom ustrojavaju hijerarhiju, vladavinu svećenstva. Svećenstvo se podređuje crkvenoj ljestvici i u podređenju održavaju sve one koji su u njihovoj pastorali. Male crkvene zajednice to ne mogu ustrojiti pa najčešće postaju žrtve slobode. Sve mi je slobodno... mogu što hoću! Zato je pisano da strah od Gospoda daje život. Tko hodi za Kristom, strahom Gospodnjim se ispunjava i zlo ga ne može pohoditi. Kad je Izaija prorokovao o dolasku pravednoga Kralja, prorokovao je da će isklijat Mladica iz panja Jišajeva, Izdanak će izbiti iz njegovog korijena. Na Njemu Će Duh Božji

počivat. Duh mudrosti i umnosti... Duh znanja i straha Gospodnjeg. Prodahnut Će Ga strah Gospodnji: neće suditi po viđenju, prosuđivati po čuvenju... /Iz.11.1-5/. Ako smo odlučili slijedit Krista, ići za Kristom, odlučili smo da i nas prodahne i prožme strah Gospodnji, strah od Boga. Danas, nažalost, susrećemo u praktičnom življenju puno takozvanog kršćanstva a malo straha Gospodnjeg. Malo susrećemo onih što pravdom opasaše bedra i vjernošću slijedeđa bokove svoje. Malo tko razlikuje sekularno kršćanstvo i duhovno kršćanstvo. Odlučio sam da slijedim Krista je odluka zova duhovnog kršćanstva. Sekularno kršćanstvo je izuzimanje vjernika ispod vlasti Krista i pretvaranje Kristovog vlasništva u svjetovno vlasništvo. U sekularnom kršćanstvu kršćani uživaju svjetovnu slobodu. Ona im dopušta sve i omogućuje im da budu u svijetu i da pri tom ostanu kršćani. Unutar kršćanstva postoji još jedan pravac – kršćani koji drže zakonske propise. Oni smatraju da je bit vjere ili religioznosti u što točnijem ispunjavanju zakona i njegovih odredbi. Oni se bave izučavanjem i izoštravanjem svojih zakonskih spoznaja. Premda ih samo mali broj dobro poznaje i razumijeva, ipak mnogima je zakon osnova njihovog bogoštovlja. U poslanici Galaćanima imamo jednu tvrdnju apostola Pavla koja je inače u duhu Novoga saveza – ako želite da se opravdate zakonom i da se proglasite pravednim i u ispravnom stanju s Bogom, doveli ste se do ničega i tako ste se odvojili ili odrezali od Krista. Ispali ste i otpali od milosti. Tko vrši bilo koji dio od zakona dužan je izvršiti sav zakon. Milost je Krist! Ja hoću da slijedim Krista može se interpretirati i kao – ja hoću da slijedim milost! Poticaji za takozvano sekularno kršćanstvo kao i za vršioce zakona ne dolaze od Boga, od Onoga Koji nas je pozvao k Sinu, Kristu. Više-manje svima nam je poznata vrsta: Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao Svoga jedinorođenoga Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni. /Iv.3.16/ I danas nas zanima – odlučio sam da slijedim Krista. Jedan od književnika rekao je

Isusu: "Učitelju, ja ću Te slijediti kamo god pođeš!" Drugim Riječima književnik je našao za shodno da ide za Isusom, kud On tud i on. Isus ga je upozorio da provjeri u sebi svoju odluku: "Lisice imaju jame i ptice nebeske gnijezda, a Sin Čovječji nema gdje da nasloni glavu." /Mt.8.18-22/ Jednom od svojih učenika je rekao: "Hajde za mnom – a pusti mrtve neka ukopavaju svoje mrtvace!" Učenik je pošao ali je imao smrtni slučaj u obitelji pa je mislio da najprije ode i ukopa oca, a onda će poći za Njim.

Vidjevši Mateja gdje sjedi u carinarnici Krist mu reče: "Hajde za Mnom!" Matej je ostavio sve i pošao. Prihvatilo je poziv, voljno se odazvao i krenuo za Kristom. Tu priču bi mogli ispričati u još mnogim slučajevima. Kao oni koji želimo biti kršćani, pozvani od Krista, voljno prihvaćamo poziv i odlazimo za Njim. Na nekim službama svećenici ili pastori pozivaju vjernike ili one koji to žele postati da izađu van, da se oni mole za njih, a njihov izlazak znači njihovu odluku da se odazovu pozivu. Poslije održanih službi neki od izašlih doista nastave dolaziti u crkvu, neki idu neko vrijeme pa odustanu. Neki, nažalost ne dođu nikad više. Poziv Krista je poziv da se slijedi Njega, da se ide za Njim. Svatko onaj koji pođe za Kristom postaje kršćaninom, postaje učenikom, a učenik je skroman i voljan činiti ono što ga učitelj uči. Ne izostavljajte doma Gospodnjeg, to je nauk koji je Učitelj Krist i Sam prakticirao. Njega je revnost za molitvenim domom izjedala. Ja sam odlučio da slijedim Krista! Sve koji su odlučno pošli za Kristom prozvali su kršćanima, ljudima koji doista vjerno slijede Krista. Kad je sreo Filipa i njemu je Krist rekao: "Hajde za Mnom!" I on je pošao. Ići za Isusom Kristom znači pretendirati – težiti, željeti, tražiti da postanemo kao On. Otvarati vrata nalaženju – biti kao On! Ići ili hodati za Isusom Kristom ne znači neku vrstu umne ili emotivne sljedbe, već doslovno, hodati Njegovim stopama. Biti tamo gdje je On, raditi ono što On radi, ići istim putem i

istim smjerom kojim ide On, prolaziti olujom i ognjem kroz čega prolazi i On, prihvaćati i primati ono što prihvaća i prima On – doslovno biti kao On. Ja hoću slijediti Krista! Odlučio sam da slijedim Krista! To su voljne odluke koje se ostvaruju u Njemu. Prisposoba sa suhim kostima opisana u knjizi proroka Ezekijela puno nam ima reći. Gospodin u Svojem Duhu izveo je i postavio Ezekijela usred doline pune suhih kostiju i zapovjedio mu: "Prorokuj ovim kostima... Evo, Duh Ću Svoj udahnuti u vas, oživjet ćete! Žilama Ću vas ispreplesti, mesom obložiti, kožom vas obaviti i Duh Svoj udahnuti u vas, i oživjet ćete – i znat ćete da Sam Ja Gospodin!" Kad je Ezekijel počeo prorokovati kosti se stadoše pribirati, po njima narasle su žile i meso, kožom su se presvukle, ali Duh još ne bijaše na njima. Prorokovao je i za Duha i Duh siđe i uđe u njih i oni oživješe, i stadoše na noge, i gle vojska vrlo velika. Te suhe kosti bio je sav dom Izraelov. Sami su govorili da su im kosti usahnule, osušile se, propala im je sva nada, pogibosmo. Tako su oni mislili ali Bog je imao nešto bolje za njih. Otvorio je njihove grobove, izveo ih iz njihovih grobova, i poveo ih u zemlju obećanja. Bez Božjeg učešća, kosti bi ostale suhe, nada bi bila mrtva, cilj vjere bi bio nedokučiv. Ja sam odlučio da uz pomoć Krista, Slijedim Krista. Ja hoću snagom Njegovoga Duha oživjet i ići za Njim. Bog je Onaj Koji proizvodi u nama i htjenje i djelovanje da Mu se možemo svidjeti, da možemo ići s Njim i za Njim. Naši pokušaji mogu samo završiti u religioznim labirintima. Naši zanosi i naša oduševljenja mogu nas voditi i dovesti na isto mjesto odakle smo pošli. Ja hoću slijediti Krista je htjenje koje Duh Sveti vidi i pomaže. Bog sa neba gleda ima li tko da Ga traži a kad vidi voljnu odluku srca – odlučio sam da slijedim Krista, kao i u slučaju suhih kostiju izliva od Duha Svoga i kad Duh Njegov uđe mi oživljavamo, stanemo na svoje noge i polazimo, idemo, slijedimo Ga kao vojska svog nebeskog Vojskovođu! Biti kršćanin, to je promjena strukture prirode. Dat Ću vam novo

srce, nov Duh udahnut Ću u vas! Duh Svoj udahnut Ću u vas da hodite po mojim zakonima i da čuvate i vršite Moje naredbe. /Ez.36.26-27/ To je suština voljnog htjenja biti kršćanin. Kad se promijenimo duhovno, mijenjaju se i naše misli, naš um, naši osjećaji i naše srce. Duhovna promjena kršćanina čini kršćaninom. Ako prihvatimo kršćanstvo kako se to najčešće čini – umno emotivno, onda naše ispovijedanje kršćanske doktrine neće biti u suglasju s onim što činimo i uistinu tko smo.

Nama slijeđenje Krista ne treba iz hira i pomodarstva. Nama ići za Kristom ne treba kao psihoterapeutski učinak i kao hitna pomoć u nezgodnim ili bezizlaznim situacijama. Biti kršćanin u strukturalnom smislu znači imati Krista, biti u Kristu i biti kako Krist. Tko hoće, tko je voljan ići za Kristom, slijediti Krista on traži ono što Bog ima za Njega. Znam, da put ka tome polazi iz točke – Bog. Bože, gdje si? Ima li Te? Što misliš o meni? Kakav sam u Tvojim očima? Vidiš li u kakvom sam psihičkom stanju? Što mi nudiš? Vidiš li strahote koje imam i tjeskobe koje me spopadaju? Zašto to uopće dopuštaš na mene? Ti Si gore a ja dolje! Kad bih imao takve ljestve da se mogu popeti do Tebe, učinio bih to! Došao bi da postavim pred Tvoje Lice svoju parbu, da raspravim svoja goruća pitanja i da pokušam razriješiti svoje bolne dileme. Bože, lako je Tebi! Zašto uopće postojim? Jedem, pijem... radim, smijem se i počesto plačem. Zar trebam biti predmet ismijavanja i podrugivanja, poraza i nesreća ili da budem onaj koji će to činiti drugima? Nude mi razne opijate i umne i emotivne! Nude mi iluzije i fikcije kojih se doista bojim. Ja bih istinu! Hoću istinu! Mislim, dali je to dobro ili zlo? Ako prestanem mislit prestat ću biti. Ja jesam pa makar i to što jesam. Nude mi se i religiozne opcije, a ja bih istinu. Ja sam odlučio da tražim istinu srcem i umom. E vidite, tu je stvarni izvor Rijeke koja počinje – ja hoću voljno i sa srcem

da idem i da slijedim Krista. Ako na tom mjestu početne, u Kristu ćete i završit kao rijeka u velikome moru. Ja hoću!

Traži

Gospodin s nebesa gleda na sinove ljudske da vidi ima li tko razuman Boga da traži? /Ps.14.2/

*

Ja hoću da budem kršćanin! Ja hoću da slijedim Krista, nije ne zamijećena od Boga, voljna odluka. Vidi Bog sve one koji odlučite potražiti Njega, vidi i volju i odluku svakog od nas. Bog ne gleda kao čovjek. Gleda na ono što se nađe dostupno njegovom vidnom polju, ali Bog koji vidi motiv htjenja, vidi cilj našeg htjenja, vidi što smjeramo postići tim htjenjem. Htjeti je naša slobodna volja. Slobodni smo da hoćemo kao i da nećemo. Slobodni smo htjeti i imati cilj i svrhu u svom htjenju. Ja hoću biti kršćanin jer sam se zaljubio u jednu kršćanku. Ona ne želi biti moja dok ja ne postanem kršćanin. Valja mi tražit Boga da postanem kršćanin. Sloboda izbora otvara nam vrata mnogih zanimljivih motiva i poticaja poradi kojih sinovi ljudski žele biti kršćani. Psalmista David kaže da je razuman svatko onaj tko traži Boga jer hoće da slijedi Krista Isusa. Razumno je, umno i mudro tražiti Boga, tražiti Onoga Koga je On uzvisio i slavom ovjenčao, Sina, Krista Isusa. Njega je postavio za Cilj, Njega je postavio za Put, za htjenje slijedenja. Slijedi Mene tako želi On! Blagoslov prima od Gospodina svaki sin ljudski i nagradu od Boga, Spasitelja svoga, koji traži Njega sa ispravnim motivom u Njegovim očima, koji traži da gleda Lice Njegovo, koji hoće

zajedništvo sa Kristom i koji hoće slijedit Njega. Opet ću citirat jednu misao iz srca psalmista Davida – Moje mi srce govori: "Traži Lice Njegovo!" Da lice Tvoje, o Gospodine, ja tražim. Znamo iz praktičnog života da nije jednostavno izaći pred oči nekome sa grešnim motivima i pritom biti svjesni da on to zna i vidi! Ja hoću slijedit Krista govori mi moje srce. Bog to vidi! Traži Gospodina, osjećam duboko u sebi. I to Bog gleda i vidi. Jedan mladi čovjek me je uvjeravao da će on slijediti Krista, biti kršćanin čim uspije riješiti svoj cilj – osvojiti i posjedovati djevojku kršćanku. Nažalost, ni njega ni mnoge druge nisam mogao uvjeriti da slijedit Krista i svi ostali ciljevi nemaju ništa zajedničko. Kad imaš Krista imaš sve, kad nemaš Krista nemaš ništa. Krist uvijek ima za nas najbolje, a to ne mora biti ništa iz arsenala naših želja. Ja hoću slijedit Krista, to je ono što trebam, čemu stremi srce moje. Ja tražim Boga, ja tražim Lice Njegovo: Jedinorođenac – Bog, Koji je u krilu Očevu, On Ga je objavio. Prorok Izaija naš požuruje – Tražite Gospodina dok se može naći, zovite Ga dok je blizu! Mi živimo u posljednjim danima posljednjih vremena, vremena milosti. Milost će uskoro biti uzeta, zato tražimo Gospodina dok se da naći. Kanalizirajmo svoj tok u slijeđenje Krista Isusa, jer samo hodajući za Njim stići ćemo tamo gdje je On. Zovimo Ga dok je još blizu, vrata su otvorena, ulaz je slobodan, valja nam biti razumnima i prijateljima duši svojoj. Iako su uska vrata, navalimo jer nema gužve. Malo ih je koji ulaze na ta vrata i malo ih je koji idu tim putem. I to se zove nalaženje milosti. Svatko tko je ušao na tijesna vrata i svako tko hoda uskim putem, hoda u milosti i našao je što je tražio – milost, ja hoću slijedit Krista. Mnogi slijeđenje Krista poistovjećuju sa ulaskom u crkvu, sa voljnim pristankom da idu u crkvu. Kad uđeš na tijesna vrata i kad podeš uskim putem, našao si milost i crkva izlazi iz tebe. Zajednica je mjesto tvoga kršćanskog življenja. Znam da su to duboke i duhovne misli, ali one su takve i neka takve i ostanu. Odlučio sam da slijedim Krista jer mi to omogućuje

vrijeme milosti. Razne averzije, nesklonosti, antipatije prema crkvi zbog izvjesnih Bogu ne doličnih ponašanja mnoge odvrćaju od crkve, mnogi zaziru od te institucije. Kad shvatimo bit, vidimo da mi hoćemo da slijedimo Krista. Tko hoće tko neće, ja hoću biti kršćanin. Okruženje me ne čini kršćaninom. Ono može djelovati afirmativno, potvrdno potkrepljujuće, ali ono može biti i negativno, sputavajuće i slično.

Ako hoću biti kršćanin onda ne biram pozitivne okolnosti, već slijedim Krista. U crkvi sam svijetlo slijedenja Krista, sol sam koja daje ukus. Sol u jelu ne čini veliki postotak u masi, ali daje ukus cjelini. Zato, ja hoću biti kršćanin. Odlučio sam da tražim i nađem milost. Hoću, kao svi oni u početku, pristupiti u pouzdanju k prijestolju milosti, potresenog srca, da primim milosrde, da postanem sljedbenik Krista i nađem milost sa svu pravodobnu pomoć da u tome uspijem i ustrajem do kraja. Pristupajmo stoga, bez straha s pouzdanjem i smiono Božjoj sklonosti koju nismo zaslužili, ali nam je u djelu i zasluži Krista ponuđena. Tražimo dok je blizu i dok se da naći. Vrlo brzo pješćani sat će pokazat da je i posljednje zrno iscurilo, vrijeme je prošlo, a gdje ćemo se naći mi. Ovce koje su slijedile pastira naći će se pored Njegovih nogu, čuvane i očuvane od Njega. Volja je Božja za mene Krist, zato sam odlučio da slijedim Krista, da budem kršćanin, da se više nikada ne vratim u svijet. Istina je, kad svjetlo nešto otkrije i ukori, postaji vidljivo, očito i prihvatljivo, a gdje je sve vidljivo i jasno tamo je svjetlo. Krist je Svjetlo svijeta. I Svjetlo svijetli u tami i tama Ga ne obuže. Svjetlo istinito, Koje rasvjetljuje svakoga čovjeka, svakoga od nas, dođe na ovaj svijet... i nastanila se među nama da slijepi vide i da gluhi čuju. Zato Bog govori, probudi se ti koji spavaš i ustani od mrtvih i obasjat će te Krist Isus, svanut će ti dan i dat će ti se svjetlost. Gledaj pažljivo kuda ideš, kako hodiš i koga slijediš i gdje ćeš stići. Nije baš

uvjerljiva utjeha – kud svi tu i ja, kako svima tako i meni. Na onkologiji ni malo nas ne tješi što svi koji leže s nama na tom odjelu imaju dijagnosticiran karcinom. Zato, Bog poziva da živimo odlučno, dostojno Imena Njegova i uredno. Ne kao ne mudar i nerazuman sin ljudski nego kao mudar i razborit i iskusan čovjek. Iskorištavajmo podareno vrijeme na najbolji način i u najbolje svrhe po nas. Iskuplujmo svaku priliku da se iskažemo kao razumni koji doista Boga traže. Gospodin s nebesa gleda na tvoje srce da vidi jesi li razuman, jesi li odlučio da tražiš lice Njegovo. Dani su doista zli, to svi svjedočimo, zato ne budi neodređen, neopredijeljen, nepromišljen i nerazborit, nego razuman i odlučan da shvatiš i prihvatiš ono što je volja Božja za tebe i za nas. Mnogi su ohladnjeli u svom pozivu i popustili u svom stavu. Izgubili su čvrstinu odlučnosti i usколеbali su se u slijedenju Krista. Dopustili su da njihovo kršćanstvo omlaća, da postane nepitko. Ispunjavajte se u Duhu, dajte se potaknuti od Duha Svetoga, raspirite oganj da ponovo budete ognjeni u Duhu i da gorljivo slijedite Krista. Ispunjavajte se u Duhu da budete gorljivi kršćani uoči pojave sjaja velikoga Boga, Spasitelja našeg, Krista Isusa. Ja znam da govor o kršćaninu i kršćanstvu, u sredinama u kojima živimo i okolnostima koje gledamo pomalo gubi smisao. Prebacit kršćanstvo na sporedni kolosijek, u svoju otačku tradiciju bila bi velika tragedija. Mi ne slijedimo Krista zbog tradicije nego zbog istine, ne zbog toga što su to neki drugi činili, nego zbog sebe. I ti drugi činili su to jer su uočavali što je volja Božja za njih kao što i mi uočavamo što je volja Božja za nas. Ja hoću biti kršćanin, ali nominativno jedva da je itko zaražen virusom kršćanstva. Deklarativno, izrično i izjavno, i nije baš naročito zahtjevno kršćanstvo naročito u prostorima u kojima se mi krećemo i živimo. Pro kršćanska okruženja omogućuju nam liberalnije stavove i odnose prema osobnim poimanjem kršćanina. Zato i imamo grijeh u akciji u različitim oblicima. I ne samo da je posvuda prisutan već je vrlo arogantan, drzak,

objijestan, naprasit i ponaša se kao da je sve u njegovoj vlasti. Kršćanin je oporba grijehu!

Ja hoću slijedit Krista oponira grijehu i grješnim namjerama. Kršćanstvo je protuakcija, suprotstavljanje, opozicija grijehu i grješnicima. Politika grijeha i grješnih nazora u potpunosti je suprotnosti sa nazorima sljedbenika Krista. Nažalost, grijeh se razmahao, a kršćanstvo je zauzelo rezervne položaje. Ne ljubav je dobila takav medijski i svekoliki prostor da ljubav, najblaže rečeno, izgleda kao prosjak. Ne ljubav je izrodila toliko perverzije, izopačenosti, izokrenutosti i naopakosti da izgleda kao nemoguća misija u tome svemu ostat čist, biti svet i posvećen. Susreo sam neke ne kršćane koji mi kažu – mi smo grješnici, bezbošci, ateisti u vašim očima, ali izgledamo poput amatera pored vas deklariranih kršćana. Zato ja hoću biti kršćanin! Odlučio sam čvrsto i odlučno da slijedim Krista. Čuo sam poziv i odazivam se – tražim Boga svim srcem dok se da naći. Ne želim biti samo deklarirani kršćanin i ponosno uživati u svojoj pro kršćanskoj tradiciji. Ne želim biti kršćanin bez iskrenog i istinitog slijeđenja Krista. Bog je nažalost u sjeni mnogih vedeta kršćanstva, mnogih zvijezda i diva, slavni umjetnika pro kršćanskih nazora. Ja se želim umanjivati da bi On rastao. Ja hoću biti sve manji da bi On mogao biti sve veći. To je ono što ja uočavam da je volja Božja za mene. To je milo Bogu i drago svetom ostatku. Mi ne znamo tko nas sve promatra, ali znamo da ima i onih kojima je drago vidjeti da netko slijedi Krista. Sjećam se jedne vizije koju je imala i ispričala jedna naša sestra, sljedbenica Krista. Vidjela je bunar, zdenac, studenac, kladenac ili kako već tko to zove. Seljani su dolazili na isti i pokušavali zgrabiti vode, pokušavali su piti i napiti se. Bunara je bilo ali nije bilo vode u njemu. Kršćana ima ali malo ima onih koji slijede Krista. Žetva je velika ali žeteoca nedostaje. Deklariranih kršćana i pro kršćanskih sinova ljudskih ima u obilju, ali onih koji su ostavili sve, potražili

Boga i odlučili da hoće slijediti Krista, njih nedostaje. Oni se rijetko sreću i još rjeđe prepoznavaju. Nominalna vrijednost u deklariranih kršćana je često vrlo velika, vrijednost koja postoji samo na papiru, ali ne i u stvarnosti. Vrijednost papirnatih novčanica vezana je u deponiranje zlatnih poluga. Da bi novčanice imale vrijednost u bankama se moraju pohraniti zlatne poluge koje tu vrijednost pokrivaju. Vrijednost kršćanina je vezana uz Krista i zajedništvo sa Njim. Što smo združeniji to više ličimo na Njega. Što ga više i vjernije slijedimo to više rastemo u mjeru Njegove veličine. Što je Krist više deponiran u našim srcima i vrijednost našeg kršćanstva je veća. Seljani su tražili ali nisu nalazili. Nominalna vrijednost onih što su živjeli među njima bila je u njihovim očima velika, oni su bili kršćani, a svi ostali su bili nekršćani, oni su bili vjerni, a svi ostali su bili nevjerni. Ja se mogu složiti da je bilo kršćana, dobrih bunara, ali bili su suhi, u njima nije bila deponirana živa voda. Pošto vrijednost svakog bunara ovisi o deponiranoj živoj vodi, tako i vrijednost svakog kršćana ovisi o zajedništvu s' Kristom, o mjeri u kojoj je Krist nastanjen u dubinama naših srca. Tražim Boga! Hoću biti kršćanin, bunar pun vode, spreman da pijem i da iz moje nutrine poteku potoci žive vode da i drugi piju i da se napiju. Prorok Jeremija otkriva nam namjere Božje za nas, sveti ostatak: Jer Ja znam Svoje naume koje s vama namjeravam – riječ je Gospodnja – naume mira, a ne nesreće: da vam dadnem budućnost i nadu. Tada ćete Me zazivati, dolaziti k Meni, moliti Mi se i Ja Ću vas uslišati. Tražit ćete Me i naći Me jer ćete Me tražiti svim srcem svojim. I pustit Ću da Me nađete – Riječ je Gospodnja. Svaki koji moli prima, tko traži nalazi i tko kuca, otvara mu se. To je naum Božji za nas, za mene i tebe!

Ja hoću biti kršćanin vrlo je ozbiljna i odgovorna želja. O njenom sadržaju ovisi naša i mnogih drugih vječnost. Tako je malo ozbiljnosti i odgovornosti kad se poima vječnost.

Vječna propast vječno odvojenje od Boga, vječno stanje muke, plača i škrguta zubi. Vječno hodanje ognjem i sumporom. Vječno strašno mučenje. Sjetimo se bogataša u paklu. Koliko god nekoga mrzili ne možemo mu poželjati vječnost u odvojenju od Boga. Jedini koji strastveno strmoglavljuje ljudske duše u ponor iz kojeg više nema izlaza je krvnik ljudski od početka, sotona. Ja sam odlučio da slijedim Krista! Ja sam odlučio da promijenim svoju sudbinu, svoje stanje u vječnosti. Ja sam odlučio biti kršćanin u stvarnosti i u istini. Ja hoću biti kršćanin unatoč preziru i protivljenju koje mi slijedi u tom htjenju. Odbacit će me, pretrpjet ću mnoga protivljenja, ali ja tražim naume Božje za sebe, namjeru Božju za dušu moju otkrivenu u Kristu. Meni treba Božji naum mira, mir u srcu i mir koji nadilazi moj razum. Meni treba potpuno izvjesna budućnost i nada utemeljena na vječnoj stijeni – Kristu. Ne trebam iluzije, igre kršćanstva, obmane osjećanja izazvana iznakaženim primanjem utisaka iz lažnih stvarnosti. Ne trebam neosnovane nade, neostvarive mašte, igre privida i prividnosti, zavaravanja duha, duše i tijela. Ne želim umišljati i bit prevaren raznim opsjenama. Ja hoću biti kršćanin. Ja hoću slijediti Krista! Ja hoću da Mu vjerujem i da ustrajem u Njegovoj nauci. Hoću upoznat istinu i živjeti u istini. Ne želim i ne trebam nikakve izmišljotine, lažne pretpostavke, nikakve fikcije. Hoću istinu koja me izbavlja i koja će u konačnici i izbavit. Hoću spasenje u cjelini. Ja hoću stvarnost Krista i Krista istine. Tražim i hoću da nađem Put, Istinu i Život – Krista. Znam da Bog ne gleda na moje vrline i vrsnoće, mane i nesposobnosti. Zna Bog da sam u tijelu i pozna strukturu moga sadržaja. Vidi Bog u moje srce! Gleda i vidi. Kad sam se ženio tražio sam srce i davao sam srce. Smatram da je bračna zajednica razmijenjenih i sjedinjenih srca. Kad to prestane bit postaje samo forma, vanjski oblik bez sadržaja. Vanjski oblik kršćanstva bez sile pobožnosti. Izgled, lik i oblik, figura, stas ali bez Krista. U mnogim

brakovima se vidi da nedostaje zajednica kao što se vidi i u kršćanstvu da nedostaje zajednica s Kristom i jedinstvo duha sa Njim. Ne trebam formalno kršćanstvo, kršćanstvo bez sadržaja, kršćanstvo samo po vanjskom izgledu. O Bože, Ti Si Bog moj, gorljivo Tebe tražim, Tebe žeda duša moja, Tebe želi tijelo moje i cijelo srce moje, kao zemlja suha, žedna, bezvodna. Gorljivo Tebe tražim. Hoću da Te slijedim. Odlučio sam da budem kršćanin. Muž nije profesija, nije znanje, nije ni moranje, to je stanje rođeno odlukom da se nekome pokloni srce. Kršćanin nije ni profesija, ni znamenje ni školskim obrazovanjem postignuto zvanje, već je to predanje cijelog srca Kristu. Blaženi su oni koji čuvaju propise Gospodnje i čitavim srcem Njega traže, koji ne čine bezakonje već hode putovima Njegovim. Srce se smatra tvrđavom čovjeka i tko je osvoji on posjeduje i vlada čovjekom. Srce nas određuje u smislu komu smo ga predali, njegovi smo. Zato, imamo Božji poziv: Daj mi, sine Moj, srce svoje i neka oči tvoje raduju putovi Moji. Isus je učio – gdje je vaše blago tu će biti i vaše srce. Kršćanin je osoba koja upravo u Kristu i samo u Kristu otkriva najveće blago. S kraljevstvom je nebeskim kao s blagom što skriveno leži u polju. Kad ga netko pronađe... pun radosti ode da proda sve što ima i kupi ono polje – priča je koju je Krist pričao. Pavle, velikan apostolstva u pogana svjedočio je: Sve što mi je bilo vrijedno a kroz Židovstvo sam baštinio, izgubilo je u mojoj cijeni vrijednost za mene zbog Krista. Štoviše, sve sada gubi u mojoj cijeni svoju vrijednost zbog najveće prednosti, spoznaje Krista Isusa, moga Gospodina.

Obrezanje, porijeklo iz roda Izraelova, iz plemena Benjaminova, Hebrej od Hebreja, po Zakonu farizej, revan... radi Njega sve sam žrtvovao i sve smatram blatom, smećem, glupostima zbog najveće prednosti, spoznaje Krista, da Krista dobijem i da budem u njemu. Koje bogatstvo poznavanja Krista i postepeno produbljivanje i bliže upoznavanje s Njim.

Bliže još bliže privini me... kaže jedna pjesma, da budem dublje u Njemu ne pravednošću koja bi dolazila od mene nego onom koja se dobiva po vjeri u Krista. Pravednošću koja dolazi od Boga na osnovu vjere, da iskusim Njega i silu Njegova uskrsnuća i da imam udio u Njegovim patnjama... To je ispravni motiv traženja Boga, motiv htjenja ja hoću biti kršćanin. Vrijednost iskustvene spoznaje umno i emotivno Krista Isusa najveća je prednost koja nam se može pružiti na ovoj zemlji i u ovom životu u odnosu na sve ostalo. Sve je podložno zubu vremena, rokovima uporabe, hrđi, moljcu, tatima, a onaj koji ima Krista ostaje. Imovina stečena na nebesima traje i nitko je ne može otuđiti i ništa je ne može obezvrijedit. Promotrimo Mojsija samo na trenutak. Radije je odabrao da bude zlostavljan s Božjim narodom nego da ima časovito grešno uživanje u Egiptu kao faraonov sin. Sramotu Kristovu smatrao je većim bogatstvom od svega egipatskog blaga koje vjerojatno nije bilo malo, jer je gledao na nagradu. Nagrada je Krist. Kršćanin i kršćanstvo u Kristu veliko je blago radi čega se sotona tako žestoko okomio na nas. Neumorno se trudi da nas prevari, da nas razvali, da nas liši prava i mogućnosti da postanemo i da jesmo baštinici toga blaga – Krista. Ja želim biti kršćanin, ja želim slijediti Krista bukvalno znači ja se želim obogatiti nebeskim blagom – Kristom. Svjedočanstvo mnogih do danas i danas je, kad smo ušli u posjed toga blaga, sotona i sve njegove formacije, oblikovane i postavljene od njega, rade da nas zavedu, da nas obmane, da nas zavedu da odustanemo, odustanemo od Krista, od vjere u Krista, od Kristove sramote i prezrenom imenu kršćanin. Koliko puta smo bili poljuljani kao čamac na olujnoj vodi i pomišljali da prihvatimo odustajanje od kršćanstva i sljedbe prezrenog Nazarećanina, Krista Isusa samo da nas pakao ostavi na miru. Zato imamo riječ – traži. Zovi Me u dan tjeskobe, oslobodit ću te, a ti ćeš Me slaviti. Zna Gospod da kršćanin ima mnoge nevolje, ali jednako tako i kršćanin zna da se njegov Gospodin od svih izbavlja. Znaj

kršćani da Bog čini da sve pridonosi dobru onih koji Ga ljube i koji su pozvani po Njegovoj zamisli i namjeri. Znaju kršćani da im sve uspijeva i da na dobro izlazi jer je Sam Bog sudionik u njihovom trudu. Zato je Božja volja da Ga tražimo, jer tko traži cijelim svojim srcem, on i nalazi. Tražimo Krista da bi Ga imali i da bi Ga slijedili. Tko ima Krista ima život. Tko nema Krista nema života. Slijedi Mene tako kaže On – kaže jedna kršćanska pjesma. Ja hoću biti kršćanin. To tražim voljnog srca. Ja hoću cijelim srcem ići za Njim. Krist je moj izbor, moja sudbina, nađeno blago i sve ostavljam da imam Njega i da budem učenik Njegov. Ja tražim, ja hoću slijedit krista. Ja hoću biti kršćanin. Bože molim Te da mi pomogneš u toj plemenitoj težnji moga srca da Te tražim, da Te nađem, da Te slijedim i da budem kršćanin, odsjaj slave Tvoje i otisak biti Tvoje, amen.

Odreći se sebe

"Ja Sam Koji jesam!" – reče Bog Mojsiju: Onda nastavi: "Ovako kaži Izraelcima: 'Ja jesam' posla me k vama... To Mi je Ime odvijeka, tako ćete Me zvati od koljena do koljena." /Izl.3.8-15/

*

Ja hoću biti kršćanin! Odlučio sam da slijedim Krista! Tko to hoće i tko je to odlučio? Ja, ja sam, ja hoću, ja sam odlučio. U objavi Božjega imena Mojsiju, Sam Bog Svoje Ime objavljuje kroz "Ja Sam Koji jesam" i "Ja jesam". Malo razumijevamo da taj "ja" određuje nas same. Mi imamo svoja imena i na njih se odazivamo, ali naš ja i naš ja sam i naš ja jesam je bit naše osobnosti. Mi možemo nositi ime Ivan, ali taj Ivan ima svoj ja, svoj ja sam i ja jesam. Ivan može biti profesor. Ivan je profesor, ja jesam profesor, Ivan može biti dobar predavač, Ivan je dobar predavač, ja sam dobar predavač. Kad sam Ivan govori o sebi, on govori o profesoru i dobrom predavaču jer za to je primio već dvije plakete, dva priznanja. Uistinu Ivan sebe ne vidi kao Ivan, nego kao ja, ja jesam i ja sam. Ime Ivan je dosta prošireno tako da neki drugi Ivan ne mora biti profesor ni dobar predavač. Jedno od najsnažnijih obilježja čovjeka je njegov ja, njegov ja jesam. Njegov ja sam. I upravo u toj snazi čovjekovoj "ja" leži problem. Slušajte sebe, slušajte ljude oko sebe pa ćete vidjeti koliko je prisutno i kako se naročito ističe taj čovjekov "ja". Ja mislim, ja sam pošten, jedino ja. Znam, ja jesam Hrvat i ja sam rimo-katolik. Ja sam i ja se toga ne stidim. Ja jesam i

time se ponosim i time se ističem. Nije problem ni u nacionalnoj pripadnosti ni u vjerskoj pripadnosti, već je problem u našem "ja". Tada Isus reče učenicima svojim: "Ako, dakle, tko hoće ići za Mnom, neka se odreče samog sebe..." Odreći se samog sebe znači dovesti svoj ja, ja sam, ja jesam do točke umiranja. Živim – ali ne više ja, nego Krist živi u meni. Naše umiranje otvara vrata rađanju novog čovjeka. Kad umiremo sebi, kad usmrćujemo sebe vršimo promjenu svoga identiteta. Ja sam grešnik, ja griješim, ja jesam griješio... umire, a oživljava po Duhu Svetome novi čovjek, novina Duha, sa novim i produhovljenim osobnostima. "Zaista, zaista, kažem vam, ako pšenično zrno ne padne u zemlju i ne umre, ostaje samo. Ako li umre, rodi veliki rod. Ako Mi tko hoće služiti, neka Me slijedi! Gdje budem Ja, bit će ondje i Moj sluga. Ako Mi tko služi, njega će poštivati Otac. Riječ je puna pojmova kao sluga, služenje, služiti i slično. Krist je došao da služi. Kad govorimo – Ja hoću biti kršćanin! Ja hoću slijedit Krista! Mi zapravo izražavamo želju da budemo sluge, da služimo, da svoj život posvetimo službi služenja. Odlučio sam da slijedim Krista, zapravo znači – odlučio sam da služim Kristu, da budem sluga Kristov. Naš ja, ja sam, ja jesam je sila naše osobnosti koja je vrlo velika prepreka nama u htjenju da iskreno služimo u službi sluge. Nijedan sluga ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednog mrziti a drugog ljubiti, ili će uz jednog pristajati a drugoga prezirati. Podijeljenost u osobnosti stvara konfuziju u služenju. Pometnja, smušenost, metež naročito nastaju kad moramo odlučit koga ćemo zadovoljit, sebe ili onoga koga služimo. Pošto smo sebi više naklonjeni i pošto se vodimo logikom ako sami sebe ne volimo, tko to voli nas, radije ćemo pristati uz sebe, svoj ja, svoj ja sam ili ja jesam! Ja hoću slijedit Krista, nosi u sebi ja hoću umrijeti sebi da bi živio Kristu. To nije jednostavno i nije tako učestalo. Da ima želja i htjenja biti kršćanin – ima, ali umrijeti sebi, odreći se sebe to u praktičnom životu nije

česta praksa. Štoviše, lakše se sporit, vodit rasprave, prepirat, prkosit, tjerat inat, dokazivat... unatoč tome što nije običaj u kršćanstvu i ne bazira se na temeljima apostolske nauke i Kristova Duha.

Često me pitaju – zašto? Zato jer nismo se pokorili Bogu, nismo poslušali Krista, Mesiju, nismo se odrekli sebe ni svoje stare osobnosti da bi se u nas nastanila nova osobnost, osobnost Krista Isusa po Duhu Svetome. Poziv na slijeđenje Krista ima svoju Duhovnu zakonitost koja je teška ali neizbježiva – tko hoće ići za Mnom neka se odreče samog sebe... Puno ljudi govori i sebe smatraju kršćanima, a da se nisu nikada ozbiljno suočili sa pitanjem odricanja od samoga sebe. Služim sebi a ponekad nešto učinim i za Boga. Simbioza čovjeka i Boga, tijesan suživot dvaju osobnosti. U životinjskom i biljnom svijetu, simbolizira označava životnu zajednicu koja donosi korist i jednom i drugom biću. Tako kršćani u najčešćem smislu doživljavaju svoje kršćanstvo. Vuk sit i koze na broju. To djeluje logično, makar ta logika više ima formalističkog nego stvarnog. Ta formalistička logika razmatra samo vanjske oblike mišljenja neovisno od njihovog sadržaja. Ja hoću biti kršćanin – zadire u sadržaj. Odlučio sam da slijedim Krista ali u sadržaju. Ja nisam odlučio graditi neki novi vjerski sustav ili promicati neke nove vjerske ideje, već sam odlučio odreći se sebe i kao u počecima služiti Kristu. Nije učenik nad učiteljem, niti sluga nad svojim gospodarom. Dosta je učeniku da bude kao njegov gospodar... ja hoću biti kao On! Koji, premda je u biti bio jedno s Bogom, jednak Bogu i u Božjem obličju. Posjedovao je puninu osobina koje čine Boga Bogom, pa i Ivan Piše: U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše kod Boga – i Riječ bijaše Bog. Ona u početku bijaše kod Boga. Sve je po Njoj postalo i ništa što postoji nije bez Nje postalo. I Riječ je tijelom postala i nastanila se među nama. Nije smatrao Svoju jednakost s Bogom kao nešto što treba ljubomorno držat nego

je odustao od svih prednosti i zakonitog dostojanstva, lišio se svega uzevši narav sluga i postavši sličan ljudima. Uzeo je na sebe oblik sluga u čemu je postao kao ljudi i rodio se kao ljudsko biće, postao je tijelom. I nakon što se pojavio u ljudskom obliku, kad postade kao čovjek, spustio se i ponizio, ponizio je Sam Sebe i to do smrti na križu. Održao je svoju poslušnost i poniznost upravo do smrti, smrti na drvetu križa. Isus se lišio, Krist je odustao i namjesto određene Mu radosti podnio je križ ne mareći za sramotu te otada sjedi s desnu Božjeg prijestolja. On Se ponizio Ja hoću biti poslušan i ponizan. Hoću da se pokorim Bogu, želim živjeti Kristu. Ja hoću da budem kršćanin da ne živim više ja nego Krist u meni. Kao žestokog protivnika imam svoj ja i u svome tijelu imam silno protivljenje. Moj ja ne želi umrijeti, moj ja jesam i ja sam ne želi izgubiti svoju osobnost dapače, moj ja bi stao bok uz bok s' Bogom i veličao svoje vrijednosti. Ako sjeme ne umre, ako se ne položi u zemlju, u grob, ne umire i ne donosi obilati rod. Jedno umre a mnogi novi se iz te smrti izrode. Biti sluga znači biti mrtav sebi, odreći se sebe. Dok služimo ljudima u njihovim dobrima puno puta smo prisiljeni raditi što nam se ne radi. Kao sluga moramo se ponašati po svojoj staroj populističkoj izreci – veži konja gdje aga kaže.

Umiranje sebi ne znači i umiranje tijela. Tijelo se mora vrlo ozbiljno shvatiti jer u tijelu ostaju želje koje su suprotne Svetome Duhu i koje žude protiv Duha, a želje Duha Svetoga su u protivnosti tijelu, suprotne su tijelu, ljudskoj prirodi koja se ne pokorava Božjoj. Duh Sveti i tijelo se međusobno protive, stoje nasuprot jedan drugome i neprestano se suprotstavljaju i u sukobu su jedan s drugim tako da mnogo puta ne činimo što bismo željeli ili htjeli. Ja hoću biti kršćanin je želja Svetoga Duha, ali svatko tko hoće ići za Mnom neka se odreće samog sebe nije želja tijela i tome se tijelo žestoko suprotstavlja. Naš ja, ja sam, ja jesam nerado se odriču svojih stečenih pozicija, štoviše žude za još višima –

maksimom olimpijanizma, više, bolje, brže. Apostol Pavle zato svjedoči: ja bijem svoje tijelo i vučem ga kao roba, da sam ne budem odbačen pošto sam drugima propovijedao. Ako živimo po željama i nalogima tijela sigurno ćemo umrijeti. Ali ako se po sili Duha Svetoga stalno dajemo u smrt istrebljujući i umrtvljujući i usmrćujući zla djela koja su potaknuta tijelom, mi ćemo stvarno i istinito živjeti zauvijek. Ja hoću biti kršćanin trajno je htjenje. Svaki dan iznova ustajemo u toj žarko željenoj poziciji, održavamo je i u njoj liježemo. Poslušnost, pokornost i poniznost stanja su koja se svaki dan iznova dokazuju i utvrđuju. Kad čovjek umre on ne ostaje u tome stanju, on nastavlja umirati. Tijelo se raspada, svakim danom sve više do stanja kad ga više nema. Prah si i u prah ćeš se vratiti. Zemljani dio vraća se u zemlju. Po smrti, pokojnik mora neko vrijeme ostat u poziciji umrloga da ne bi ako je samo klinički umro bio pokopan i kad se položi u zemlju onda slijedi postepeno raspadanje... Slijedi, umrtvite, usmrtite, oduzmite snagu svakoj zloj želji koja se prikriva u vašim udovima – one protiv Boga porive i sve što je zemaljsko u vama što se primjenjuje u grijehu: seksualni poroci, nečistoće razne vrste, tjelesne nagone, nesvete želje ili želje protivne Duhu Svetome, svaka pohlepa, požuda, lakomost, jer to je idolopoklonstvo, obožavanje sebe, svoga JA, JA SAM, JA JESAM i drugih stvorenja umjesto Boga. Do sada, sada i uvijek odbacujte i oslobađajte se potpuno svega: ljutnje, gnjeva, zlih osjećaja prema drugima, kletvi i kleveta, ogovaranja i prostačkih govora i sramotnih riječi iz vaših usta. Skinite i skidajte sve staro, ono što ne pripada duhovnoj prirodi rođenih od Duha Svetoga sa svim zlim običajima da ne uđu u tradiciju našeg življenja. Sve to je stalno raspadanje starog i preobličivanje u novog, stari Adam iščezava a novi Adam raste i sve više se odražava iz naših života. Mi možemo postat kršćani, ali mi moramo i ostati kršćani. Tko ustraje do konca bit će spašen. Imamo jednu biblijsku istinu koja nas upozorava da proces posvećenja je

trajan proces. Šaul je bio prvi Izraelski kralj. Među sinovima Izraelovim nije bilo ljepšeg čovjeka od njega; za glavu bijaše viši od svega naroda. Prorok i sudac u narodu, Samuel uzeo je uljanicu s uljem te je izlio na glavu Šaulovu; zatim ga poljubi i reče: "Ovim te Gospodin pomazao za kneza nad Svojim narodom Izraelskim. Koliko god si mal sam u svojim očima ipak si postao glavar Izraelovih plemena. Gospodin te pomazao za kralja nad Izraelom". I Duh Božji sišao je na Šaula i on se promijenio u drugog čovjeka. Jednom Samuel reče Šaulu: Mene je Gospodin poslao da te pomažem za kralja nad Njegovim narodom, "...sada idi i udari na Amalek i izvrši herem, kletu uništenje na njemu i na svemu što posjeduje; ne šteti ga, pobij muškarce i žene, djecu i dojenčad, goveda i ovce, deve i magarce!"

Šaul je izvršio nalog ali po svojoj mjeri. Poštedio je Agaga, amalečkog kralja i najbolje ovce i najbolja goveda i sve što je bilo dobro. Bio je duševan i Gospodin je odmah reagirao: "Kajem se što Sam Šaula postavio za kralja: okrenuo se od Mene i nije izvršio Mojih zapovijedi!" To je Samuela razalostilo i svu noć je vapio Gospodinu. Tu školu mnogi kršćani ne iščitavaju kao primjer nama napisan. Kad Gospod govori mi nemamo što ispravljat, nadodavat ili oduzimati. Da ne bi došli u takvu poziciju moramo dnevno umirat, usmrćivat po sili Duha Svetoga sve tjelesno i sve na što nas naše tijelo i naša duševnost potiče. Slomljenog srca Samuel je krenuo da potraži Šaula. Kad ga nađe reče mu Šaul: "Blagoslovljen da si od Gospodina! Izvršio sam Gospodinovu zapovijed." Je li Šaul bio svjestan što je učinio? Vjerojatno da ne kao što ni danas mnogi nisu svjesni svoga stanja u Božjim očima. Što se tiče njih, kao i Šaula sve je u najboljem redu. Ali Samuel upita Šaula: "Kakvo je to ovčje blejanje što dopire do mojih ušiju i mukanje goveda koje čujem?" I danas bi mogli pitati kakve su to psovke, proste riječi i svađe što se čuju? Kakva su to djela krađe, prijevare, laži...? Šaul je imao

odgovor za razumijevanje u sebi za svoje postupke pa čak i više: "Dognali su ih od Amalečana, jer je narod poštedio najbolje ovce i najbolja goveda, da ih žrtvuje Gospodinu, tvome Bogu." Mogu samo mislit kako je mučno bilo Samuelu. Kako je mučno bilo Lotu u Sodomi. Kako je mučno posvećenima slušat i gledat što deklarirani kršćani čine pa čak i za Boga! A Samuel odvrati Šaulu: "Jesu li Gospodinu milije paljenice i klanice nego poslušnost Njegovu glasu? Znaj moj Šaule, poslušnost je vrednija i od najbolje žrtve, pokornost je bolja od ovnujske pretiline. Nepokornost je kao grijeh čaranja, samovolja ili volja našeg JA, JA SAM, JA JESAM je kao zločin s idolima. Ti si odbacio Riječ Gospodnju, zato je Gospodin odbacio tebe...!" Današnje kršćanstvo više je vezano uz neki oblik žrtve i požrtvovanja, pobožnosti bez poslušnosti, pokornosti ili poniznosti Bogu i Njegovoj Riječi. Oslonac je na milosti u Kristu iskazanoj, ali se zaboravlja i odgovornost koja nam tom milošću dolazi. Kome je više dano, više će se od njega i tražiti. Kad se Samuel okrenuo da ode, Šaul se čvrsto uhvatio za skut njegova plašta, ali se skut otkide. Ja hoću biti kršćanin, ja hoću odreći se sebe, svog ja, svog ja sam i ja jesam i oblačiti se iz dana u dan u Božje, u Kristovo ja, u Kristovo ja sam i u Kristovo ja jesam. Želim slijedit Njega kroz svakodnevna umiranja i odbacivanja samoga sebe. Znam da je to plemenita bitka i vrlo teška, jer neprijatelj ne djeluje iz vana nego iznutra, iz naše prirode iz našeg ja, iz našeg ja sam i ja jesam. U savezu sa svima težite za spasenjem i za posvećenjem bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina. Nije se lako odricati sebe. Često puta smo u pravu! Često puta ispravno mislimo! Često puta zbog svoga stava, čvrstine svoga ja, ja sam, ja jesam ne popuštamo. Ne slušamo naume i namjere Božje za nas. Kao Šaul, djelomično izvršavamo volju Božju, a djelomično djelujemo samovoljno. Sjetite se Ezava, Jakovljeva brata. Bio je prvorodenac i po svom prvorodstvu pripadao je Bogu ali je svoje prvorodstvo prodao za jedno

jedino jelo. Ja hoću biti kršćanin je plemenita želja naših srca, namjera i nakana Božja u Kristu za nas. Ali mnogi svoje prvorodstvo, svoje nanovo rođenja prodaše, dadoše Božju namjeru i Božji naum za jeftinu ovo zemaljsku želju tijelu. Ne umarajući, ne odbacujući, ne usmrćujući svoj JA, JA SAM, JA JESAM mnogi su se doveli u poziciju Šaula ili Ezava. Šaul je bio odbačen, a Ezav je kasnije želio da opet zadobije pravo na svoj blagoslov po prvorodstvu, bio odbačen, jer više nije mogao naći nikakve mogućnosti da opozove izbor, da promjeni odluku koju je neodgovorno donio, premda je brižljivo tražio s gorkim suzama.

Plakao je, bilo mu je žao... ali je bio odbačen jer je prvo on sam samovoljno odbacio Boga, ono što je Bog u Svom naumu i Svojoj namjeri imao za njega. Bogu nisu mili oni što odbacuju Njegovu Riječ. Zato imamo – pazite da ne odbijete i ne odbacite Onoga Koji vam je govorio. Jer, ako nisu izbjegli kazni oni što su odbili da slušaju Onoga Koji im je htio govoriti na zemlji, kako ćemo izbjeći kaznu i odbacivanje mi koji odbijamo da slušamo Onoga Koji nam govori s nebesa. Zašto ljudi odbijaju slušati Boga? Zato jer je nemoguće služiti dva gospodara. Ako u nama gospodari naš ja, naš ja sam, ja jesam... ja, ja, ja i opet ja, tu nema mjesta za drugog gospodara. Bio sam nažalost nazočan kad su pojedini kršćani vodili međusobne parbe. Bio sam nazočan kad su pojedini od njih napadali svoje pastire. Napadi su bili često verbalne prirode, a ponekad su prelazili i u fizičke. Uvijek se provlačila jedana te ista misao – morao sam reći, ja mislim, ja znam, ja sam uvjeren, nitko me ne može razuvjerit, ja imam pravo, ja sam izazvan, ja sam... ona druga strana je kriva! Zanimljivo je pitanje ako sam izazvan, a očito je da jesam, tko je to uistinu bio izazvan? Moj ne umrli ja, moje ne usmrćene tjelesne misli i želje, moje ne odbačeno ja, moje prikrivene tjelesne osobnosti, i doista njih nije teško izazvati. Puno puta sam nazočio sukobima kršćana koji nisu izgledali

rabijatni i nisu odavali da imaju u sebi konfliktne prirode. Ali, bio je dovoljan samo sukob zbog izvjesnih interesa, naravno ovozemaljskih, i da se vidi do kojih granica mržnje, ne trpljenja i nepodnošenja može eskalirat naoko bezazlena situacija. Ja hoću biti kršćanin! Odlučio sam da slijedim Krista! Odlučio sam da odbacim sebe, da se oslobodim po sili Duha Njegova svih navika i običaja tijela. Odlučio sam da umrtvljavam silom Duha sve želje i porive koje negdje prikrivene čuče u mom tijelu. Odlučio sam da u slijeđenju Krista crpim snagu za usmrćivanje i najblaže rečeno – oduzimanje snage grešne prirode koju nosi u sebi moje tijelo. Dok smo u tijelu često pogrešujemo, ali sa smrću zaustavljamo taj proces u smislu volim i moram. Odumiranjem u sebi, naš tjelesni čovjek postepeno se raspada, a naše unutrašnje duhovno biće, postepeno se obnavlja iz dana u dan. Odumiranje treba pratit stalno odbacivanje sebe, svoje osobnosti, svoga tjelesnoga JA. Da smo duhovno mudriji, ne bismo vodili međusobne ratove, niti bi se međusobno sukobljavali već bi vodili bitke sa svojom starom prirodom, odbacivali bi sebe i svoje tjelesne želje i zle interese. Kad misliš da si u pravu, kad tvrdiš da si dijete Božje, ispitaj sam sebe i ispitaj dali stojiš u vjeri, dali si doista kršćanin. Ako si zbilja dijete Božje, znaj Sam Duh Sveti svjedoči s našim duhom uvjeravajući nas da smo Božja djeca. Ako živimo po nalogima, poticajima i željama tijela i ako se damo od istih vodit, sigurno ćemo se duhovno odvajat od Boga i Njegove svete Riječi. Ona će nam postat preteška tražiti, naći ćemo neke blaže varijante koje će više podupirat naš JA, NAŠE JA SAM I JA JESAM, koji će odgovarat našim ušima, ali ne i našoj sljedbi. Pitali su me kojoj crkvi da poklone svoje povjerenje, a ja odgovaram – ovisi o vašoj odluci. Odlučio sam da slijedim Krista, da se odreknem sebe... ako je doista tako potražit ćete zajedništvo onih koji u svojim srcima nose iste ciljeve. Ja hoću biti kršćanin. Odlučio

sam da slijedim Krista, odlučio sam da se odrečem samoga sebe.

Križ

Križ je danas ukras mnogim ljudima. Nosi se oko vrata, visi na ušnim školjkama. Dio je raznih narukvica. Oblikuje se i utkiva u razne odjevne predmete. Kao ukras srećemo ga u automobilima, radnim prostorima a često u tome svojstvu se koristi i u domaćinstvima. Pored ukrasa trebao bi biti i obilježje naše vjerske pripadnosti. Koristi se kao temeljni oblik slova, a susrećemo ga i kao križ u sunčevu krugu. Kao sredstvo smaknuća počeo se upotrebljavat negdje od petog stoljeća prije Krista. Na njemu se dogodilo jedno od najpoznatijih razapinjanja i smaknuća u povijesti čovječanstva – Kristovo razapinjanje i smrt na drvetu križa. Križ koji se koristio za smaknuće pravljen je od drveta i kao drvena naprava u obliku križa koristio se za kažnjavanje najčešće kriminalaca i političkih protivnika, razapinjanjem dok žrtva ne bi preminula. Umiranje je bilo dugo i vrlo bolno. Pored samog kažnjavanja onih koji bi bili raspeti, križ bi služio kao opomena svim prolaznicima da u slučaju da čine ista djela da će ih snaći ista kazna. Ja hoću biti kršćanin kao i odlučio sam da slijedim Krista nosi u sebi jedan težak izazov: "Ako tko hoće ići za Mnom, neka se odreče samoga sebe, neka svaki dan uzme križ svoj i neka Me slijedi!" To najčešće nazivamo trnovitim putem Kristovih sljedbenika, svaki dan uzeti svoj križ i slijediti Ga! Sam Isus, nakon što se pojavio u ljudskom obliku, spustio se i ponizio se sam još više i održavao svoju poslušnost, u odnosu na Oca, do smrti, raspećem na drvetu križa, upravo smrti na križu. Jer, Bog je namislio da službom posredovanja Njegova Sina Krista Isusa pomiri potpuno sve, bilo na zemlji ili na nebu, jer kroz Njega

Otac stvara mir po krvi Njegova križa. Križ kao drvena naprava za razapinjanja i smaknuća bio je krvlju poliveni onih koji su na njemu umirali. Krvi bi isticala iz pribitih ruku i nogu, iz rana koje bi nastale od čavala kojima se žrtva učvršćivala za križ. Križ je krvarenje sve do stanja umiranja zbog iskrvarenosti. Pošto je u krvi život, kako ističe krv tako ističe i život i na kraju žrtva umire. Sve opisano bila je i Kristova sudbina. Dok su Ga fizički zlostavljali na putu za Golgotu, On je već krvario. Na Golgoti rimski vojnici su Ga skinuli i prikovali na križ. Krvarenje je nastavljeno sve do umiranja. Pošto se približavalo veće uoči subote, rimski vojnici su skinuli Krista sa križa da ne bi morao visjeti cijeli subotnji dan. Pošto je već umro, za sigurnost sigurne smrti jedan od vojnika kopljem probode Mu bok pa odmah poteče krv i voda. Ivan koji je sve to vidio kaže da je njegovo svjedočanstvo istinito da Ga i mi trajno vjerujemo. Krv i križ, križ i krv jednako Krist, Pomazanik. Krist, Mesija u Starome Zavjetu, Pomazanik u Novome Zavjetu, Gospodin utjelovljen i kao Čovjek pomazan Svetim Duhom! U počecima kršćanstva u kolijevci rađanja među Židovima, križ je bio kamen spoticanja. Govor o križu bila je ludost za one koji propadaju, koji ne vjeruju, a za nas koji se spašavamo sila je Božja. Prvotno kršćanstvo nije držalo zgodnim među sobom išta drugo znati osim Krista Isusa i to raspetoga. Propovijedanje križa izazvalo je mržnje i progonstva. Crkve u Galaciji našle su se u problemu križa i obrezanja. Neki su optuživali apostola Pavla da propovijeda obrezanje kao potrebu za spasenje. On se branio istinom – ako propovijedam obrezanje kao potrebu za spasenje u tom slučaju križ je prestao biti kamen spoticanja i postao je beznačajan, zašto me onda i nadalje progonite. Odakle taj problem. Svi koji žele ugoditi tijelu htjeli bi vas prisiliti da primite obrezanje, samo da više ne budu progonjeni zbog Kristovog križa. I današnja crkva spremna je prihvatiti štošta samo da izbjegne sramotu, prezir i progon zbog kristova

križa. Ja hoću biti kršćanin! Ja hoću da se ponosim križem Gospodina našega Isusa Krista, po Kome je meni razapet svijet i ja svijetu.

Jer niti je obrezanje sada od neke važnosti, niti ne obrezanje, nego samo novo stvorenje, novina Duha, kao rezultat novog rođenja i nove prirode, nove osobnosti u Kristu Isusu, Pomazaniku i Mesiji. Mir i milost neka budu nad svima onima koji hode po tom pravilu u upravljaju svoje živote silom Kristova križa po tim načelima. Zašto je križ postao predmetom sporenja i napadanja? Zato jer je Krist osobno u svom tijelu sve naše grijehе uznio na križ da mi umrijevši svojim grijesima živimo pravednosti. Krist je izričaj Božje savršene pravde i ljubavi. Bog nas je toliko ljubio a mi smo se kroz grijeh toliko odmetnuli od Njega da je bila potreba za jednim vrlo radikalnim rješenjem. Valjalo je iskazati svu ljubav i izliti sav sud pravde. Bog je to učinio u Kristu, Sinu jedinorođenome. Svu našu krivnju prošlosti- sadašnjosti i budućnosti Krist je uzeo na Sebe, uzeo je i posljedice – smrt na drvetu križa. Za naše grijehе Njega probodoše, za naše opačine Njega satrše. Na Njega pade kazna – radi našeg mira, Njegove nas rane iscijeliše. On je naše bolesti ponio, naše boli na se uzeo dok smo mi držali da Ga Bog bije i ponižava. Krist nas je otkupio od prokletstva Zakona postavši mjesto nas proklet – stoji, naime pisano: "Proklet svaki koji visi na drvetu!" Da bi u Kristu Isusu na pogane došao Abrahamov blagoslov, da primimo obećanog Duha po vjeri. Krist je stekao našu slobodu od osude zakona, od prijekora po zakonu, da bi našim prihvaćanjem Krista Isusa došla milost po vjeri, da bismo mogli primiti ostvarenje obećanja očevog, izlića Svetog Duha, kao blagoslov Abrahamov, kao blagoslov vjere jer Abraham je otac onih koji vjeruju. Krist je postavio sustav u potpuni pravni poredak – križ, krv, smrt i pobjeda, milost i blagoslov primanja Duha Svetoga. Po zakonu sve se čisti krvlju i bez prolijevanja krvi na drvetu križa nema

oproštenja, nema otkupa, nema opravdanja. Svojim križem Krist nas je otkupio, svojom smrću na križu Krist nas je opravdao, oslobodio optužbe, proglasio pravednima i postavio nas u ispravan položaj pred Bogom – vjerom. Vjerom u miru smo s Bogom, krv križa nas je izmirila i zato se radujemo neizrecivom radošću miru s Bogom kroz našeg Gospoda Isusa Krista, Mesije, Pomazanika, radujemo se jer Krist naš mir učinio je Židove i nas pogane jednim tijelom uništivši i razorivši zid neprijateljstva između nas. U svom raspetom tijelu na drvetu križa, neprijateljstvo uzrokovano zakonom On je poništio da bi i od Židova i od pogana stvorio Sebi jednog novog čovjeka čineći tako mir. I upravo u jednom tijelu, Svome tijelu putem križa, uništio je i dokrajčio neprijateljstvo, ubivši u Sebi uzroke razdora Židova i pogana. U Njemu čitava građevina sklopljena i čvrsto povezana skladom, raste, izgrađuje se, povećava se u sveti hram u Gospodinu – posvećeno svetište, posvećeno i sveto za Gospodnju prisutnost, da se sazda prebivalište Božje, stan Božji u Duhu Svetome. Tako i mi pagani koji smo bili mrtvi u prestupima i ne obrezanju svojih tijela u svojoj putenosti, svojoj grešnoj tjelesnoj prirodi, Bog nas je oživio zajedno s Kristom, oživio nas je u Kristu, oprostivši nam potpuno sve naše prestupe. Mi priznajemo svaki dan svoj prestup a vjerom prihvaćamo da je u Kristovu tijelu naš prijestup kažnjen i da u krvi Kristova križa dat nam je potpuni oprost. Krv Isusa Krista, krv Kristova križa čisti nas od svakoga grijeha. Krvlju Svojom izbrisao je i precrtao sve optužne stavke i obrisao zadužnicu sa svojim zakonskim odlukama i traženjima koja su bila na snazi i stajala protiv nas, bila su nam protivna. Uklonio ju je prikovavši je na križ, stavio ju je na stranu i potpuno iskupio, pribivši je na križ u Sebi, u Svome lomljenome tijelu. Zato, ja hoću biti kršćanin. Odlučio sam da slijedim Krista križa. Odlučio sam da uzmem svoj križ i da slijedim Njega. Oče zahvaljujem Ti za Krista, za Krista križa i za krv koju je prolio za mene i za život koji je položio za

mene. Zahvaljujem Ti za Duha Svetoga Koji me uveo u tu istinu i Koji mi svjedoči Krista. Molim Te da bih mogao biti kršćanin vjerom u rassetoga umrloga i uskrslog Krista. U Ime Njegovo molim te za jedinstvo u Duhu s Njim. Ja hoću doista biti kršćanin! Odlučio sam dragovoljno uzeti svoj križ i u Ime Kristovo ići za Njim.

Kad su Isusa Krista izvodili van grada da Ga razapnu sreli su nekog Cirenca, imenom Šimun, i prisilili ga da mu ponese križ. Šimun Cirenac je neko vrijeme nosio križ ali ne svojom odlukom. Tko hoće ići za Isusom neka uzme križ i bez ikakvih sredstava prisile, neka noseći svoj križ slijedi Krista. Isus Krist se sam ponudio da umre za nas smrću raspećem na drvetu križa. Bez prisile, iz ljubavi u pravo vrijeme Krist je umro za nas bezbožnike. Neobično je da netko dragovoljno daje svoj život za pravednoga čovjeka, premda bi se neko možda usudio umrijeti za plemenitog ljubaznog i velikodušnog dobročinitelja. Ali Krist umrije za me, Krist umrije za te, Krist umrije za sve nas. I upravo Bog pokaza i jasno dokaza Svoju ljubav prema vama u činjenici da Krist je umro na drvetu križa za nas dok smo još bili grešnici, dok smo još bili u slabostima i nemoćni da sami sebi pomognemo. Za me umrije On, za te umrije On. Krist je Onaj odbačeni Kamen, Svojima dođe i oni Ga ne primiše, Koji je postao ugaonim Kamenom našeg spasenja. Spasenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom to jedino Ime dano ljudima po Kojem nam se treba spasiti. Nema imena ni zamjenice koja može zamijenit spasavajuću ulogu do Krista Isusa. Bog želi naše spasenje i u Kristu je ostvaren Njegov naum i Njegova namjera za nas. Svi znamo i svi često kažemo, jedan je Bog, ali također svi trebamo znati i svi svojom vjerom iskazivati da je jedan posrednik između Boga i čovjeka, Čovjek Krist Isus Koji je doista dao samog Sebe, Sam Se ponudivši da kao Pravednik umre za sve nepravedne, otkup umjesto svijju. On je otkupna cijena kojom nas Bog

otkupi iz vlasti tame i grijeha. On jedini može da nas spasi i On je jedini Most po Kojem se može preći iz smrti u život. Svojim djelom ljubavi za nas postigao je poziciju jednog i jedinog Posrednika čije posredovanje slava Očeva uvažava i prima. Mi možemo izvoljevati na mnogim posrednicima, ali ni jedan nema tu poziciju Imena Isus. To je jedino Ime nama dano kao posredničko, kao spasiteljsko, jer jedino Njegovo posredovanje i Njegov zagovor ima snagu vrijednosti i uvažavanja u volji Oca, Boga, Tvorca neba i zemlje, Ja Sam Alfa i Omega, Prvi i Posljednji, Početak i Svršetak – to jedino može reći On, Krist Isus. Ja Sam Alfa i Omega, veli Gospodin Bog, Koji jest, Koji bijaše i Koji će doći, Svemogućí. Mnogi to ne vjeruju i mnogi to osporavaju, ali time ništa ne mijenjaju u odnosu na istinu. Krist je savršena slika Boga nevidljivoga, Prvorođenac svakoga stvorenja, jer je u Njemu sve stvoreno, sve je stvoreno po Njemu i za Njega. On je prije svega i sve s u Njemu drži u redu. On je Početak, prvorođenac od mrtvih, da u svemu bude prvi, jer Bog, Otac odluči upravo u Njemu nastaniti svu Puninu, i po Njemu pomiriti za Nj sve što je na nebu ili na zemlji, uspostavljajući mir krvlju Njegova križa. I kako da osporimo te činjenice i čime da ih negiramo i zašto da ih ne vjerujemo? Krist doista u svemu i svakom pogledu zauzima prvo mjesto, to stoji i ističe se. Ocu se svidjelo da upravo Krist Isus bude punina Božanskog savršenstva, sila i osobina. Službom, posredovanjem, zauzimanjem i zagovaranjem upravo Njega mi možemo postići cilj svoje vjere - spasenje svoje duše. Iz te dubine izvire odluka cijeloga srca – hoću biti kršćanin, hoću slijedit Krista, hoću uzeti svoj križ svaki dan i ići za Njime. Tako snažna odluka mora se bazirat na vrlo snažnim argumentima istine Krista. Što su ti argumenti više u Duhu Svetome u nama osvjetljeni to će naša odluka da uzmemo svoj križ i da slijedimo Krista biti motivom izraženija i izričajem izričitija. Mnogi kršćani u počecima tako se zahuktavaju za Krista, visoko polete, a onda se polako

spuštaju sve niže i niže. Prvotni zanosi i oduševljenja prasnju. Visoki standardi u početku polako izbljeđuju da u konačnici imamo blijede, anemične, bez životne kršćane. Mnogi su to po sili tradicije i mnogi svoje kršćanske korijene održavaju zbog kolektivne odgovornosti. Kad su svi i mi smo!

Danas kršćanstvo ima razne boje i razne sadržaje. Svatko igra za svoj tim i po svojim pravilima koja mu određuju njegovi savezi. Nivo igre, nivo standarda određuje nivo naše odluke. Tko želi visoko, postavlja standarde visoko... Mnogi kršćanstvo dijele po denominacionalnoj pripadnosti. Denominacije se formiraju po načelima razumijevanja određenih istina. Te razlike izazivaju mnoge sukobe i podržavaju konflikte odnosno sporove i rasprave koje često puta prijete još višim zapletanjima. Sama riječ denominacija dolazi od latinskih riječi *de* i *nomen*. *De* označava odjeljivanje a *nomen* označava ime, a zajedno čine nazivima odijeljeni. Kad govori o svom poslanju apostol Pavle piše – Krist me poslao da evangeliziram propovijedanjem radosne vijesti Evanđelja i to ne rječitošću, ne u govornoj mudrosti i retoričkim sposobnostima da ne bih lišio snage Kristov križ i da mu se ne oduzme njegova moć i da ne postane zaludan i besplodan, bez određene vrijednosti i učinka. Prikaz i vijest križa, onda i danas, čista je besplodnost i ludost onima koji ginu i na putu su u propast, ali onima koji se spašavaju to je očitovanje Božje sile, to je sila Božja. Napisano je, zbunit Ću i učiniti ispraznim i beskorisnim naučavanje učenih i umnost umnih, spretnost spretnih i oštroumlje oštroumnih, pokvarit Ću i poništiti. Gdje je mudrac? Gdje je filozof? Gdje je književnik? Gdje su istraživači ovog svijeta? Gdje su ljudi logike ovog sadašnjega vremena i razdoblja? Svijet sa svom svojom zemaljskom mudrošću nije uspio da razumije ni da shvati i pozna Boga. Bogu se svidjelo, Bog je odlučio da ludošću propovijedanja spasenja koje je Krist pribavio i dobiva se kroz Njega, spasi sve koji vjeruju, koji prionu i

pouzdaju se i oslone na Njega. U onom vremenu, Židovi su bili zahtjeva po pitanju znakova i čudesa a Grci su težili i tražili filozofiju i mudrost. Pavle upravo preko toga nastavlja – mi propovijedamo Krista rassetog, Koji je Židovima sablazan i uvredljivi Kamen spoticanja, a Grcima, poganima to je besmisleno, to je ludost. Kršćanima, pozvanima i odazvanima bilo da su Židovi ili grci – pogani, Krist je Božja sila i Božja mudrost koja se otkriva silom Božjega Duha. Krist rasset je Božja ludost mudrija od ljudi i Božja slabost jača od ljudi. Onda i danas, jedni traže znakove i čudesa, drugi traže visoke umne dosege, ali zastanimo malo i ponovo počujmo. Tko ima uho neka čuje: "Ako tko hoće ići za Mnom, neka se odrekne samog sebe, neka svaki dan uzme križ svoj i neka Me slijedi!" Svaki dan je dan našeg odumiranja, usmrćivanja i odbacivanja zlih i pogubnih želja i prohtjeva tijela. Svaki dan razapinjemo svoje JA, bijemo ga pazeći da nas ne nadvlada i vrati u stanje pogibije. Mnogi u križu vide samo nevolje kroz koje nam valja ući u kraljevstvo nebesko. Složit ćemo se da je mnogo puta veća nevolja slomiti prohtjev vlastitog tijela, nego podnositi protivljenja naših protivnika. Složit ćemo se da se kraljevstva urušavaju u svojoj nutрини češće i žešće, nego pod naletima iz vana. Pavle je upozorio starješine iz Efeza da će između njih samih izaći okrutni vuci koji neće štedjeti stada. Ja hoću biti kršćanin po sadržaju temeljem vjere u Krista rassetoga. Odlučio sam da slijedim Krista, odbacujući sebe, odričući se svoga JA, JA SAM i JA JESAM. Odlučio sam uzeti križ svoj i ići za Njim. To je kršćanstvo koje nema denominaciju ali za koje znamo – Gospodin poznaje svoje. Hoću biti Njegov! Hoću biti kao On. Božje, smiluj se mojoj želji i podari ustrajnost po Svome Duhu Svetome!

Uskrsnuće

Anastaza, ponovno ustajanje ili uskrsnuće, Anastazije, uskrsnuli ili oživjeli. Biti mrtav i ponovno ustati znači uskrsnuti. Ja hoću biti kršćanin, ja hoću biti Anastazije ili Anastazija, ja hoću slijediti Krista kao uskrsli. Uskrsnuće uvijek slijedi smrt. Da bi netko uskrsnuo on prvo mora umrijet. Uskrsnuće je ponovno ustajanje mrtvih iz svijeta umrlih. Ta duhovna i kršćanska istina ima za nas veliki značaj pa ćemo i kroz htijenje da budemo kršćani govoriti o uskrsnuću. Prvo mi možemo vjerovat u postojanje uskrsnuća, a možemo da to i ne vjerujemo. Postojali su i postoje grupacije koje nisu vjerovala a niti danas ne vjeruju u mogućnost uskrsnuća mrtvih. Poznata vjerska sljedba, saduceji, kojoj su pripadali svećenici, nisu vjerovali u uskrsnuće mrtvih. Tu činjenicu koristi apostol Pavle u sučeljavanju farizeja i saduceja kad je bio izveden pred velike svećenike i cijelo veliko vijeće, da se utvrdi njegova krivica. Povikom: "Braćo, ja sam farizej, potomak farizeja. Zbog nade u uskrsnuće mrtvih meni se sudi!" To je bilo dovoljno da nastane velika prepirka pa i svađa između pripadnika saduceja i farizeja, a sami farizeji odlučno se suprotstaviše: "Mi ne nalazimo – rekoše – nikakva zla na ovom čovjeku!" Kad govorimo o anastazi, ustajanju ili uskrsnuću mrtvih, možemo govoriti u duhovnom smislu i fizičkom smislu. Uskrsnuće u duhovnom smislu označava duhovnu smrt i duhovno oživljavanje, ustajanje u duhovni život. Pod pojmom duhovna smrt u kršćanstvu se poima odvojenje od Boga, gubitkom zajednice sa Bogom. Oživljavanje te zajednice poima se kao uskrsnuće ili ponovno ustajanje.

Izgubljeni sin je napustio svoju obitelj, izašao je iz zajednice sa ocem i starijim bratom. Njegovom povratku otac se silno radovao: "Tada otac reče svojim slugama; brzo donesite haljinu onu najbolju i obucite ga! Stavite mu na ruku prsten a na noge sandale! Dovedite ugojeno tele te ga zakoljite da jedemo i da se veselimo, jer mi ovaj sin bijaše mrtav i oživje, bijaše izgubljen i nađe se!" Mlađi sin je bio mrtav ali je oživio, ustao je iz mrtvih i povratio se u zajednicu iz koje je otišao. Duhovno je uskrsnuo, obnovio je svoj odnos i ušao u svijet živih. To uskrsnuće je osnov – ja hoću biti kršćanin. Život u zajedništvu sa Bogom, život uskrslog slijeđenja Krista je odluka koja sadržajno u bitku obilježava stvarnost kršćana. U fizičkom smislu imamo jedno poznato uskrsnuće u djelu Isusa Krista. Lazar, brat Marijin i Martin je umro. Po smrti je bio sahranjen i već je neko vrijeme ležao u grobu. Kad je Isus stigao Marta je bila uvjerenja: "Gospodine, da si bio ovdje ne bi brat moj umro!" Isus joj je otkrivao: "Uskrsnut će tvoj brat!" "Znam da će uskrsnuti o uskrsnuću, u posljednji dan" – odvrtila mu je Marta. Isus je došao do groba i viknuo jakim glasom: "Lazare, izidi!" Pokojnik je izašao obavijen povojima po rukama i nogama. Lice mu bijaše zamotano ručnikom. Prisutni su vidjeli kako je Isus uskrsnuo, ponovo vratio u život, među žive, Lazara i mnogi povjerovali su u Njega. Kad govorimo o kršćanskom nauku uskrsavanja onda imamo uskrsenje onih koji u Kristu umrijevši i uskrs onih koji bez Krista umriješe. Uskrsnut će i jedni i drugi ali u različitim prigodama. Umrli u Kristu – jer će sam Gospodin sići s neba sa zapovjedničkim glasom, usklikom arhanđela i sa zvukom trube. I oni koji su napustili ovaj život u Kristu, ustat će najprije. Umrli u Kristu uskrsnut će o Njegovu dolasku po Svoje. Tada ćemo i mi koji još živi preostanemo na zemlji biti istodobno podignuti zajedno s uskrslim mrtvima u oblake da sretnemo Gospodina u zraku i tako ćemo biti uvijek kroz cijelu vječnost s Gospodinom! Ostali mrtvaci ne oživješe dok se nije navršilo tisuću godina.

To prvo uskrsnuće je vezano uz Kristov povratak i doista sve sudionike prvog uskrsnuća možemo nazivati blaženima, sretnima. Nad njima druga smrt nema nikakve vlasti i autoriteta nego će biti sluge Bogu i Kristu i s Kristom će vladati tisuću godina. Pored svega navedenog moramo se osvrnuti na Kristovo uskrsnuće i eho toga uskrsnuća na nas kršćane posljednjeg vremena.

Uskrsnuće Kristovo spada u Božje spasiteljsko djelo na kojem počiva cjelokupno propovijedanje i učenje prve crkve. Ako nema uskrsnuća iz mrtvih tada ni Krist nije uskrsnuo, nije ustao iz groba. Ako uskrsnuće Kristovo osporavamo tada dovodimo sve naše propovijedanje u slijepu ulicu. Naša vjera je bez osnove, prazna, neodređena i neosnovana. Čak se pokazujemo da krivo prikazujemo Boga, jer svjedočimo o Njemu da je podigao Krista Koga nije podigao, ako je istina da mrtvi ne ustaju. Ako mrtvi ne ustaju tada ni raspeti Krist Koji je umro za nas na drvetu križa nije uskrsnuo, nije ustao. Ako Krist nije ustao, naša vjera je varka i mi smo još u svojim grijesima to jest pod nadzorom i krivicom grijeha, a oni koji su umrli u duhovnoj zajednice s Kristom izginuli su izgubljeni. Ako mi koji prebivamo vjerom u Kristu imamo nadu samo u ovom životu i to je sve, tada smo najbjedniji od svih ljudi i treba nas sažalijevati. Ali činjenica je da je Krist, Mesija, ustao iz mrtvih i postao prvorodeni od onih koji su usnuli u smrti. On je prvenac umrlih. Uskrsnuće Kristovo svjedoče oni kojima se ukazao kao uskrsli, Petru potom dvanaestorici, zatim se ukazao braći kojih je bilo više zajedno od pet stotina. Blagdan uskrsnuća Kristovog u kršćanstvu slavi se kao blagdan pashe u Židova. Spomen dan na Božje spasiteljsko djelo učinjeno kroz uskrsnuće Kristovo je spomen da je Krist Koji je učinjen grijehom uskrsnuo ili ustao iz mrtvih i da se nalazi Bogu s desne strane na prijestolju što je očiti dokaz da je učinjeno pomirenje i da je zadovoljena Božja apsolutna pravda. Sve je Kristu pokoreno

osim Onoga Koji je pokoru učinio. Rezultat Kristova uskrsnuća je izašiljanje Duha Svetoga od Oca, drugog Branitelja kao i rađanje crkve, ustajanja i Židova i pogana iz duhovne smrti kroz povratak Bogu vjerom u Krista Isusa. Nova srca, novi duh, novi čovjek kroz obnavljanje zajedništva s Bogom, spasenje kao dar milosti po vjeri u Krista rezultirao je ustajanjem Krista iz mrtvih. Ja hoću biti kršćanin, ja hoću ustati iz mrtvih, ja hoću slijediti Krista kao živ, ožvjljen vjerom u Krista i Duhom Svetim. Rekli smo da je grijeh u oštroj suprotnosti sa ja hoću biti kršćanin. Tijelom ostali bi u grijehu ali duhom mi želimo umrijeti grijehu i uskrsnuti životu. Činjenica je da svi mi koji smo se krstili u Krista Isusa, krstili smo se u Njegovu smrt.

Polazimo od jedne važne istine – u kojoj poziciji se nalazimo. Ležimo li, spavamo, drijemamo ili... bdijemo i iščekujemo, budni smo... živimo. Tko uistinu želi ići za Kristom mora se probuditi. Tko hoće slijediti Krista mora ustati. Zato se veli: Probudi se ti koji spavaš, ustani od mrtvih i Krist će ti svijetliti. Probudimo se jer dan je vrlo visoko i nemamo puno više vremena. Ustanimo iz mrtvih, iz duhovnog mrtvila ih kršćanskih grobova jer sinovi smo dana. Ne pripadamo noći niti nam je mjesto na duhovnim grobljima, prema tome, ne spavajmo kao ostali, već bdijmo i budimo trijezni i obasjat će nas Krist, svanut će nam dan i dat će nam se svjetlost. Kristova Riječ bit će živa svjetiljka našoj nozi i živo svjetlo našoj stazi. Bog nas nije odredio za svoju srdžbu već za spašavanje po našem Gospodinu Isusu Koji umrije i uskrsnu za nas da mi sjedinjeni s Njim uđemo u život. Naša namjera je biti kršćanin. Moja određena namjera je da Ga upoznam, da se postepeno dublje i bliže upoznam s Njim, da jače i više i jasnije razumijem i spoznam i shvatim čuda Njegove Osobe. I da dođem na isti način do spoznaje sile koja proističe iz Njegovog uskrsnuća kao i njenu ulogu u meni koji vjerujem i da bih se uistinu i trajno mijenjao u duhu u Njegov lik. Nije li

to i naše htjenje i naša namjera? Nije li to ideal kojemu sežemo? Ne da smo dosegнули ili da smo već savršeni, nego se trudimo silom uskrslog Krista da to dokučimo i u konačnici uhvatimo i posvojimo kao što je Krist došao i svojom smrću i svojim uskrsnućem posegao za nama da nas učini Svojima i jednakima Samom Sebi. Ja hoću biti kršćanin, ja hoću da to uhvatim i posvojim, to je moja težnja zbog koje sve zaboravljam što je iza mene i težim naprijed za onim što je preda mnom, ka idealu duhovnog življenja, ka cilju gornjega zvanja, ka cilju da dobijem najvišu nagradu Krista za koju nas i Bog pozva u Kristu Isusu. Možda nemamo takav izgrđeni i usmjereni stav svoga uma, zato molim Boga u Ime Krista Isusa da nam to otkrije da bismo kao duhovno zreli izrasli imali tu misao te da bismo se držali Krista, onoliko koliko smo dosegнули i hodili s Njim i slijedili Njega i po tome uređivali svoje živote. Mnogi nažalost, a broj se iz dana u dan povećava, žive kao neprijatelji križa i uskrslog Krista. Ali Bog, tako bogat u svom smilovanju zbog toga da zadovolji veliku i čudesnu silnu ljubav kojom nas je ljubio upravo dok smo bili mrtvi, u svojim grijesima, ubijeni od svojih vlastitih grijeha i prijestupa, oživio nas je, uskrsnuo nas je u zajednicu i jedinstvo s Kristom. Slijedili smo sebe, bili smo pod uplivom struja sadašnjega vremena, buntovni, nevjerni i oni koji se otvoreno suprotstavljaju i na razne načine protive Božjim naumima i Božjim namjerama. I upravo nas, nama, Bog je ponudio i dao pravi smisao, život samoga Krista, onaj isti novi život kojim je oživio Njega. Duhom Kojim je oživio Njega i podigao Ga iz mrtvih, oživio je i nas i uskrsnuo u novi duhovni život po Kristu i u slijedenju Krista. Spasio nas je, milošću po vjeri. To nije došlo od nas, to je dar Božji udijeljen nama koji uzvjerovasmo. To nije zbog djela koja mi učinismo jer bi se tada imali čime hvaliti. Gideon je išao u boj protiv Filisteja sa svega tristo bojovnika zato da pobjedu ne bi sebi pripisali. Tako i mi primismo spasenje zgotovljeno u Kristu kroz smrt, uskrsnuće tako da se

nitko ne može ponositi tim ili prisvajati slavu za sebe. Bog je podigao Krista iz mrtvih u život. Krist Koji je uistinu jedno kratko vrijeme učinjen nižim od anđela radi patnji, to jest smrti, da bi kroz patnje bio učinjen savršenim Vođom našeg spasenja. Budući da je Sam trpio i bio kušan, može pomoći svima nama koji stojimo u kušnjama. Po Njegovoj stvari i Njegovom uskrsnuću – svi i Posvetitelj i posvećeni imamo jednoga Oca. Pošto je ostvario očišćenje od Grijeha, Krist sjede s desne strane veličanstva u nebu ovjenčan slavom i čašću. Iako s desne Oca, ne stidi se nas nazvati i nazivati braćom. Već je prorok Izaija prorokovao: "Evo, Ja i djeca koju Mi Gospodin daje...!"

Jesmo li braća s Kristom? Stidi li se On nas ili se mi stidimo Njega? Ako smo braća po vjeri, onda svoje bratstvo dokazujemo djelima koja On čini u nama. Vjera bez djela je mrtva. Vanjski oblik pobožnosti omogućuje nam pripadnost nekoj deklariranoj sljedbi ali živa vjera nam omogućuje i živa djela, živo svjedočanstvo Krista u nama. Mnogo puta – ja hoću biti kršćanin i želja da doista budemo živi u Kristu motivirana je dojmovima koje želimo ostaviti na druge. Drugima se možemo sviđati i ne sviđati, drugima može odgovarati i ne, ali naš osobni interes je upoznati istinu, Isusa Istinu i primiti silu Duha Istine. Naš osobni interes je ispunjena svjetiljka uljem i upaljeno svijetlo. Istina je da je upaljeno svijetlo svjetiljka svijetu, ali u našem je interesu da kao svjetiljka imamo nebesko Svjetlo Krista Isusa. Naš interes je da ne živimo u grijehu i da ne ostajemo u vlasti grijeha. Naš je interes umrijeti grijehu i živjeti Kristu. Kad smo se krstili u Krista Isusa, krstili smo se u Njegovu smrt, stoga smo se pokopali s Njim krštenjem u smrt, tako da kao što je Krist bio podignut i uskrsnuo iz mrtvih čudesnom silom Oca, istom silom Njegova Duha mi budemo podignuti i postavljeni u stalno življenje i ponašanje u novom životu. Ako smo s Kristom postali jedno, združili se ili ušli u

zajedništvo dijeleći istu smrt, bit ćemo isto tako jedno s Njim dijeleći i Njegovo uskrsnuće u novom životu kojega živimo u Bogu i za Boga. Znamo da je naše staro JA, JASAM i JA JESAM pribijeno na drvo križa s Kristom da bi se naše tijelo koje je oruđe grijeha učinilo neuspješnim i nedjelotvornim za zlo, da ne bismo više, dulje i dalje bili robovi grijeha i činili njegove zle i podle namjere. Kad čovjek umre, oslobađa se i odriješuje od sile grijeha. Tko je mrtav slobodan je od grijeha. Ako smo umrli s Kristom vjerom u spašavajuće djelo Njegovo, s Kristom ćemo i živjeti. Krist postaje izvorom vode života za nas. Crpeći silu iz Njega, sve nam postaje moguće jer On osobno nas oprema i osposobljava da sve možemo u Njemu. Krist, kad je jednom uskrsnuo iz mrtvih nikada više smrt nije imala pravo i vlast nad njim, jer smrt kojom je On umro, bila je smrt radi grijeha, On je umro grijehu da bi živio Bogu. Krist je umro za nas da bi mi Njegovom smrću i uskrsnućem mogli i bili osposobljeni živjeti Bogu. Život kojeg On sada živi je život u neprekidnoj i savršenoj zajednici s' Ocem. I mi vjerom u Krsta Isusa želimo postići tu poziciju – život u stalnom zajedništvu s Kristom. Smatrati sebe mrtvim za grijeh i održavati se stalno u stanju raskinute veze sa grijehom je moguće kroz permanentno ispunjavanje Duhom Svetim. Mnogi to pokušavaju postići svojom silom i svojom snagom iako je još prorok Zaharije prenosio riječi Gospodnje: "Ne silom niti snagom, već Duhom Mojim!" Sam Gospod je upućivao učenike: 'Evo, Ja Ću poslati na vas ono što je Otac Moj obećao. A vi ostanite u gradu dok se ne obučete u silu odozgo!' Ta sila nije naša i nije od nas! Dakle, ako hoćemo da grijeh ne vlada kao kralj u našim smrtnim tijelima te da se moramo, htjeli ili ne htjeli, izručivati grješnim čežnjama i da htjeli ili ne htjeli budemo podložnici njegovim željama i zlim strastima, obucimo se u silu odozgo. Obucimo se u Božju bojnu opremu da se možemo suprotstaviti đavolskim napadima. U Kristu mi smo sazdani za stan Božji u Duhu, pa

je tako i naše vladanje određeno duhom koji je u nama. Ne znate li da ste hram Božji da Duh Božji prebiva u vama – da! Sve je naše, a mi smo Kristovi, a Krist je Božji. I to je sadržaj čežnje ja hoću biti kršćanin. Odlučio sam da slijedim Krista ali raspet u Njemu, usmrćen u Njemu, podignut u novi život u Njemu.

U Duhu u Kojemu je Bog Njega uskrsnuo, u Tome Duhu i ja sam odlučio ići s Njim i za Njim. U tome Duhu želim služiti u zajedništvu i jedinstvu s Tim Duhom. Cijela osma glava u Rimljanima Poslanici govori o Tome Duhu u odnosu i na snagu i na slavu. Ja hoću biti kršćanin govori da želim biti ograničen mjerilima i nalogima Duha Svetoga, a ne tijela. Odlučio sam da slijedim Krista podignut u Njegovom Duhu. Ja znam da misao tijela je smrt, a smrt je plaća za grijeh. Ja znam da svi oni koji su u tijelu bez Duha Svetoga, vođeni su svojim religioznim željama potičući svoje razume i slijedeći ono što je tijelu ugodno. Rasprave, svađe, razdori, optuživanja, parbe... sporovi osporavanja, sve u službi JA, JA SAM, JA JESAM, JA MISLIM, JA DRŽIM... sva ta razmišljanja i osjećanja bez Duha Svetoga smrt su koja obuhvaća bijedu koja nastaje kad sotona grijehom za okupira naša srca. Razmišljanja i osjećanja po Duhu Svetome život su i mir duše, blagoslov su sredine. Rodovi Duha izliveni u naša srca kao ljubav, kao radost, mir, vjernost... djelo su kojim Krist svjedoči Svoje kraljevstvo u nama. Mi živimo u tijelu i ono stalno traži mjesta za sebe. Zato bijem svoje tijelo borim se sa njim – neprekidno, stalno i trajno ispunjavajući se Duhom Gospodnjim. Iznova i iznova svjedočim da svaki puta pošto se Duh Sveti izlije u moje srce, izlije se i nova snaga. Svjedočim da moje kršćanstvo ovisi o sili uskrslog Krista i Onaj Koji je Njega uskrsnuo i mene iz dana u dan podiže i iznova daje novu i novu snagu. Tako sam sretan što je istina da je Krist sad uzvišen Božjom desnicom. Pošto je uzvišen, primio je od Oca obećanog Duha Svetoga i izlio Ga. Tako

sam sretan da je taj obećani Očev dar namijenjen i meni jer sam prigrlio vjeru u Krista, prihvatio Njegovu Riječ i svjedočim ... ja hoću biti kršćanin sada i do kraja. Odlučio sam da slijedim Krista, da idem za Njim do cilja vjere – do punine spasenja.

Duh Sveti

"Poslije ovoga izlit Ću Duha Svoga..." /Joel 3.1/

*

Govoriti o kršćanstvu a ne govoriti o ulozi Duha Svetoga bilo bi neozbiljno. Mi danas imamo mnoštvo raznih učenja o Duhu Svetome koja su često zbunjujuća i u koaliziji. Koalizija je proturjeĉje, sukob ili prijepor raznih opreĉnih snaga, teŹnji ili interesa. Dodavat ili oduzimati ĉini se vrlo bijednim i nepotrebnim pokuŹajem utjecati na neŹto Źto je dovoljno samo imati. Isusova majka Marija bijaŹe zaruĉena s Josipom, ali prije nego se zajedno nastaniŹe, pokaza se da je zaĉela po Duhu Svetome. Ono Źto je ona zaĉela bilo je od Duha Svetoga. Kasnije, kad je Isus bio trideset godina bio je krŹten. Kad je bio krŹten odmah je izaŹao iz vode. Iznenada se otvoriŹe nebesa te on vidje Duha BoŹjega gdje silazi kao golub i spuŹta se na Njega. I glas s neba reĉe: "Ovo je Sin Moj, ljubljeni Moj, Koga Sam odabrao!" Ivan zvan krstitelj je svjedoĉio: "Vidio sam Duha Svetoga gdje siĉe s neba kao Golub i ostade na Njemu". Nakon Źto ga je sotona napastovao u pustinji za vrijeme ĉetrdesetodnevnoĹ posta, Isus poĉe propovijedati: "Pokajte se i obratite se, jer je blizu kraljevstvo nebesko!" U Kani Galilejskoj Isus poĉe svoja ĉudesa, pretvorio je vodu u Źest kamenih posuda u najbolje vino. Na Njega je siŹao Duh Sveti. Na Meni je Duh Gospodnji, jer Me pomazao!" – To je bilo proroĉanstvo, a sada stvarna istina. Isus je postao Mesija, a Mesija znaĉi Pomazanik, a taj izraz na grĉkom znaĉi Krist. U Evandeljima On je dobio Ime Isus

što je na grčkom jeziku oblik riječi Jošua – Gospodin je Pomoćnik. I u Evanđeljima i Poslanicama Isus se upotrebljava kao ime, a Krist kao naslov koji se odnosi na Gospoda kao Čovjeka Koji je pomazan Duhom Svetim. Tako se koristimo imenima Isus Krist, Mesija, Pomazanik. Pomazanje Kristovo bilo je po sistemu – jer Otac daje Duha bez mjere. Otac ljubi Sina i sve je predao Njemu u ruke. Začet po Duhu Svetome govori o Njegovom nebeskom porijeklu. On je odozgo. On raste i razvija se po Duhu Svetome do krštenja u vodi, podronjenjem u vodama rijeke Jordana kod Salima jer je tamo voda bila dovoljno duboka da se to moglo sukladno volji Očevoj obaviti. Po krštenju slijedilo je pomazanje, Krist je primio Duha Svetoga ne na mjeru. Po pomazanju počele su službe Riječi i djela. Krist, Pomazanik govorio je riječima koje su imale vlast, činio je mnoga čudesa, iscjeljivao sve i izgonio nečiste duhove. Da Bog nije bi s' Njim, mnogima je bilo jasno, On to ne bi mogao činit, ali bilo je i takvih kojima to nije odgovalo. Odlukom da slijedimo Krista, odlučujemo da budemo u Njemu i da budemo kao On. Bog je Njega pomazao, ali Isti Bog je pomazao i nas i nas jača u Kristu. Isti Bog i nas je obilježio pečatom i stavio nam u srca zalag – Duha Svetoga. On nas je posvojio i priznao svojim zbog vjere u Krista, i stavio je Svoj pečat u nas, zapečatio za Sebe davši nam Svog Svetoga Duha u naša srca i kao siguran zalag i garanciju ispunjenja Svog obećanja. Zato i mi zauzimamo posvećeni položaj, i nama je dano pomazanje i mi smo pomazani Svetim Duhom i mi znamo tu Istinu, Krista Istinu i Duha Istinu. Biblija nam otkriva put spasenja, put učenja isusa Krista – Pokajte se i obratite, poravnajte staze. Valja nam se roditi odozgo jer tko se odozgo ne rodi ne može vidjeti kraljevstva Božjega. Tko se ne rodi od vode i Duha Svetoga taj ne može ući u kraljevstvo nebesko. Neka se svaki od vas krsti u Ime Isusa Krista, neka se ukopa po krštenju u smrt kao što je Krist umro i uskrsnuo i mi bili u Njegovu smrt kršteni i

u Njegovom uskrsenju živjeli novim životom. Ako smo postali jedno s Kristom smrću sličnom Njegovoj, bit ćemo, uskrsnućem sličnim Njegovu. Tako ćete primiti dar Duha Svetoga. Tako ćete biti pomazani posvećenjem. Ispunjavat ćete se u Duhu Svetome, obnavljati i oblačiti u silu sa visine.

To ne znači da možete učiniti manevar snažnog, zaokreta kroz – kad primim pomazanje kako će porasti moje mogućnosti. Neće one porasti! Kad primite pomazanje – dar Duha Svetoga porast će Božje djelovanje po nama. Našim rukama i našim životima Bog će moći činiti mnoga čudesa, ozdravljenja i oslobađanja od zlih duhova. Ne ćete govoriti vi, već Duh Sveti, nećemo činiti mi već će Bog pokazati Svoje djelo znacima i čudesima i različitim čudesnim pojavama Njegove sile i podjeljivanjem darova Svetoga Duha vjernicima po Svojoj volji u službi potvrde Svoje Riječi. Ne da Bog Svoje slave nikome! I ako vas oblači u slavu i uzvisuje, On to ne čini da bi naš JA uzvisio, već da bi se i u nama proslavio. Mi smo slava Božja koja će se u punini objaviti o dolasku Isusa Krista po Svoje. Primjer Krista i Njegovih učenika, apostola govori o velikom značaju i ulozi Duha u njihovim životima i službama. Prvo, oni su bili izabrani po Duhu. Kad su jednom obavljali službu Božju Gospodinu i postili, Duh Sveti reče: "Odvojite mi već Barnabu i Savla za djelo koje Sam ih odredio!" Svi su oni bili izabrani po predznanju za posvećenje koje ostvaruje Duh Sveti, za djelo koje im je bilo određeno. Uz Krista uživali su u obilju duhovnih iskustava. Priča sa Kristom nije dugo trajala. Isus ih je polako pripremao za vrijeme kad će On otići, ali doći će Drugi. "Ja ću umoliti Oca i dat će vam drugog Branitelja Koji će ostati s vama zauvijek; Duha Istine, Kojega svijet ne može primiti, jer nit Ga vidi nit Ga poznaje. Vi Ga poznajete, jer boravi s vama i jer će biti u vama. Taj Drugi, Duh je Sveti, Taj Drugi sad je s njima ali bit će u njima. Toga Drugoga svijet ne može primit već jedino oni što

prigrliše vjeru u Krista. Njih je istina o odlasku Krista ožalostila te im se srca napuniše žalošću. Oni ih je tješio: Ipak vam istinu velim; vama je bolje da Ja odem, jer ako ne odem, Branitelj – Duh Sveti neće doći k vama. Odem li, poslat Ću Ga k vama." Duh Sveti kad dođe On ostaje. Generacije i generacije kršćana su dolazile i odlazile a Duh Sveti ih je vodio. Na rastanku, uoči samog uzašašća naložio im je da se ne udaljuju od Jeruzalema jer: 'Evo, Ja Ću poslati na vas ono što je Otac Moj obećao. A vi ostanite u gradu dok se ne obučete u silu odozgo. Obećanje Očevo, obećanje za koje ste čuli od Mene; Ivan je krstio vodom, a vi ćete domalo biti kršeni Duhom Svetim. Primit ćete snagu pošto Duh Sveti dođe na vas, pa ćete mi biti svjedoci... 'Plahi Šimun Petar, Toma koji vjeruje kad vidi, Ivan i Jakov Zebedejevi sinovi što smjeraše da zasjednu s lijeve i desne strane Isusove... i svi ostali što su boravili u gornjoj sobi doživjeli su da Krist, uzvišen Božjom desnicom, pošto je od Oca primio Duha Svetoga, izlio je... i svi se oni napuniše Duha Svetoga te počеше govorit tuđim jezicima kako ih je već Duh nadahnjivao da govore. Bili su oni i obraćeni, pili su sa izvora nauke zdravu nebesku nauku i Onaj Koji je bio s njima i Kojemu su se često radovali sad je bio u njima. Generator, božanske sile i snage iz njihovih srca pokretao je njihove nove živote. Petar i Ivan kad su se našli pred velikim vijećem, puni Duha Svetoga odgovarali su na njihove upite. Kad su vidjeli njihovu neustrašivost i saznali da su neuki ljudi počeli su se divit. Prepoznali su u njima Isusove sljedbenike. Ništa na Petrovo i Ivanovo svjedočanstvo nisu mogli odgovoriti. Tada su ih pozvali unutra te im strogo zabraniše da o Isusovu Imenu govore i uče. Silaskom Duha Svetoga i izlićem u njihova srca bila je zapaljena vatra koja dogorijeva i danas, ja hoću biti kršćanin, prepoznatljiv sljedbenik Krista. Odlučio sam da slijedim Krista, a svjetlo slijeđenja neka prepoznatljivo zasja u očima mnogih koji nas sreću ili promatraju. Bog je tako neobična čudesa činio Pavlovim

rukama da su na bolesnike stavljali rupce za znoj ili pregače što bi dotakle njegovo tijelo, pa su ih bolesti ostavljale a zli duhovi izlazili iz njih. Podvlačim – Bog je tako neobična čudesa činio Pavlovim rukama, a nije Pavle činio rukama neobična čudesa nego uz pomoć Božju. Bog je preko ruku apostolskih činio mnoge čudesne znakove tako da su čak na ulice iznosili bolesnike te ih postavljali na postelje i nosila da ih barem Petrova sjena osjeni, dok je on prolazio... I svi su ozdravljali. Tajna je u istini – Petar, pun Duha Svetoga bio je oruđe Božje, Bog ga je silno upotrebljavao. Kad su Petru i Ivanu zaprijetili da ne smiju govorit o Isusovu Imenu i učiti Isusov nauk, nakon što su bili uhvaćeni i bačeni u tamnicu, pustili su ih na slobodu, a oni se vrate svojima te im saopće sve što su im rekli glavari svećenički i starješine... Tako impresivno djeluje njihovo razumijevanje stanja.

Svi oni su znali da je Tvorac neba i zemlje još ustima Davida po Duhu Svetome govorio: Zašto se bune pogani, zašto su se digli zemaljski kraljevi, a knezovi udružili protiv Gospodina i protiv Njegova Pomazanika. Herod i Poncije Pilat udružiše se zajedno s poganima i plemenima Izraelskim protiv Tvoga svetog Sluge Krista Isusa Koga Si pomazao, Pomazanika... "A sada Gospodine, pogledaj na njihove prijetnje pa slugama Svojim daj da posve neustrašivo navješćuju Riječ Tvoju. Pruži ruku da se po Imenu Tvoga Sluge Isusa Krista događaju ozdravljenja i čudesni znaci!" I dok su molili, potrese se mjesto na kojem bijahu skupljeni. Svi se napuniše Duha Svetoga i neustrašivo počеше navješćivati Riječ Božju. Bog je činio. Duh Sveti je djelovao, a apostoli su bili fizički izvršioc. Rat koji se vodio nisu doživljavali kao rat protiv sebe nego kao rat protiv Krista Isusa, Mesije i Pomazanika. Ispunjavanje u Duhu Svetome činilo je da je mnoštvo vjernika, kasnije prozvanih kršćanima, bilo jedno srce i jedna duša. Sve im je bilo zajedničko, a apostoli su vrlo odvažno svjedočili za uskrsnuće Gospodina Krista Isusa i velika je

milost bila nad njima svima. Iznova su se ispunjavali Duhom. Iznova su se obnavljali u Duhu u unutarnjem čovjeku. Biti pun Duha milosti i snage bio je duhovni standard. Protivnici su se žestoko suprotstavljali, ali ne mogoše odoljeti mudrosti i Duhu Kojim su ispunjeni govorili. Stjepan, čovjek pun vjere i Duha, Filip... Prokop... Svi su oni odgovarali pozivu i službi u koju su bili pozvani. Tajna je bila Generator postavljen u njihova srca, Duh Sveti Koji ih je opremio u svakovrsnu opremu da su odolijevali u svim prilikama i okolnostima. Duh Sveti je podaren crkvi da je uvodi u svu istinu, da je uči i nauči sve što je Isus učio, da svjedoči Krista, da proslavlja Krista, da uzima ono što je Kristovo i to objavljuje nama. Ja hoću biti kršćanin potpuno je ostvarivo u pomazanju Duha Svetoga. Duh Sveti Jedini nam otkriva naša stanja viđena Božjim očima. On Jedini dokazuje u istini sve zablude u odnosu na grijeh, kako crkvi tako i svijetu. Težnja Duha Svetoga je uvijek život i mir. Ispunjenje Duhom Svetim otkriva naše duhovno stanje – ako zbilja Duh Božji prebiva u nama, mi ne živimo po tijelu već po Duhu. Ako tko nema Kristova Duha nije Kristov, ali ako je Krist u nama, naša tijela su mrtva, umrtvljena zbog grijeha a naš je duh živ jer smo otkupljeni, opravdani i u miru s Bogom. Ako doista u nama stanuje Duh Sveti Onoga Koji uskrsnu i oživi Krista Isusa od mrtvih oživjet će i naša smrtna tjelesa po istom Svome Duhu Slave Koji stanuje u nama. Mnogi danas čeznu dokučiti tajnu Duha i imati je u svojim rukama, ali tajna Duha po Kristu traži da dokuči nas, da nas zapečati, posveti, vodi i dovede do postignuća cilja vjere – spasenja duše. Svi smo nastanjeni Duhom Svetim, kršteni u Duhu ispunjeni Duhom sinovi Božji isto tako kao što je to bilo i u početcima. Nažalost u sekularnom pro kršćanstvu mnogi žive vođeni tijelom, vrsnoćama i kakvoćama tijela uz začine zakonskih odredbi i govora. Iako Riječ kaže da nismo dužnicu tijelu da bismo trebali živjeti po njegovim željama, prohtjevima i naravnostima, jer ako po tijelu živimo, umrijet ćemo.

Naprotiv, ako ispunjavajući se Duhom Svetim usmrćujemo, odbacujemo, mrzimo djela tijela, živjet ćemo, a Sam Duh Sveti svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja. Duh Sveti je poslan da bude naš Branitelj, naš Pomoćnik, Savjetnik u razno raznim slabostima. Puno puta ne znamo što da molimo, kako da molimo, klone duh naš, ali Sam Duh Sveti posreduje za nas neizrecivim uzdisajima.

On Koji pozna srca naša i zna poteškoće naše i našoj prirodi i u našim okolnostima, On zna da u skladu s voljom Božjom posreduje za nas svete i posvećene. Molite bez prestanka sa svom ustrajnošću i svakovrsnom molitvom. Iznesimo sve svoje potrebe prošnjom i molitvom u jedinstvu s Duhom Svetim. Uzdižimo se na temelju svoje presvete vjere, borimo se za vjeru koja je jedanput zauvijek predana svetima molitvom i zahvaljivanjem uz suradnju Duha Svetoga. Kao što ne možemo zamisliti bilo funkciju raznih pomagala u životu bez sile, snage ili struje, tako ne smijemo zamišljati nijedno kršćanstvo bez Duha Svetoga. Za pokretanje mnogih pomagala u životu postoje generatori koji proizvode silu života naših kompjutera, televizora i ostalih kućanskih aparata, tako je Bog odlučio u Svojoj Božanskoj namjeri i naumu po Kristu izliti na nas Duha Svetoga za silu pobožnosti i kršćanskog života. Imamo snage za sve u Kristu Isusu Koji nas je osposobio i Koji nas osposobljava, da smo spremni na sve i dorasli za bilo što u Njemu, jer On nam ulijeva po Duhu Svetome unutrašnju snagu to jest sasvim smo neovisni kad smo u Kristovu obilju. Neovisnost je vrlo pomodna činjenica, ali u jedinstvu sa Kristom ona je nama kršćanska istina – doista sve možemo u Kristu. Kad imamo Krista imamo sve, imamo život i možemo htjeti i biti kršćani, možemo slijediti, ići s' Njim i ići za Njim. Tada naše kršćanstvo nije neki od religioznih tokova, nije neki hir ili neka nova umotvorevina – to je stvarnost. Mi nismo sljedbenici organizacija i njihovih organizacionih tvorevina,

već živoga Krista. Mi smo spremni u Ime Krista kralju dati kraljevo, ali sebe dati Bogu jer smo Božji. Spremni smo poštivat sve uprave, vlasti i nadležnosti, ali u Duhu Svetome, spremni smo biti pokorni Bogu, poslušni Bogu i ponizni Bogu. Spremni smo slušati ljude sve dok se oni ne žele postaviti između nas i Boga. Uz sve dužno poštovanje, ja želim biti kršćanin ispunjen Duhom Svetim i želim da Krist bude u meni i Alfa i Omega i Prvi i Posljednji i Početak i Svršetak. Nisam spreman nikome pa ni samom sebi kao i ničemu prepustiti to mjesto. Ono što je Krist započeo u nama kao kršćanima želim da On Isti i dovrši. Odlučio sam da slijedim Krista i neću se vratit nazad nikad više. Ja hoću biti kršćanin ispunjen Duhom kršćanstva i hoću kao kršćanin donijeti obilje roda, ali roda Duha Svetoga... Oče molim Te u Ime Isusa Krista za odoru kršćanina, obuci me u Duha Svetoga. Izlij Svoj dažd na Svoju Riječ u meni da donese obilati rod za Tebe i da učini ono na što si ju poslao. Amen tako neka bude!

Duhovnost

Kao novo rođena djeca tražite, budite željni, ozbiljno želite duhovnost – čisto, nepatvoreno duhovno mlijeko da biste se njim hranili i rasli do potpunog spasenja. Budući da ste već iskusili Gospodnju dobrotu i ljubaznost, dođite k Njemu, živom kamenu Kojega su ljudi kušali i odbacili ali Koji je izabran i dragocjen u Božjim očima. Dođite i ugrađujte se kao živo kamenje u duhovnu kuću za sveto i posvećeno svećenstvo, da se prinose onakve duhovne žrtve koje su ugodne Bogu i prijatne kroz Krista Isusa. /1.Pt.2.2-5/

*

Ja hoću biti kršćanin! Ja hoću biti duhovan, hoću da se hranim čistim nepatvorenim duhovnim mlijekom. Odlučio sam da slijedim Krista do potpunog spasenja. Iskusio sam Njegovu dobrotu i ljubaznost hoću da se kao živo duhovno kamenje, oživjelo po Duhu Njegovom ugrađujem u duhovnu kuću, u Kristovo tijelo i da budem jedan od mnogih svetih i posvećenih uđova. Ja hoću kao kršćanin da prinosim Bogu duhovne žrtve ljubavi izlivenne u moje srce po Duhu Svetome Koji mi je namijenjen i dan, kao Bogu ugodne i prijatne kroz Krista Isusa. Ja hoću biti duhovni kršćanin. Duhovnost je stanje koje nastaje kao posljedica dolaženja Kristu, kao posljedica primanja Duha Svetoga Kojega Bog daje onima koji Mu se pokoravaju. Duhovnost je kompleksna činjenica, složena od više elemenata i čini kompleks, skup istina

složenim u cjelokupnu istinu. Svaki od tvornih elemenata je neophodno potreban. Na primjer pokornost je potrebna kao i poniznost ili poslušnost. Novo rođenje, pokajanje i ispovijedanje grijeha kao i vjere u Krista potrebne su i neophodne kao i umiranje i uskrsnuće. Ako ispuštimo bilo koji od tvornih elemenata nemamo duhovnost. Kuća koju gradim je invalidna, nešto joj nedostaje da bi bila cjelovita. Tako imamo duhovne ljude, produhovljene i prožete Duhom Svetim, duhovne ljude ispunjene i vođene Duhom Svetim. Njihov život nije ni savršen ni perfektan ni bezgrišan, zbog činjenice da žive u tijelu, da često pogrešuju ali Duhom usmrćuju zla djela kroz moć krvi Kristove koja nas čisti od svakoga grijeha. Nasuprot duhovnosti stoji i postoji tjelesnost. Tjelesnost je kategorija ljudi koji su vođeni porivima koji proističu iz njihovih tijela. Mi možemo biti duhovni ili tjelesni ili negdje na pola puta. Ako smo duhovni mi se odmičemo do tjelesnosti i kao brod koji je zaplovio iz luke tjelesnosti plovimo u luku duhovnosti. Što se više udaljavamo od tjelesnosti to smo duhovniji. Zašto tako kažem – zato, jer cijelim putem mi se moramo odlučno i odgovorno boriti sa tijelom. Moramo slijediti apostola Pavla primjer. Borim se sa svojim tijelom, bijem svoje TIJELO i vučem ga kao ROBA. GRUBO s njim postupam, odgajam ga u stezi i obuzdavam, da sam ne budem odbačen pošto sam drugima propovijedao. Da sam ne postanem neprikladan, da ne bih izdržao provjeravanje kušnju po tijelu i pokazao se nedostojan povjerenja koje mi je po Duhu udijeljeno. Tijelo je vrlo nezgodan i opasan suputnik u nastojanju čuvanja, rasta i razvoja duhovnosti. Iz osobnih iskustava znam da su mnogi zaplovili ali zbog tijela doživjeli su brodolom vjere ili su se nasukali, poneki tako teško da se više nikada nisu uspjeli odsukat u vode duhovnosti. Nažalost, duhovnosti stanja i stagnacije nema. Ako stanemo ili stagniramo početak naše duhovno odumiranje. Najčešće ljudi žele prikrpati svoje stanje kako pred sobom tako i pred drugima pa sve očitiju tjelesnost

oblače u religiozne odore i ukrašavaju ih pojedinim odredbama iz zakona. Mi to možemo činit pa i nazivat izvjesnom duhovnošću, to može u izvjesnim ne duhovnim sredinama dobit prolaz, ali zar naš cilj nije potpuno spasenje, prihvaćane i primanje od Boga.

Da nas ljudi prihvaćaju ne izgleda loše, ali ja hoću biti kršćanin, Bogu mio i ljudima drag, kojeg će Gospodin u dan Svoga slavnog dolaska prepoznat i pozvat u radost Gospodara Svoga. Princip, drži vodu dok majstori ne odu i nije baš povoljan po nas. Veliki problem nam predstavlja uočavanje, prepoznavanje ili razlučivanje duhovnosti od tjelesnosti, duševnosti ili naravi zemaljskog čovjeka. Posebno je problematična istina da duhovni prosuđuje sve. Duhovnost duhovnih ljudi kuša, ispituje, istražuje, pita i razlučuje po Duhu Istine Koji im je dan za tu službu. Oni u Duhu Isitne mogu razlučit laž od istine, mogu prosudit, spoznat i odvojiti što je zlo od onoga što je po Bogu dobro. Zbog toga postoje mnoge provokacije sa pozicija tjelesnih ili neduhovnih – da, samo ste vi duhovni!? Zemaljski, naravni, tjelesni ili neduhovni ljudi ne prihvaćaju i ne primaju ono što je duhovno, ono što dolazi od Duha Božjega, jer to je ludost za njih. Oni to ne mogu razumjeti jer se to mora i može spoznat i rasuditi jedino uz pomoć Duha Svetoga. Duh Sveti, htjeli li mi to ili ne, ima jedini apsolutno pravo da tumači i uvodi u sve istine duhovne prirode. Razni ljudi duhovni i tjelesni, mogu tumačiti izvjesne duhovne istine kako ih shvaćaju, ali dubina iznošenja i svjedočanstvo tih istina ovisi o duhovnoj dubini u kojoj se osobno nalaze. Ne može se očekivat da neduhovni ispovijedaju i uče duhovno, kao što se ne može očekivat ni da svi duhovni ljudi imaju potpune uvide u sve duhovne istine. Zato imamo crkvu i duhovnu hijerarhiju zasnovanu na principima služenja – što veći sluga to veće i služenje. Problem je u miksu, miješanju tjelesnosti i duhovnosti što najčešće dovodi do stanje ni vruć ni hladan.

To stanje odgovara našoj tjelesnosti, ali to stanje Bog ne prihvaća i u Njemu ono nema prolaz. Takvo stanje unatoč svim osjećajima i mišljenjima tjelesnih Bog će izbljuvat iz usta svojih. Duhovnost nas čini sličnima Kristu. Kroz rast i razvijanjem duhovnosti mi se sve više i više preobražavamo u Lik i Sliku Krista Isusa. Kroz duhovnost kršćanin raste i razvija se u mjeru Kristove veličine. Duhovnošću mi odražavamo sliku Onoga Koga vjerujemo, Koga slijedimo, s Kim se poistovjećujemo! Mi smo odsjaj Njegovog sjaja, odsjaj Njegove slave i otisak Njegove biti. To je ukus, to je srž ili bit biti duhovan kršćanin. U korintskoj crkvi mi imamo problem tjelesnosti i upravo na tom primjeru možemo razmotrit prirodu ili narav tjelesnosti. Apostol konstatira utvrđuje ili ustanovljava činjenicu da se sa njima ne može govoriti kao duhovnima kad to nisu. Zašto nisu ili zašto nismo? Ako u nama prevladavaju tjelesne želje, naravne prirode, duševnosti poticane tjelesnim interesima, mi nismo duhovni. Mi ne možemo a ni ne podnosimo, čemu sam mnogo puta nazočio, duhovno ili ono što dolazi po Duhu Svetome. Tjelesnost je narav ili stara priroda tijela i ako smo pod nadzorom, utjecajem ili upravom koja izvire iz poriva tijela mi smo neduhovni. Korintskoj crkvi, a i nama, apostol kaže: Ako među vama ili nama postoje na primjer zavisti ili ljubomore, svađe, prijepori, netrpeljivosti, rasprave i razdori, zar nismo tjelesni ili neduhovni? Ako postavimo pitanje – ima li toga? Ima i to je nama čak normalno. Neki citiraju stih: Potrebno je doista da među vama budu rascjepi da se očituju prokušani među vama. Da, ja se s tim slažem, ali uviđam problem da iz rascjepa svi izlaze kao pobjednici i kao pravednici i postavljam si pitanje, a po čemu i zašto je uopće došlo do rascijepa. Strane se međusobno optužuju i po prirodi stvari ona druga je uvijek kriva. Ona je izazvala, ona je isprovocirala... i da nije bilo nje svega ne bi bilo. I to je upravo tjelesnost! Jedan vjernik me je uvjeravao da je dobro đubre rasut po zemlji jer služi kao gnojivo, ali jeli dobro biti

đubre? Ja hoću biti duhovni kršćanin i svjedok Krista po Duhu nad svim rascjepima, ja znam da nebo plaće, ali jednako znam da pakao likuje.

Pakao se veseli jer je uspio probuditi i aktivirati vulkan zvan tjelesnost. Kad govorimo o rodovima ili plodovima duhovnih i tjelesnih ljudi, govorimo o onome po čemu nas poznaju i raspoznaju i prepoznat ćete ih po njihovim rodovima. Dolaze u ovčjem runu, a unutra su grabežljivi vuci koji ne štede stada. Duhovni donose rodove Duha Svetoga, a tjelesni ili neduhovni donose rodove tijela. Poznati su rodovi tijela i dobro su opisani sa duhovnom svrhom da bismo imali bazu na temelju čega ćemo sami sebe ispitivati. Sami sebe ispitajte i sami utvrdite jeste li u vjeri. Sami sebe istražite i otkrijte po rodovima koje radate gdje ste i tko ste. Sami spoznajte radi osobne zadovoljštine, jeste li kršćani, jeste li duhovni, jeste li u Kristu i dali je Krist u vama po Duhu Svetome. Ako i stojimo moramo znati uz čiju pomoć – s pomoću Božjom stojim do današnjeg dana i svjedočim Krista raspeta. Ako mislimo da stojimo, pazimo da ne padnemo. Puno ih je ustalo, puno ih je stajalo ali ih je puno i palo i to nas obvezuje na stalno bdijenje nad vlastitim stanjima. Vulkan tjelesnosti može biti pritajen, može mirovat ali mi nikad ne znamo kad će izbaciti užarenu lavu, kad će izvršiti erupciju. Erupcije tijela poznate su kao erupcije nemorala ili razne vrste bludnosti, nečistoće, raspuštenosti ili raznih vrsta nepristojnosti, neprijatnosti, idolopoklonstva ili štovanje samoga sebe ili štovanje tvorevine mjesto Tvorca. Vračanje ili razni oblici okultizma, magije, neprijateljstva ili netrpeljivosti, svađe ili nasilja, ljubomore, ljutnje ili agresivnog ponašanja, srdžbe, sebičnosti, razdori ili rasprave koje nikud ne vode i ništa dobro ne donose. Strančarenja ili sektaštva, grupašenja vezanim uz posebna mišljenja, zavisti, pijanke ili razni opijati i ovima slično, sve su to eruptivni rodovi neduhovnosti. Kako god ih obukli, ukрасili ili ušminkali, nazivali ili prozivali –

ispod površine stoji istina rodova tijela za koja je sigurno da oni koji ih rađaju i u prostor izbacuju neće baštiniti kraljevstva Božjega. Još je sigurnije svatko tko čini takva djela i stoji u njima – sigurno nije duhovan. Priroda janjeta i priroda praseta dvije su različite prirode. Ako prase upadne u blato, ono neće rado izlaziti iz njega, jer ga njegova priroda potiče da uživa u blatu. Ako janje upadne u blato, ono će biti zablaceno, ali neće uživati u tome i nastojat će da što prije to stanje ukloni od sebe, jer mu njegova priroda to nalaže. Bog nas je u Kristu izabrao, predodredio i blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom da možemo biti duhovni. Obećani dar Duha Svetoga izliven je da bismo po Njemu mogli roditi obilato za Boga duhovnim rodovima. Kako veličanstveno u ušima duhovnih ljudi zvuče riječi – živite dostojno poziva kojim ste pozvani. Usmrćuje u svojim tijelima sve što je zemaljsko. Odbacuje od sebe sve što dolazi od tijela i njegove stare prirode. Upadne li tko u kakav prekršaj, takvoga vi duhovni ispravljajte u duhu blagosti! I pazite na samoga sebe da i sami ne budete iskušani. Ako smo tjelesni umišljat ćemo da smo nešto iako nismo ništa već sami sebe varamo. Umišljanje o suvišnoj važnosti i nadmoćnosti, umišljanje da se bez nas ne može, varanje je, zavaravanje i zavodenje samog sebe. Svaki odlazak na groblje daje nam svjedočanstvo da se bez svih njih može, ali ni oni ni mi nismo niti možemo bez Krista. I zato neka svatko od nas tko želi biti kršćanin i odlučio je da slijedi Krista, neka pažljivo i pomno ispituje i istražuje i provjeri svoje vlastito ponašanje i svoj vlastiti rad. Neka svatko u svjetlu Krista istražuje svoje stanje i neka ga snagom koja iz Krista izvire oblači u novinu duha – u duhovnost. Biti duhovan znači imati i osobno zadovoljstvo i radost i mir da činimo nešto hvalevrijedno pred Bogom. Biti duhovan znači za mjerilo uspoređivanja imat Krista, biti kao On, a ne kao što to najčešće u tjelesnih biva – ja sam bolji od Njega. Ne obmanjujmo sami sebe, ali ne prezirimo ni Boga

svojim pretvaranjima kao da On nije kadar vidjeti i znati stvarnost našeg stanja.

Zar mišljenjem da Bog ne vidi ne podcjenjujemo Njegovu Božansku moć. Često puta čujem. "Sve Bog vidi!" To je istina, ali za mene i za nas koji hoćemo biti duhovni, vrlo važno je što Bog vidi i koga Bog vidi u nama. Vidi li On u nama narav Svoga Sina, duhovnost? Vidi li On Svoga Sina, da jesmo u Njemu i da je On u nama. O toj istini ovisi naša vječnost. đavo nas želi odvesti na neke druge putove i posijati u naše umove neke druge misli, ali oduprimo mu se, suprotstavimo mu se duhovnošću koju imamo vjerom u Krista. Klojini ukućani obavijestili su Pavla da u Korinskoj crkvi ima prepiranja i razdora. Neki su se smatrali Pavlovim, neki Apolonovima, neki Petrovima, a bilo je i onih koji su se smatrali Kristovima. Tko je Apolon, Pavao, Petar? Sluge koje su ih privede vjeri u Krista. Neki su sadili, neki zalijevali, a Bog je činio da sve raste. Sve bi bilo dobro da se nije pojavio sotona sa nakanom da potičući tjelesne počupa ono što je zasađeno i da poništi ono što raste od Gospoda. Da sotona želi raskopati, počupati i poništiti to je u njegovoj prirodi i mi tu prirodu ne možemo promijeniti. Ono što možemo učiniti je da ne budemo oruđe u sotoninim rukama i da kroz našu tjelesnost on ne izvršava svoje namjere i nakane. Ne moramo mi biti izvršioc i sotoninih naloga. sotona može napasti djelo ali ja neću biti njegovo sredstvo preko koga će on to izvršiti. sotona hoće i napada službenike u djelu, ali ja neću da to čini mojim rukama, mojim jezikom ili kroz moju tjelesnost. Nažalost tjelesni ne razmišljaju tako. Oni misle svojim tjelesnim mislima i djeluju vođeni svojim tjelesnim porivima. Kao rezultat imamo mnoge ruševine koje je sotona uspio razvaliti. Imamo sljedbenike i Pavlove i Apolonove i Petrove... ali najviše onih koji su vođeni od samoga sebe, koji sami sebi najviše vjeruju, koji sami sebe vide u najvišem svjetlu i koji su sami samo pravedni u svojim očima. Ja hoću

biti kršćanin, hoću biti duhovan, hoću činit službu, na koju sam određen. Ako je sjetva, sijat, ako sađenje, sadit ću, ako je zalijevanje zalijevat ću i molit ću Boga Koji daje rast da raste i uzraste djelo Njegovo i da donese obilati rod za Njega. Zato nam treba krštenje u Duhu, zato nam treba izliće Duha, zato nam treba da se ispunimo Duhom Svetim. Ja hoću biti Kristov! Odlučio sam da slijedim Krista! O Bože molim Te za duhovnost! Molim Te u Ime Isusa Krista da izliješ Svoje obećanje u obilju na moj život da mogu nositi odore kršćanstva na Tvoju slavu. Amen – neka tako bude!

Svijet

Nemojte ljubiti ni svijeta ni onoga što je u svijetu! Ako tko ljubi svijet u njemu nema ljubavi Očeve, jer ništa od onoga što je u svijetu – požuda tijela, požuda očiju, oholost zbog imetka – ne dolazi od Oca, nego dolazi od svijeta. a svijet svojom požudom prolazi, a tko vrši volju Božju, ostaje zauvijek. Amen! /1.Iv.2.15-17/

*

Ja hoću biti kršćanin! Ja hoću vršiti volju Božju i ostati zauvijek, ja hoću, činiti Božju volju i provoditi u svom životu Njegove namjere da imam život vječni. Svijet! Što mi to imamo sa svijetom i svijet s' nama. Zašto je Bog toliko protivan našoj zajednici sa svijetom. Tko je i što je taj svijet. Razni ljudi, razni odgovori, razni stavovi i razna mišljenja. Meni je do Božjeg mišljenja. On kaže nemoj ljubiti svijet, nemoj se prilagođavati i usklađivati sa svijetom, nemoj gajiti osjećaje za svijet ili stvari koje su u svijetu. Nemoj! Imam li uho da to čujem? Jesam li ja spreman da to čujem, registriram, prihvatim i pokorim se tome. Očito je da je svijet nešto vrlo opasno za kršćanina kad Bog kroz Svoju Riječ kaže – ako netko ljubi svijet u njemu nema ljubavi za Oca. Interesantna smo mi bića – mi možemo imati ljubav i prema svijetu i prema Ocu, Bogu Tvorcu neba i zemlje. Unatoč Njegovoj Riječi mi smo spremni i vrlo uporni da ljubimo Oca i ono što je On stvorio – ovaj svijet. On kaže ne, a mi se

pitamo zašto? Ne prilagođavajte se s ovim svijetom, ne oblikujte se i ne usklađujte ovim vijekom. Naprotiv, preoblikujte se, oblikujte se i preinačite se, promijenite se cjelovitom obnovljenju svog uma, po Njegovim novim idealima i Njegovom novom stavu, tako da bismo mogli uočiti i kušati za sebe koja je dobra i prihvatljiva i savršena Božja volja, štoviše, ono što je dobro i prihvatljivo i savršeno po Njegovom gledištu za nas. Budi volja Tvoja – lako i olako se izgovara. Puno je veći problem, kad čujemo – primit to i pokoriti se tome. Ne ljubite ni svijet ni onoga što je u svijetu, jer čitav svijet oko nas u vlasti je zla, sav svijet u vlasti je zloga. Tko hoće da bude prijatelj svijetu postaje neprijatelj Bogu. Naše prijateljstvo prema svijetu dovodi nas u vrlo nezgodnu poziciju, u neprijateljstvo prema Bogu. Pa mi ne bi tako! Mi bismo bili kršćani, ljubili bi Boga, ali ne bi ništa imali protiv prijateljstva sa svijetom. Pa uostalom mi smo u svijetu i svuda oko nas je svijet. Nažalost naše prijateljstvo sa svijetom u Njegovim očima je kao nevjerna žena koja ima nedopuštene ljubavne poslove sa svijetom i krši svoje ženidbene zavjete sa Bogom. U braku mnogi kasnije shvate da su olako dali svoju prisegu drugoj strani i ona ga čvrsto obvezuje. Ako bilo koja strana ima nedopuštene ljubavne odnose van bračne zajednice ona postaje preljubničkom dušom. U našem slučaju, prijateljstvo sa svijetom je preljub, mi smo se obećali i posvetili Duhom Svetim samo Kristu, a gle sad mi bismo malo uživali u blagodatima i čarima svijeta. Svijet je u vlasti zloga! Svijet ima svoga kneza i dok smo bili u svijetu živjeli smo i držali se toka i način kojim svijet funkcionira. Bili smo htjeli to ili ne, pod uplivom sila ovoga sadašnjega svijeta i slijedili smo kneza sila u zraku, prema gospodaru zračnog kraljevstva. Bili smo pokorni slijednici i pod kontrolom demonskih duhova koji i sada djeluju među onima koji ne vjeruju Bogu. Bili smo buntovni i nevjerni i kroz razne oblike protivljenja protivili se Božjim namjerama. Vladali smo se kao i mnogi drugi po strastima svoga tijela, a

naša tjelesnost pokvarena i sjetilna priroda upravljala je našim ophođenjem. Ponekad i nevoljno, ali, pokoravali smo se podražajima tijela i mislima razuma. Našim čežnjama gospodarila su naša osjetila i naša potajna razmišljanja. Kažemo, bili smo tada po prirodi djeca Božjega gnjeva i nasljednici Njegove srdžbe kao i ostatak čovječanstva. To smo bili mi u svijetu, to su svi u svijetu! Pa zašto opet hoćemo nazad. Zašto bi htjeli prijateljstvo sa svijetom obnovit. Ako kažem istinu možda ću nas ožalostit. Dok voliš svoju ženu niti ti treba niti misliš niti pogledavaš na tuđu. Kad ljubav ohladi tražiš ono što nisi htio i ono što ti se nije mililo. Netko mi reče – ja reko ja porekao!!!

Istina je da na ovoj zemlji mi imamo pravo izbora. Mi možemo reći i možemo to poreći. Mi možemo htjeti biti kršćani kao On, na sliku Njegovu. Kao što možemo biti kršćani sa liberalnim pogledima u odnosu na vjeru, milost, ljubav i duhovnost. Neoliberalizam nije samo aktualan u svijetu, on je zauzeo svoje mjesto i u crkvama. Neo označava novo, liberalizam označava ili imenuje slobodoumlje, slobodno mislilaštvo i upravo se utkiva u obrasce kršćana i kršćanstva. I same denominacije nisu lišene utjecaja neoliberalizma u svojim denominacionalnim ogradama. Nova slobodoumna učenja donose nove takozvane prosperitetne nauke. Prosperitet je imenica koja imenuje uspijevanje, uspjeh, procvat, napredak, blagostanje, a sve su htjenja svijeta. Svijet je građevina koja se gradi na temeljima prosperiteta, uspjeha, sreće ili kad ti sve polazi za rukom. Kako u prosperitet utkat. Mnoge nevolje ima pravednik! Nevolje su ne voljene okolnosti i ako je pravednik vezan uz nevolje, u našoj prirodi je da se uklonimo od izvora nevolja i to nam nudi učenje prosperiteta. Apostoli su utvrđivali duše učenika i opominjali ih da nam treba kroz mnoge nevolje ući u kraljevstvo Božje. Tu nije na djelu neoliberalizam ili neoprosperitet. Ja hoću biti kršćanin, ja hoću slijedit Krista

bez obzira na cijenu. Kad odlučite slijedit istinu, svi promotori raznih neoliberalizma neće biti oduševljeni. Unatoč svojim proklamiranim stavovima, objavljenim ili obznanjenim promišljanjima vrlo brzo će vam se suprotstaviti, a poneki i zauzet neprijateljski stav. Svoje pravo na istinu ne žele staviti i prosuđivati u odnosu na naše pravo na istinu. "Ako vas svijet mrzi, znajte da je Mene mrzio prije vas! Kad biste pripadali svijetu, svijet bi ljubio svoje. Budući da ne pripadate svijetu – ja vas izabrah od svijeta – zato vas svijet mrzi. Sjetite se Riječi Koju vam rekoh: Nije sluga veći od svoga gospodara. Ako su Mene progonili, i vas će progoniti. Ako su Moju Riječ držali i vašu će držati. Ako su, dakle, tako radili sa zelenim drvetom, što će biti sa suhim?" Sve su to Riječi Gospodnje! "U svijetu ćete imati patnju, ali ohrabrite se: Ja Sam pobijedio svijet! "Dječice, vi ste od Boga, vi pripadate Njemu i već ste porazili i nadvladali zastupnike antikrista, jer Onaj Koji živi u vama veći je i moćniji od onoga u svijetu. Pred Svoju smrt Isus je svjedočio: "Neću više mnogo s vama govorit, jer se približuje knez ovoga svijeta. on protiv Mene ne može ništa! Idem i vratit Ću Se k vama! Ostavljam vam mir, mir i to Svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce!" Iz svega navedenog se vidi da svijet nije nama ono što je ribi voda. Svijet nije samo vidljivi i materijalni dio, svijet čine i nevidljivi i duhovni svjetovi. Mi smo izloženi oblacima raznih svjedoka. Svijet nije samo ono što je van crkve, svijet je u mnogome i u crkvi. Uzajamnost odnosa kršćana i svijeta je mnogo veća nego što to možemo i pomisliti. Često puta sam čuo: Odvukao ga je svijet! Vidio sam suze u očima majki kršćanki, plakale su jer su im porodi ljubili svijet i stvari u svijetu. Mnoge sam poznavao i poznajem one koji žive dvojne živote, gaje osjećaje za svijet i stvari koje su u svijetu sa jedne strane, a kad dođu u crkvu ljube Boga. Svijet je šarenilo raznorodnih ponuda, ponuda u stilu tko voli neka izvoli. Za svakog knez ovoga svijeta ima

omiljenu igračku. Na nama je hoćemo li se igrati ili ozbiljno slijediti Krista. Svijet je prolazan i vrijeme milosti je prolazno. Oslanjati se na vlastiti razbor jednako je igri ruskog ruleta. Otklanjati se od Krista i dati se voditi neoliberalnim i neoprosperitetnim idejama igra je života i smrti. Govori o takozvanoj super duhovnosti i govori o novim dimenzijama duhovnosti govori su koji negiraju glasanje starog Evandjelja. Pjesme su to koje žele potrt suze onih koji žude trku istrčati, vjeru očuvati i plemenitu bitku dobiti. Već mi je pripravljen vijenac pravde koji će mi u onaj Dan dati Gospodin, pravedni Sudac, i ne samo meni nego i svima koji budu željeli Njegov dolazak. Pazite! Dolazi Gospodin! Pazite sami na se, da ne izgubite što ste zaradili, već naprotiv, da primite potpunu plaću. Tko god ne ostaje u Kristovoj nauci, nema Boga. Lopov ne dolazi osim da ukrade, zakolje ili uništi – Krist je došao da ovce imaju život i da ga imaju u izobilju. Neoprosperitet u tome vidi bogatstvo svijeta i u svijetu, ali stvarni kršćani u tome vide duhovno bogatstvo, ispunjenje u Duhu i obilje roda Duha u životu.

Puno puta sam naišao na odobravanje, ali ne i na pokoravanje istinama Božjim. Govorili bi – dobro govoriš a išli bi putovima obilježenim vlastitim interesima. Ako bi slučajno stao na put ostvarenja tih interesa ubrzo bih osjetio zube očnjake u svom mesu. Otkud to? Bog je tako ljubio svijet da je dao Svog jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u Nj' vjeruje, već da ima život vječni. Bog nije poslao Sina da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po Njemu. I doista, Svjetlo istinito Koje rasvjetljuje svakoga čovjeka dođe na ovaj svijet. Bijaše na svijetu i svijet postade po Njemu, a svijet Ga ne upozna. Kad Ivan zvan Krstitelj vidje Isusa reče: "Evo Jaganjca Božjega Koji uzima grijeh svijeta!" Samarijanci koji su čuli svjedočanstvo njihove mještanke, kad čuše Samoga Isusa – mnogo ih više počeo vjerovati u Nj' zbog Njegove nauke te su ženi govorili: "Ne vjerujemo više

zbog tvoga govora, jer smo sami čuli i znamo da je On uistinu Spasitelj svijeta." Bog Koji je tako ljubio svijet dao je pravi Kruh s neba i Taj Kruh, Krist Isus, Koji je sišao i uzašao na nebo daje život svijetu. Tko jede ne umire već ima život vječni. Ja hoću biti kršćanin, ja hoću jesti od toga Kruha. Odlučio sam da slijedim Krista, jer On je Svjetlo svijeta, Svjetlo istinito i tko Njega slijedi, sigurno neće ići po tami, nego će imati svjetlo koje vodi u život. Ja hoću slijediti Svjetlo svijeta, Svjetlo istinito Koje dođe da bude Svjetiljka putu mome i Žižak nozi mojoj. Ipak nisu ga svi primili. Svojima dođe ali ga oni ne primiše. Za očekivat je bilo da svi oni pro religiozni prepoznaju Isusa kao Krista. No, to se nije dogodilo. Upravo oni su Ga doživjeli kao Rušitelja njihovih interesa. Mnogi su pošli za Njim i oni su to zaustavili bar u svojim očima – osudili su Ga i usmrtili razapinjanjem na križ. U Svome mesu mogao je osjetiti oštrinu protivljenja kroz ujede njihovih očnjaka. Tako ni danas, a pogotovo u vremenu posljednjih dana kada se svaki dan može očekivati da se broj neznabožaca ispuni, da se milost uzme... da se ponovo Izrael pri kalami na svoje mjesto, ne možemo kao Njegovi sljedbenici očekivati nešto drugo. sotona u svojoj misiji varanja i obmanjivanja ne dolazi da ponudi manje, nego, više od Boga, više od Krista i više od Duha Svetoga. Kroz neoliberalizam, kroz prosperitet sotona nudi više. Super duhovnost i nove dimenzije duhovnosti – nude više u svim segmentima i na svim poljima i različitim područjima života. Sretan sam što sam zadovoljan Slugom Božjim Kristom Isusom. Sretan sam posvećenjem i svetošću što imam po Duhu Svetome. Ja hoću biti kršćanin u podnožju prezrenoga križa, u sjeni slijeđenja odbačenoga Krista. Odlučio sam svijetu reći ne, a Bogu reći da. Kao na vjenčanju – uzimaš li Krista za osobnog Spasitelja? Da – uzimam! Oče molim Te u Ime Isusa Krista da svijet ne prodre u moje srce, da po Tvome Svetom Sluzi Kristu svijet bude razapet meni i ja njemu. Amen – tako neka bude!

Prvenstvo

On je Glava tijelu, Crkve: On je Početak, Prvorođenac od mrtvih, da u svemu bude prvi! Amen! /Ko.1.18/

*

Ja hoću biti kršćanin! Odlučio sam da slijedim Krista. Odlučio sam da u svome životu uredim poredak prioriteta i važnosti. Odlučio sam da uspostavim red, da sve stavim na svoje mjesto, a da i sam nađem svoj prostor, svoju svrhu i svoj smisao. Ja hoću biti kršćanin – odvajanje od mojih osjećaja i prikrivenih misli, i navodi da potražim Njegovo gledište, i Njegov ustroj vrijednosti da nađem. Krist je isto što i glava, svakog tijela! Amen! Ja hoću da Krist bude moja glava, Njegov um moj um, Njegovo srce moje srce! Krist je Početak, Prvorođeni iz mrtvih. Prvorođeni a ne stvoreni! Amen! Krist sam zauzima u svemu i svakom pogledu prvo mjesto – čvrsto stoji i ističe se. Bog Ga je uzvisio. On je prvi i On je Prvak. On je ustrojena vrijednost i uređeni poredak. Mi u svom svijetu imamo svoje prioritete i svojim vrijednostima dajemo adekvatnu ili odgovarajuću vrijednost. I tako nam život prolazi u takozvanom prividno uređenom kaosu. Lako je reći – Bog je Krista stavio za Glavu, ali kako se pokoriti toj Glavi, kako joj dati ono što joj pripada i zadovoljiti svoju tjelesnu glad za važnošću i bitnošću. Alfa je ime prvog slova grčkog alfabeta kao što je a prvo slovo nama poznate abecede. Pored prvog slova u prenesenom smislu

značio je i prvo, početak i sve što je najvažnije. Tako imamo u životinjskom svijetu alfa mužjake, u astronomskom smislu alfa zvijezde i slično. U biblijskom smislu Krist je Alfa i Omega, prvo i posljednje slovo grčkog alfabeta. Ja sam Alfa i Omega, Početak i Završetak, govori Gospod Bog. Onaj Koji jest i Onaj Koji je bio i Koji će doći, Svemogućí – vladar nad svima. Gle, dolazim skoro i Moje plaće i nagrade donijet Ću sa Sobom, da platim i učinim svakome pravo to što zaslužuje njegove djelatnosti i njegov vlastiti rad. Ja Sam Alfa i Omega, Prvi i Posljednji, Onaj Koji je prije svega i Onaj Koji je na kraju svega. To je istina o Kristu. Jesmo li kršćani – ne postavljam pitanje? Dali je Krist na prvom mjestu u našem poimanju imenice kršćanin? Na to pitanje odgovarajmo svako sebi imajući u vidu da Bog vidi u našim srcima. Kršćanin i kršćanstvo je upravo na tom pitanju u velikim problemima. Pilot i kopilot dok upravljaju zrakoplovom nemaju neriješeno pitanje svoga poretka. Zna se točno tko je pilot a tko kopilot, zna se što tko radi i zašto. Kad ne bi bilo tako dali bi se pristali voziti u takvom avionu. Sjećam se jednog događaja iz vremena srednje škole. Jedan kolega - učenik imao je problema sa matematikom. Profesor mu je pokušao objasniti na najjednostavniji način rješavanje tog matematičkog problema, ali nije uspio. Otkrilo se da izvjesni učenik jako slabo zna elementarnu matematiku. Profesor ga je zamolio da sjedne i da uredi u svojoj glavi da se matematika uči poput hodanja stepenicama. Cijelo stepenište ovisi o svakom gazištu, kao što i sva gazišta čine stepenište. Biti kršćanin bez Krista – može se, ali to nije rješenje. Pripadati kršćanskoj opciji vjeroispovijedanja – može se, ali bez Krista, bez Glave toga tijela, to gubi svaki smisao. Tada Onaj Koji sjedi na prijestolju reče: "Evo sve činim novo." I nadoda: "Piši: ove su riječi pouzdane i istinite!" Zatim reče: "Svršeno je! Ja Sam Alfa i Omega, Početak i Završetak. Ja Ću žednome dati badava iz izvora vode života. Ja Ću mu biti Bog, a on će mi biti sin." Prvenstvo Krista u kršćanstvu i u kršćaninu nikad ne

bi smjelo biti upitno. Mnoga negativna zbivanja vezana uz kršćanstvo nameću pitanja kao – kako?! Čim Krist nije Alfa nije ni Omega. Čim Krist nije Glava tijela, tijelo je obezglavljeno i funkcionira kao mnogi obezglavljeni sustavi. Čim nama Krist nije ne prvom mjestu naše kršćanstvo gubi na svojoj vrijednosti. Ni muž, ni žena, ni djeca, ni roditelji, ni profesije ni statusna pitanja ne smiju zasjesti na prijestolje prvenstva, jer ako se to dogodi svi smo u tom lancu gubitnici. Ne dajmo se varat, zavarat i prevarit. Blago ženi koja ima muža kojemu je Krist Alfa i Omega! Blago djeci koja imaju roditelje kojima je Krist Alfa i Omega. Blago crkvi koju sačinjavaju vjerujući koji su Kristu u svemu dali prvenstvo, blago zemlji čije kršćanstvo Krista ima za glavu!

Pričat o Kristu, prepričavat ili bavit se takozvanim svetim tračem jedno je, a jedno je imati Krista na prijestolju svoga srca. Svijet je zasut našim traktatima, sit je naših priča i uvjeravanja – mnogi vape, gdje su oni koji Krista imaju za Glavu, koji Krista imaju na prijestolju u životu. Ako ih mrzimo imamo razloga a ako ih volimo imamo povoda. Krist je bio u prvoj crkvi uzrokom onih koji su mrzili kršćane, ali Krist je bio magnetom mnogima što prihvatiše vjeru koju ispovijedaše oni kojima je Krist bio sve. Pokušajmo stat u masu koja je slušala đakona Stjepana. Bio je pun milosti i snage. Krist u Svom prvenstvu zračio je iz njega. Svi koji se pokušашe prepirati sa njime ne mogaše odoljeti mudrosti i Duhu Kojim je govorio. Krist je bio Alfa i Omega u njegovom srcu. Od Krista je pio vodu života i iz njegove nutrine izvirale su istine Kristova prvenstva. Za Krista sve! Svi koji su sjedili u velikom vijeću i koji su upirali pogled u Stjepana vidjeli su da mu lice sja poput anđeoskoga. Odsjajivao je Krista i Njegovo prvenstvo. Svjedočio je Krista objašnjavajući istine o Njemu kroz Stari Zavjet, a kad im je rekao istinu njihovih stanja, uskipje im bijes u srcima te počеше škripati zubima na njega. Ljudi tvrde šije, neobrezanih

srca i ušiju, vi koji se uvijek opirete Duhu Svetome. Poubijali su proroke koji su unaprijed najavljivali dolazak Pravednika, Pomazanika, Koga vi sada izdadoste i ubiste, baš vi koji ste primili Zakon preko anđela, ali ga niste vršili. Mogao je to govoriti samo čovjek kojem je Krist sve. Čovjek koji je na prvo mjesto stavio Krista, ne mareći što će se s' njim dogoditi. To je kod nekih izazvalo gorku mržnju, da sam bio u tom mnoštvu rekao bih – bravo čovječe! Bravo, bravo za istinu Krist je sve u tvome životu. Krist je prvenstvo tvoga govora i tvoje sudbine. Bravo! Bravisimo! Izvrsno! Odlično! Izvanredno! Kolosalno! Bolje od ičeg viđenog! To prvenstvo Krista snažno je privlačilo kao što je snažno neke i odbijalo. A Stjepan, pun Duha Krista Isusa uprije pogled u nebo i vidje slavu Božju i Krista Isusa gdje stoji s desne strane. Mnoštvo je gledajući Stjepana vidjelo Kristovo prvenstvo u njegovom srcu, a sam Stjepan vido je svog Prvaka, Onoga Koji je začeo dobro djelo u njemu i Koji ga je upravo dovršavao. "Evo gledam otvorena nebesa i Sina Čovječjega gdje stoji Bogu s desne strane!" – Bile su Stjepanove riječi zbog kojih su protivnici počeli silno vikati, začepiše uši da ne čuju i juruše na njega. Stjepan je bio kamenovan, ali njegovim kamenovanjem prvenstvo Kristovo nije oboreno nego je još više utvrđeno. Dok je Stjepan bio kamenovan, haljine onih koji ga kamenovaše čuvao je mladić koji se zvao Savao. Oganj koji je gorio u srcu Stjepana kroz Kristovo prvenstvo, nešto kasnije razgorilo se i u srcu toga mladića. Prvenstvo Kristovo toliko ga je obuzelo da je svjedočio – sve smatram blatom da Krista dobijem i da budem u Njemu. Spoznaja Krista Isusa postala je njegova najveća vrijednost. Kristovo prvenstvo uvijek i uvijek je bilo i jest najveća vrijednost kršćanina i kršćanstva. Zato hoću biti kršćanin. Hoću Krista kao Prvog i najvažnijeg u svom kršćanskom životu. Biti dobar, biti dobar svjedok, biti dobar govornik jedno je, ali imati Krista kao Alf i Omegu nešto je drugo. Ono što je mnoge navodilo da prigrlje vjeru u Krista sigurno je bilo

viđenje i slušanje onih koji su živjeli, pričali i pjevali o Kristu koji je njima bio u svemu prvi. Mladi Savle, kasnije puno poznatiji kao Pavle, bio je svjedokom Kristova prvenstva. Mnogi su prihvatili Krista i mnogima je Krist postao prvi upravo kroz življenje, govor i pisanje toga čovjeka. Cijena nije bila mala. Preko mjere je bio bijen. Često je bio u smrtnim pogibijama. Primio je pet puta po trideset i devet udaraca. Tri puta je bio šiban, jedanput kamenovan, tri put brodolom doživio. Tko bi bio spreman platiti tako visoku cijenu a da to za čega plaća nema svoju veliku vrijednost.

Prvenstvo Krista nije nešto što se nameće nego nešto što proizlazi. Kristovo prvenstvo ne možemo gledat kao pozicija bez osnova. Sam apostol Pavle piše: Riječ je sigurna i istinita i vrijedna punog i općeg prihvaćanja da je Krist Isus, Pomazanik, Mesija došao na svijet da spasi grešnike od kojih sam prvi ja. Ali sam dobio milost iz razloga da na meni kao najvećem grešniku Krist Isus može pokazati i razotkriti sve Svoje savršenstvo strpljenja i savršenog podnošenja za primjer da ohrabri one koji će povjerovati u Njega da bi dobili ili postigli vječni život. Zbog toga, Kralju vjekova, vječnom i neuništivom i jedinom Bogu neka je čast i slava za uvijek vijeka, od vijeka do vijeka. Amen – tako neka bude! Iz toga proizlazi Njegovo prvenstvo. Bog je stavio sve pod Njegove noge i postavio Ga za uzvišenu Glavu crkve, nad svima. Kao što psalmista David piše: Ti Ga učini malo manjim od Boga, slavom i sjajem Njega okruni. Vlast Mu dade nad djelima ruku Svojih, Njemu pod noge sve podloži. Iznad svakog poglavarstva i vlasti i sile! Gospodstva i svakog imena koje se može imenovati – iznad svakog naslova koji se može nekome dati, ne samo u ovom razdoblju i u ovom svijetu također u razdoblju i svijetu koji dolazi. Kristu pripada prvenstvo. To je tako i tako treba biti u našem životu. Pošto smo u Kristu svi mi prozivani kršćanima došli do punine života, pošto smo se u Kristu ispunili Božanstvom,

Oca i Duha Svetog i dosegli smo izvjesni duhovni uzrast, Krist je naša Glava, kao što je Glava svake vlasti i autoriteta. Kao Glava našeg kršćanstva poništava vladavinu svakog drugog autoriteta koji bi nam se nametnuo da nas vodi i upravlja s nama. Kao što čovjekova glava nadzire i vodi čovjekovo tijelo, tako bi i Krist trebao imati potpunu kontrolu nad nama, svojim tijelom ili svojom crkvom. U vlasti glave su upravljanja i svjesnih i nesvjesnih radnji. Tijelo bez glave kao i kršćanin bez Krista je obezglavljeno tijelo. U bračnoj zajednici muž je glava ženi, barem tako piše u Riječi Božjoj, kao što je Krist Glava crkve, Spasitelj tijela. Piše da kao što je crkva podložna Kristu i žene budu podložne u svemu svojim muževima. Emancipacija žena ili oslobođenja od podčinjenosti ili oslobođenje od zavisnosti, sa kršćanskog aspekta izgleda kao odsijecanje od glave. Ovisnost i podčinjenost Glavi postalo je breme modernoj crkvi koje se rješava blokadom djelovanja Glave. Emancipacija žena tek kap u moru emancipacije udova tijela Krista od Glave. Podložnost i ovisnost o Kristu postali su u duhu novih vremena nepoželjne kategorije. Ali mi moramo znati i imati u vidu i uvidjeti da je Krist Glava svakome čovjeku, glava ženi je njezin muž, a Glava Kristu je Bog. Glava obilježava poglavara ili gospodara bilo na državnom nivou, bilo na nivou porodice ili na nivou nas samih. Zato, ja hoću biti kršćanin da budem dio na tijelu Krista, a da Krist bude moja Glava, moj Poglavar, moj Gospodar i moj Gospod. Svojim kršćanstvom Kristu dajem prvenstvo. On je najslavnije i najvrjednije što mi je ponuđeno i što baštinih po milosti Božjoj. Podložnost, pokornost, poslušnost i poniznost put su kojim nas Glava Krist vodi. Primjer su koji nam je ostavljen upravo u Njemu i od Njega. Njegova podložnost Ocu epohalna je, daje obilježje vremenu i obilježava sve koji su dali prvenstvo Kristu. Njegova pokornost Ocu je fascinantna, očaravajuća. Njegova poslušnost Ocu je impresivna i ostavlja duboki utisak ganuća. Njegova poniznost, Njegovo služenje

poticaj su po Duhu Svetome da hoću biti kao On. Hoću slijediti Njega, biti s' Njima sada i u vječnosti. Bože molim Te da Krist ima prvenstvo u svemu u mome kršćanstvu. Po Duhu Svetome da krist bude Alfa i Omega u meni i u nama kojima je pripalo da živimo u posljednjim satima posljednjih vremena. Amen – tako neka bude!

Čuti

Onaj koji može čuti, neka čuje i neka pazi što Duh Božji govori zajednicama crkvama. Onaj koji pobjedi, na kraju iziđe kao pobjednik, njega nikako neće oštetiti druga smrt. /Otk.2.11/

*

Izaija, sin Amosov, donosi Judeji i njenim kraljevima ono što Bog govori, ono što usta Božja govore. On je donio i govorio, a oni su slušali, trebali su čut, primit i pokorit se onome što Bog govori. Ja hoću biti kršćanin govor da hoću biti duhovni slušatelj onoga što Krist govor i uči. Isus je dobri Pastir, a mi kršćani smo dobre ovce. Dobri Pastir dobro govori, a mi, dobre ovce dobro slušamo. Dobre ovce poznaju glas svoga Gospodara, poznaju i zato slušaju, poznaju i vrše volju Njegovu. Biti dobar kršćanin nije nimalo lagano ako se uzme u obzir vrijeme, zbivanja i okolnosti u kojima živimo. Bez ovisnosti, i bez zavisnosti o pomoći Kristovoj – nemoguće je! Ljubav hladni u svijetu, ali principom spojenih posuda, hladni i u crkvama. Bezakonje se širi u svijetu progresivno, ali ono nalazi svoje mjesto i u srcima kršćana. Religioznost u oblicima vanjske pobožnosti postaje ciljem i standardom, svrhom i potrebom da se barem ne izgube dobri osjećaji. Kao i u vrijeme proroka Izaije, srebro se u trosku obratilo, vino se razvodnilo. Molitve se množe, tradicije se obnavljaju i održavaju. Mnoge žrtve i mnoga požrtvovanja u raznim

vidovima kao i mnogi prinosi se donose i daju. Malo tko se pita kako na to gleda Onaj u čije Ime se sve to čini. Prima li On i prihvaća li On naše nastojanje da Mu se dopadnemo. Sluša li On molitve, prihvaća li On požrtvovanje i prinose koji Mu se prinašaju. Da čuje, čuje! U to ne treba sumnjat. Da vidi, vidi! I u to ne treba sumnjat. Onda, što je uvjet da ono što činimo u dobroj vjeri bude vjerodostojno i ako ne zašto? Što to može naše djelo učiniti ništavnim? Judejci su nam primjer u kojem možemo naći i odgovore na svoja pitanja. Ja hoću biti kršćanin – to može biti izrečeno u najboljoj vjeri, u iskrenoj namjeri, ali poznata nam je pučka izreka; put u pakao popločen je pločama najboljih namjera! Odnos sa Bogom se uvijek mora sagledat u uzročno posljedičnoj svezi. Judejci su se odmetnuli od Boga. Svi se oni od Boga odvrgoše, Boga ostaviše, prezreše Sveca Izraelova, Njemu su, okrenuli leđa. Grijech je bio stanje za kojega je Bog govorio: Jao, grešna li naroda! Puka u zlu ogrezla! Roda zlikovačkog, pokvarenih sinova! S tatima oni se bratime, za mitom hlepe, za darovima i doobicima oni lete. To su teške riječi. Unatoč takvom stanju oni su prinosili mnoštvo žrtava, oni su prinosili prinose prema propisima, na molitve ruke su širili i mnoštvo molitava Bogu upravljali. On im je odgovarao: "Što će mi mnoštvo žrtava vaših? Prestanite mi nosit ništavne prinose! Kad na molitvu ruke širite, Ja od vas oči odvracam." Nešto u odnosima Boga i Judejaca nije bilo na mjestu. Što? Oni jesu obnavljali otačke religiozne običaje i pri tom su mislili da zadovoljavaju volju Božju. Oni jesu usnama štovali Boga, ali im je srce bilo daleko. Srcem su živjeli drugi život. Bog gleda ne kao čovjek, čovjek gleda na vanjštinu pa može biti i prevaren, ali Bog gleda naume i namjere srca, On gleda srce! On vidi da je njihovo srce odano grijehu. Oni su čuli, oni su obnavljali vanjske oblike pobožnosti, ali nisu žudili za združivanjem s Bogom, da Bog stoluje među njima i da njihovo srce bude podčinjeno volji Njegovoj. Danas se grijeh strahovito relativizira. Mogućnost umne spoznaje su u

mnogome uznapredovale, pa se volja Božja istražuje u nakani da se kao i u pravu nalaze rupe u zakonu. Kad se grijeh relativizira, relativizira se i pojam kršćanin i pojam kršćanstvo što mnoge navodi na pitanje – kako? Relativizacija zahvaća odnos s Bogom i odnos prema onome što je Bog kroz Krista Isusa učinio. Sve je relativno, sve može biti ovako ili onako! Kako si tko već uzme.

Relativnost postoji i u fizici, ali ona je ušla u naša srca i u naše živote i s nama ona se unosi u zajednice ili crkve. Ona je postala mnogima takozvana maksima ili mura rečenica, pogodno pravilo za život, dobar prostor u principima življenja. Može biti ovako, a može biti i onako! Propovjedi, učenja i doktrine postale su riječi mogućega, može i ne mora. Odnos je uvjetovan koji može biti ovakav i onakav. Učenje koje poriče mogućnost objektivne spoznaje na temelju relativnosti našeg znanja. Tu su otvorena vrata mnogim učenjima, mnogim krivovjerkama... može biti i ovako i onako. Kršćanin kao maksima, kao najveće, najviše i najvrednije načelo života, pravilo života ili princip života ne može se relativizirati. Božji govori su ono što kršćanin hoće čuti. On hoće upravo kroz Riječ Božju očitovati lik i djelo pojma i stvarnog stanja – kršćanin. Biti kršćanin, ići za Kristom, biti kao On, za kršćanstvo to je put u izvjesnu vječnost, to je pozivnica gornjeg zvanja, to je svrha, to je cilj i smisao vjere. Cilj vjere kršćanina je spasenje duše! Biti kršćanin je htjenje odanog odnosa sa Bogom, pun obzira i odgovornosti. Bog je vjeran i ne može biti drugačiji i kršćanin je vjeran i nastoji čuvati i očuvati svoju vjeru. Imamo dobru novozavjetnu priču o Marti i Mariji. Marta je služila, ali Marija je sjela do nogu Kristovih i slušala. Marija je izabrala bolji dio. Iz toga se ne možemo rugati Marti, već možemo izvući pouku – bolje je slušati Krista nego služiti svijetu i njegovoj prolaznosti. Upravo služenje svijetu izlijevanje je voska u naše uši da ne bi čuli što Duh poručuje

nama, crkvi. Bolji dio za nas je hoću biti kršćanin odlučio sam da slijedim Krista! Ja hoću osobno iskustvo odnosa sa Bogom u Kristu po Duhu Svetome. Kad su upitali jednog već dugogodišnjeg kršćanina kako zna da je Bog s njim? Odgovorio je vrlo lako ali i vrlo interesantno – "vidim da cijeli pakao stoji nasuprot mene. Sotona i sve njegove sluge protive mi se puni su zla i mržnje prema meni." O kako je blaženo i blagoslovljeno imati uho i čuti, čuti i primiti, primiti i pokoriti se, podrediti se jer biti kršćanin to je najbolje i najveće stanje koje možemo postići. Kao profesori, inženjeri, liječnici, magistri znanosti i doktori i akademici, mi smo prolaznost i u vječnost ulazimo goli. Kao kršćani, kao oni koji slijede Krista mi ulazimo u vječnost ovjenčani slavom. Kršćanin zna da mu kroz mnoge nevolje, mnoga protivljenja, valja stići do cilja, do cilja vjere u Krista, do spasenja duše, do ulaska u kraljevstvo Božje. Kršćanin kroz slušanje Riječi Božje dobiva informacije o svojim pravima kao i svojim obvezama. Ako ustraje do konca, bit će spašen kao nagrada za odgovorno ponašanje u odnosu na prava i na obveze. U pro kršćanskim stanjima puno se govori o pravima – pravo na božansko zdravlje, pravo na univerzalni zakon vjere, pravo na biti kao mali Bog, pravo na snagu izgovorene riječi, pravo na obilje u materijalnom. O obvezama se govori manje i tiše. Kršćanin u svom odnosu sa Kristom izgrađuje odgovornost i naspram obveze i naspram prava. Kršćanin je duhovno stanje duhovnosti. To je stanje koje nastaje kao interakcija naše volje kroz vjeru izrečene i Krista, od Boga dana kroz čin osobe i djela. Poći za Kristom, slijediti Krista novo je stanje, novina je duha! Ići za Kristom i ići s Kristom održavanje je toga stanje i njegov razvoj u mjeru veličine Krista. Zbog tijela u kojem prebivamo, kroz slijedenje Krista proces kršćanstva se održava duhovno zdravim. Kad stavite meso ili neke druge namirnice na zamrzavanje, prvo se mora po propisima zamrznuti, a onda zamrzivač stalno održava postavljeno stanje. Ako počnete kršiti zakonitosti očuvanja

namirnica smrzavanjem, dogodit će nam se kvarenje. Pod utjecajem nevidljivih ali ipak moćnih mikroorganizama meso i ostale namirnice počet će mijenjati svoje organo-leptička svojstva. Okus i izgled će postati neprihvatljiv i iste će se morati odbaciti.

Zato je danas pojam kršćanin izgubio na svojoj vrijednosti i svojoj vjerodostojnosti. Grijeh iako nevidljiv čini vidljive posljedice. Spomenut ćemo i proroka Malahiju u vezi proroštva kojim je Bog govorio Izraelu po Malahiji. Ljubio sam vas – govori Gospodin, a vi pitate: "Po čemu Si nas ljubio?" Sin časti oca, a sluga gospodara. Ali, ako sam Ja Otac, gdje je čast Moja? Ako sam Ja Gospodar, gdje je strah od Mene? Moje Ime prezirete a pitate: "Čime smo prezreli Ime Tvoje?" S puta ste zašli, učinili ste da se mnogi o Zakon spotiču. Putova Mojih vi se držali niste, nego ste bili pristrani... Tko će podnijeti dan Njegova dolaska, tko će opstati kad se On pojavi? Vratite se Meni, i Ja Ću se vratiti vama – govori Gospod Bog nad vojskama. Pitate: "Kako da se vratimo?" Teške su besjede vaše protiv Mene – govori Bog. A vi pitate: "Što smo između sebe govorili protiv Tebe?" Govorili ste: "Zaludu je Bogu služiti i kakva je korist što Njegove čuvamo propise i žalosni hodimo pred Gospodinom nad vojskama. Od sad ćemo sretnim zvati oholice: napreduju oni koji zlo čine i premda Boga iskušavaju, izvuku se!" Bog sve vidi očito je. Vidi ono što čovjek vidi ali i u srce ljudsko. Sluša On i bezbožnika i onoga tko se Njega boji. Gospodin pazi, sluša i piše u knjigu spomenicu u korist onih koji se Boga boje i srcem štuju Ime Njegovo. Ali pazi, čuje i vidi sve ono što čini i bezbožnik. I njima i nama umalo noge ne posrnuše, zamalo koraci ne okliznuše jer zločincima zavidjesmo motreći sreću grešnika, sve dok ne nađoh ulaz u Božje svetinje pa prozreh kakav im je svršetak. Na mnogim sahranama čajem – blago njima, smirili su se! Ako su se smirili kao bogataš kad se našao u

paklu, onda je to jadan mir. Kad se našao usred strašnih muka, kad je molio Abrahama da pošalje Lazara neka namoči vrh prsta vodom da mu rashladi jezik jer se strašno mučio u plamenu. Pošto je to bilo nemoguće molio je Abrahama da pošalje Lazara u kuću njegova oca; "imam petero braće, neka ih ozbiljno opomene da ne bi i oni došli u ovo mjesto muka!" Ali nažalost ni to nije bilo moguće! Imaju Mojsija i Proroke, neka njih slušaju. Ako zaista ne slušaju Mojsija i Proroke, neće vjerovati ni ako tko od mrtvih uskrsne!" Ja hoću biti kršćanin! Hoću da se zavojačim u redove Kristove vojske. Ne želim biti regrutiran u religiozne ovo zemaljske interese, već hoću slijedit Krista! Hoću slušat glas Njegov. Hoću poznat svoga Pastira. Odlučio sam da slijedim Krista. Pretpostavljajući da smo stvarno čuli za Njega i da nas je On naučio, skinimo sa sebe svu svoju prijašnju prirodu, odložimo svoje staro i neobnovljena JA, koje karakterizira naš prijašnji način života i kvari se u požudama i željama koje potječu od zablude; i neprestano se obnavljajmo u duhu svoga uma da bismo imali svježiji duhovni stav; obukli novu narav stvorenu po Božjoj slici. Ispunjavajmo se u Duhu. Ne stavljajmo nikakav prostor ili uporište đavolu. Ne dajmo mu prilike. Ne ožalošćujmo Svetoga Duha Božjega. Ne ljutimo, ne uznemirujmo i ne žalostimo Onoga Kojim smo zapečaćeni, obilježeni kao Božji, osigurani za dan izbavljenja, konačnog spasenja kroz Krista od zla, utjecaja grijeha i posljedica. Ja hoću čuti, slušati, primat i pokoravati se glasu Božjem. To je želja moga kršćanstva. Bože, molim te da otvoriš i držiš otvorenim moje uho za Tvoju Riječ, to Te molim u Ime Isusa. Amen tako neka bude!

Zajednica

*Ako se tko združi s Gospodinom, s Njim je jedan duh.
/1.Kor.6.17/*

*

Svima nam je poznata institucija braka. Kad se dvoje združe postaju jedno. Oni ne postaju jedno tijelo, ali čine jedan sustav, čine jednu instituciju – bračnu zajednicu. Brak je zajednica koja sjedinjuje dvije različitosti. Različitost u ovom primjeru je u spolu i u spolnoj osobnosti. Priroda žene je jedno, a priroda muža je drugo. U bračnoj zajednici dolazi do združivanja i dvoje postaju jedno. Konopci ljubavi su poveznice koje daju sigurnost i čvrstoću jedinstvu različitosti. Muž i žena se ljube i to ih čini jednim tijelom. Vidimo dva tijela, a zapravo vidimo jedno tijelo združeno brakom. Ta slika se koristi u kršćanstvu kao slika koja pomaže pri boljem razumijevanju pojma kršćanin. U posljednjoj glavi ove cjelovite poruke – ja hoću biti kršćanin, otkrivamo zajednicu Krista i nas. Združeni smo s Njim i On s nama postajemo jednodušni. Kao takvi mi se združujemo međusobno i činimo Kristovu zajednicu, jedno tijelo. Tijelo se ne sastoji od jednog uda, već od mnogih. Udovi su mnogi, a tijelo je jedno. Mi smo tijelo Kristovo a kao pojedinci mi smo udovi. Bog je razmjestio na tijelu udove kako je htio, tako to čini i na tijelu Isusa Krista. Razni udovi, razne službe i svi udovi tijela, iako su mnogi, tvore jedno tijelo, svi smo mi kršteni jednim Duhom u jedno tijelo. I svi smo napojeni jednim Duhom. Ta tajna bi trebala biti osnov poimanja kršćanstva. To ne bi

isključivalo naše slabosti ali bi davalo snagu nad vlade i pobjede tako da se građevina ne bi rušila i urušavala. Glava tijela je Krist. Duh Sveti je Onaj Koji preuzima volju Glave i sprovodi kroz tijelo i udove. Duh Sveti operacionizira volju, izvršava postavljenu zadaću da Kristu izvede svetu i posvećenu nevjestu. Kršćanin u zajednici s Kristom ima potrebu i zadaću osobne izgradnje, kao i potrebu i zadaću izgrađene crkve. Mi smo odgovorni i za osobnu građevinu kao i za građevinu crkve. Relativiziranje a još gorje, ako jedno i drugo banaliziramo, učinimo običnim, dovodi do ponora. Puno puta sam bio sukobljen sa stavom može se i bez zajednice. Ne kažem da se ne može, može se, može se propast. Ne odbacujmo, ne banalizirajmo i ne zanemarujmo zajednicu, zajedničke sastanke vjernika kao što neki imaju običaj. Nećete to primit sa zadovoljstvom što ću reći – kad se duhovno hladi zajednica s Kristom, kao posljedica javlja se hlađenje zajednice sa braćom i sestrama u Kristu, sa ostalim udovima istog tijela. To se najčešće ne vidi i ne priznaje, a kad se vidi i biva očito onda je najčešće prekasno. Mi duhovni, mi jači savjetujmo, opominjimo i hrabrimo jedan drugoga i to sve više što više vidimo da se približuje dan Kristova dolaska. U svom kršćanstvu nazočio sam mnogim paklenim operacijama vođenim protiv zajednice. Nisam mogao, a niti to danas mogu razumjet, kako olako se ljudi oslobode dići ruku na stečevinu krvi Kristove, na radno polje Duha Svetoga. S druge strane nisam mogao dokučit zašto ljudi ne vide da je zajednica odraz našeg združivanja s Kristom. Mi svoje zajedništvo i svoje duhovno jedinstvo s Kristom unosimo kao miraz u zajednicu sa ostalom braćom i sestrama. Mnogo puta sam slušao – vidi, kakav je, ali malo puta sam čuo, moli za mene – vidi kakav sam. đavo želi ugasiti ognjište našeg zajedništva, ali ako smo združeni s Kristom, Krist će dolijevat ulje koje će ognjište održavat. Svi koji su me uvjerali da mogu sami, uvjerali su me da mogu – mogu propast i mnogi su nažalost propali. Ostanite u Meni i

Ja Ću ostati u vama! Kao što mladica ne može sama od sebe, ako ne ostane na trsu, roditi roda, tako ni vi, ako ne ostanete u Meni. Tko ostaje u Meni i Ja u njemu, rodi mnogo roda. Bez Mene ne možete ništa učinit. Sve možemo u Njemu, u Onome Koji nam daje snagu.

Kad bi se samo preispitali zašto sotona napada zajednicu kako onu s Kristom tako i onu u Kristu sa braćom i sestrama, došli bi od jedinstvenog zaključka, pa to mora da je nešto vrlo dragocjeno. Pa zar nije? Gle, kako je dobro i kao je mило kao braća zajedno živjeti: kao na glavi ulje dragocjeno što slazi na bradu, bradu Aronovu... kao rosa s Hermona što silazi na brdo Sion. Kad su otpjevali psalme i izašli na Maslinsku goru, tada im Isus rekne: "Svi ćete se pokolebati, jer je pisano: Udarit ću Pastira, i ovce će se razbjeći." Petar je bio uvjeren da ako se svi pokolebaju da on ipak neće. "Kad bih morao s Tobom i umrijeti – uvjeravao je Petar Krista – sigurno Te ne bih zatajio!" Tako su govorili i svi ostali. Tako govore mnogi i danas. Pastiri su uvijek dobre mete za, odstrjel. Krist je bio udaren kao Pastir, a poznato nam je što se dešavalo sa ostalima! Da bi uskolebao vjernike koje pastir hrabri sotona traži buntovnike koji će u svome pravu i svojom rukom i izvršit udar na Pastira. Kad pastir padne ovce se razbježe. Kad se razbježe, umorne, tužne, same i usamljene postaju lak plijen. To đavao zna, ali ne znamo, nažalost, mi! Nazočio sam, tužnog srca, udarcima na pastire i naučio sam da đavolu ni jedan pastir ne valja. Najamnik i lupež su u njegovoj ingerenciji, njih đavo podupire nameće i nažalost mnogi su izašli i mnoge će zavest. Ja nisam pozvan da određujem tko je a tko nije kršćanin, ali sam pozvan da svakome od nas predam što sam primio – ispitajmo vlastiti sadržaj ali ne u duhu tjelesnosti, nego u Duhu Svetome. Danas je duhovno stanje kršćanina i kršćanstva mjereno dobrim ili lošim osjećajima, razumskom pozicijom u plusu ili minusu, u dobitku ili gubitku. Kršćanin ne mora biti ni onaj

koji to misli kao ni onaj koji se tako osjeća. Dali su ljudi koji su radosno podnosili otimanje svojih dobara mogli računati na osjećaje ili se oslanjati na svoje razbore. Mogli su kao Gideon reći: "Oh, gospodaru, ako je Bog s nama, zašto nas sve ovo snađe?" Nisu jer su bili kršćani i imali su zajednicu s Kristom. Radost je rod Duha Svetoga. Oni su sa radošću, s rodom Duha Svetoga, podnosili gubitke. Gubici u bilo kojem smislu nisu nešto što mi rado prihvaćamo. Kao kršćani po Duhu Svetome i po zajednici koju su imali s Kristom, oni su znali i prihvaćali da imaju bolje i trajnije imanje na nebesima. Za nas mnoge bi se moglo reći – nesretni u sreći. Imamo obitelj, imamo dom, imamo hranu i odjeću i nesretni smo jer imamo praznu smočnicu srca. Imamo Riječ Božju, imamo zajednicu, pa to je blagoslov vrijedan svake pažnje i cijenjenja. To je razlog da dopustimo Duhu Svetome da u obilju proslavi Krista. Kršćanin je stanje u duhu i kad to uvidimo tada počinjemo shvaćati sjaj i bijedu stvarnog stanja u takozvanom kršćanstvu. Odmah želimo promijeniti situaciju i tražimo modele i načine kako sve ispraviti. Mnogi su to htjeli i prije nas pa nisu uspjeli. Jedino što možemo učiniti – postati stvarni kršćani. Uči u stvarno zajedništvo s Kristom i u Kristu Isusu biti svjetlo i sol, miris i uzor da nitko nikada ne bi mogao reći – nisam bio informiran. I upravo ovom knjigom želim potaknuti osobno stanje – ja hoću biti kršćanin, da na temelju Krista, od nas bila građena i izgrađena utvrda – Crkva kojoj ni vrata paklena neće nauditi. Ideologije Kršćanstva bez stvarnog sadržaja – stanja u Duhu, unaprijed su osuđena na propast. Ideologije bez Krista su plagijati, izdanja tuđeg dijela pod svojim imenom ili pripisivanje tuđeg autorstva sebi. Ništa mi bez Krista ne možemo! Zato smo združeni s Kristom, zato smo i jedno u duhu s Njim. Nažalost, Krist se odbija. Sila križa, moć Njegove krvi i djela Duha Svetoga zamjenjuju se varljivim zamjenicama sa kojima se postiže takozvani placebo efekt. Tobožnji lijek umjesto pravog lijeka. Lijek sa potpuno

nedjelotvornim supstancijom a koji se kad kada daje bolesnicima da bi izazvao autosugestivno djelovanje. Nazočio sam kad je tableta običnog vitamina C dana pacijentu uz uvjerenje... popij i nakon deset minuta bit će bolje.

Bio sam vrlo iznenađen kad je bolesnik ustao i posvjedočio da se osjeća puno bolje. Taj efekt se gradi na pacijentovoj želji da mu bude bolje, da mu ostvari stanje koje se njemu sviđa. Upravo zavodnik vasionog svijeta ima punu torbu tableta za postizavanje željenih stanja placebo efektima. Svako kršćanstvo i svaki kršćanin koji želi da se dobro osjeća i da mu dobro ide bez obzira na sadržaj izlaže se djelovanju demonskih duhova koji nude sve što želiš osim istine. Jedina istina koju imaju je laž. Oni lažu, oni zavode, oni obmanjuju... Upoznat ćete Istinu i Istina će vas izbavit – govorio je Isus. Istina je u sadržaju! Kad kupujete kilogram šećera, to ne činite radi ambalaže nego zbog sadržaja. Kad kažete da ste kršćanin to ne znači da je vaša profesija ili školsko zvanje. Vi ste kršćanin i vaša duhovna škola izgrađuje vaše stanje čineći ga sadržajnim u kvantitetu i kvaliteti. To je stanje izbora, stanje odziva na poziv kojim smo pozvani. Mi ne molimo zato što to moramo činit – mi to činimo jer je to izričaj duhovnog stanja. Ptica leti jer je ptica i zato ima krila. Ona može i hodati i skakat, ali ona leti jer je ptica. Upravo u tome je razlika kršćanina i kršćanstva kao duhovnog stanja u odnosu na sve ostalo. Kad govorimo o kršćaninu često puta lijepimo uz taj pojam savršenost, perfekciju i vječnost. Ono što je nastanjeno u kršćaninu – Krist jest savršen, besprijekoran i vječan, ali šator u kojemu Krist prebiva – kršćanin, on to nije. Postoje li razlike u kršćana? Postoje! Ali one nisu sadržajne već po uzrastu i nekim drugim okolnostima. Čovjek može biti dijete, mladić, odrastao ili čovjek sijedih kosa. Čovjek može biti visok, nizak, slab i jak, brz i spor već prema predispozicijama koje

ima. Zato piše – vi jači nosite slabosti slabijih. Vi odrasli čuvajte manje, vi jači njegujte slabije, vi koji imate dajte da bi tijelo raslo. Kao udovi, različiti smo, ali isti je duh u nama. Naša ruka nikad se ne diže na našu nogu, naše oko nikad ne prigovara našem uhu, jer svi su ispunjeni našim duhom. Zamislite kad bi vašu nogu transplantirali tako što bi ju premjestili na neki drugi organizam, na neku drugu osobu. Što mislite – dali bi vaša noga imala više ikakvih osjećaja odgovornosti u odnosu na vas? Ne! Mogli biste čak doživjet da vas napadne ili da vam nanese neku drugu vrstu povrede. Pa zar moja noga? Da, vaša vlastita noga, jer ona više ne funkcionira pod vodstvom vašeg duha, već vodstvom duha osobe i tijela na koje je prenesena. To je interesantno ali to je istina! Tako funkcionira i tijelo Isusa Krista, udovi su mnogi ali jedno je tijelo, jedan je Duh i svi funkcioniraju, svi rade, svi djeluju, svi vrše službu i službuju u službi Glave Krista, po jedinstvu Duha. Zato se divimo prvoj crkvi i često se pitamo kako su oni to mogli – svi koji prigriše vjeru drżahu se zajedno i sve im bijaše zajedničko. Bili su kršćani u duhovnom stanju! Bili su ispunjeni Kristovim Duhom. Imali su zajednicu s Kristom, a u Kristu bili su uvezani ili utkani u jedno tijelo. I na kraju, Oče molim Te u Ime Isusa Krista da pomogneš da doista budem kršćanin, da mogu svoju odluku o slijeđenju Tvoga Sina održat istinitom. Amen – tako neka bude.

Ljubav

Ljubav ne čini bližnjemu zla. Dakle: ljubav je ispunjeni Zakon. /Rim.13.10/

*

Ja hoću biti kršćanin! Odlučio sam da slijedim Krista! Shvatio sam da postati kršćanin je jedna stvar, biti kršćanin je nešto drugo. Kad sam se rodio, rodio sam se u kršćanstvu, odrastao i govorio da sam kršćanin. Međutim, nisam bio siguran da ja jesam za što se predstavljam. Shvatio sam da biti siguran nije isto što i osjećati se sigurnim. Išao sam u crkvu da bi se osjećao sigurnim, ali čim sam ostajao sam osjećaj sigurnosti bi se gubio. Autosugestijom sam pokušavao ojačati osjećaj sigurnosti – vidiš to činim, takav sam, mogao sam, ovako ali nisam, i ja sam sebi izgledao kao farizej koji je potkrepljivao svoje osjećaje, ali jednoga dana skočio sam i povikao ja hoću biti siguran. Ja sam kao carinik i molim Te smiluj se meni grešnom. Počeo sam lupati rukama po prsima i tražiti Gospoda: Gospodine, ja hoću biti kršćanin, ja hoću biti siguran, ja hoću imati Tebe, ja hoću biti kao Ti. Osjećao sam se kao glumac, iz mojih usta izlaze naučene riječi, iz mojih pokreta izlaze religiozne gestikulacije, ali ja želim original – život biti kršćanin. Ljubav ne čini bližnjemu zla, ona nikada ne čini na žao nikome! O tako sam htio imati tu ljubav. Dali su mi Bibliju kao najbolji scenarij da glumim u najboljem filmu ikad viđenom – da glumim kršćanina. Uvježbavao sam pojedine scene dugo vremena, ponavljao i prilagođavao neke misli, ali na kraju ja sam ipak samo

glumac. Kad snimanje završi ja ću u ropotarnicu istrošenih. Ne, ja hoću ljubav! Ne da glumim, već onu koja će prožet moje srce i mene činit pa ja jesam kršćanin. Ja hoću nebesku ljubav koja udovoljava svojim kvalitetnim sastavom svim Božjim zahtjevima, ona koja je doista ispunjenje Zakona. Nemojte misliti da Sam došao ukinuti Zakon i Proroke! Ne dođoh da ih ukinem već da ih ostvarim – to je Kristov stav, to je kršćanski stav ali zato treba biti kršćanin, biti kao On. Na upit jednog učitelja Zakona: "Učitelju, koja je najveća zapovijed u Zakonu?" Ljubljeni Isus Krist mu je odgovorio: "Ljubi Gospodina Boga svog svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom pameti svojom! To je najveća i prva zapovijed. Druga je toj jednaka: Ljubi bližnjega svog kao samoga sebe! O tim dvjema zapovijedima ovisi sav Zakon i proroci." Po rođenju sam kršćanin. Po opredjeljenju sam kršćanin, ali niti ljubim Boga svim srcem niti ljubim bližnjega svoga ako samoga sebe. Glumim ljubav, a ljubavi nemam! Kao glumac, točno po sadržaju i intonaciji izgovaram ono što knjiga kršćanskog scenarija mi nalaže, ali ja to nemam i zato hoću biti kršćanin. Ljubav je sadržaj i proroka i Zakona, ljubav je sadržaj Biblije, Staroga i Novog Zakona, a ja hoću da bude i moj sadržaj, mene koji to čitam. Ja hoću biti kršćanin! Odlučio sam da slijedim Krista! Nema veće ljubavi od ove: položiti vlastiti život za Svoje prijatelje. I upravo po tome sam spoznao Božju ljubav što je On, Krist, za nas dao Svoj život. Tako i mi moramo dati svoj život za braću. Ja bih dao dok glumim – ali u stvarnosti na to i ne pomišljam. Ja hoću biti kršćanin kao iskra čežnje da se i u mom životu ispune kroz ljubav pravedni i duhovni Božji zakoni i uredbe. Kako je Bog prekrasno stvorio svijet a posebno kako ga je uredio da funkcionira točno po ustrojenim zakonitostima. I kršćanin je tvorevina Božja, prekrasno stanje čovjeka koji ljubi Boga svim svojim bićem i Njegovu tvorevinu – bližnjega kao samoga sebe. Tek kad smo kršćani u sadržaju mi spoznajemo što je Bog izlio u naša srca po

Duhu – ljubav da Ga možemo ljubiti iz sveg srca, iz sve duše i sve pameti. Kao kršćani u sadržaju spoznajemo predivne sposobnosti koje su nam podarene da doista možemo ljubiti bližnjega svojega. Nažalost sotona nas vara mišlju da je to sposobnost samo posebno svetih ljudi. Vi ste izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti puk... Već kao što je svet Onaj Koji vas je pozvao, postanite i sami sveti u svemu življenju! Ja hoću biti kršćanin, ja hoću biti svet, ja hoću da mogu ljubiti iskreno i stvarno. Ljubiti brata, onoga tko je rođen od Boga, bratskom ljubavlju kao člana iste obitelji, dajući prednost iskazujući im ili pokazujući im čast. Ljubiti srdačno, to je prednost koju donosi biti kršćanin. A ja vam kažem: Ljubite i svoje neprijatelje i molite za one koji vas progone, kako biste bili sinovi svoga Oca nebeskog. Ljubite ih, praštajte im i zaboravljajte jer ne znaju što čine, isto onako kako sam Ja ljubio vas, oprostio vam i sve bacio u dubine jezera zaborava.

Bez ljubavi to je ludost i misliti i pričati i činiti! Ipak, Bog Otac je ljubio sve: Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina da ne pogine ni jedan koji u Njega vjeruje... Nismo mi ljubili Boga, nego je On ljubio nas i poslao Sina Svoga, Isusa, kao žrtvu pomirnicu za naše grijeha. Ako je Bog tako mnogo ljubio nas i mi trebamo i moramo ljubiti jednog drugoga. Ja hoću biti kršćanin! Svaki glumac nakon određenog posla skida masku i ostaje ono što je i bio ispod maske. Dolazi vrijeme kad će maske pasti, kad će naša istina izaći na svijetlo dana, kad ćemo postideno priznat – mi smo nešto drugo. Zato, danas ja hoću biti kršćanin! Odlučio sam srcem slijediti Krista. Ja hoću ljubiti Boga i bližnjega svoga i neprijatelje svoje i samoga sebe. Iz ljubavi prema samome sebi – ja hoću biti kršćanin. On je ljubio i ja hoću biti kao On. Hoću da me ljubav izlivena po Duhu potiče, prožima i tjera da budem kao On. Hoću da Njegova ljubav kao rod Njegova Duha potpuno sa mnom

ovlada, da sa mnom upravlja, da me vodi. Hoću da izgaram u ljubavi, ne želim biti samo onaj koga se ljubi već želim izljevati ljubav Kristovu. Hoću da moje kršćansko svjetlo tako zasja pred ljudima da vide djela Kristove ljubavi kako se izljevaju iz mog života te da slave i uzvisuju našega Oca nebeskoga. Hoću da se zaodjenem ljubavlju kao duhovnim ogrtačem samoga Krista. A tko se združi s Gospodinom, s Njim je jedan Duh. Oh, to hoću! Ako tko nema Kristova Duha, nije Kristov, a ako nije Kristov kako će iz njegove nutrine isticati potoci žive vode – Kristove ljubavi. U posljednji dan, glavni dan blagdana, Isus je stajao i vikao: "Ako je tko žedan, neka dođe k Meni i neka pije tko vjeruje u Me. Kako veli Pismo: Iz njegove će nutrine poteći potoci žive vode. To reče za Duha Kojega su imali primiti oni koji vjeruju u Njega. Duh, naime, ne bijaše još dat, jer Isus ne bi još proslavljen. Ali, nije to dugo trajalo, Isus Krist se proslavio. Teško je trpio, prolio je svoju pravedničku krv i raspet na drvetu križa umro je. Položen u grob, treći je dan uskrsnuo. Potom bi uznesen, oblaci Ga oteše na očigled učenika. Pošto bi uznesen, Otac Ga je uzvisio. Krist, uzvišen Božjom desnicom, primio je od Oca obećanje Očevo, Duha Svetoga i izlio je od svoga Duha na svoje sluge i sluškinje. Svi se oni napuniše Duha Svetoga. Izlio se novi stanar kršćanskih srca – Kristov Duh. Nastanio se da proslavi Isusa Krista, da Ga svjedoči nama kršćanima, da Ga svjedoči našim ustima i svima drugima oko nas. Ispunilo se proroštvo proroka Joela, Krist je izlio Duha Svetoga. Porodilo se kršćanstvo. Potekle su nove vode. Pravednost i ljubav postale su oznake učenika Isusa Krista. Uspostavio se novi odnos s Bogom kroz nanovo rođenje i novo zajedništvo s Bogom kroz duhovnost u ponašanju. Duh Sveti sišao je da bi gradio nove karaktere, da bi činio promjene u načinima kršćanskih života, da bi nas preobličio u lik Krista. Nažalost, ono što danas nazivamo kršćanstvom u velikoj mjeri je beživotno i bez duhovno nastojanje da se hoda po moralnim i etičkim

načelima Kristova učenja. Različita poimanja izvjesnih istina dovode do sukoba, oni su ponekad interni a počesto eksterni. Oni se događaju i u nama i među nama, a da se malo tko pita – a gdje je ljubav iz 1.Kor.13? Sva nastojanja da se bude kršćanin bez Krista a za Krista su jalovi pokušaji autorizacije Božjega djela kao svoga. Hoće se biti kršćanin ali se neće primiti i prihvatit Onaj Koji je poslan da nas oslobodi od tijela i obuće u silu Duha. Mjereći ljudskim mjerilima ljudi mogu živjeti dobrim životom. Oni mogu sprovodit standarde moralnog i etičkog života, ali bez Krista ti standardi nisu prihvatljivi za Boga. Nitko i nikada nije mogao biti kršćanin a da nije prihvatio Krista, da nije ušao u aktivno zajedništvo s Kristom, da se Krist nije nastanio u njegov život. Ne postoji svojevorno kršćanstvo ili kršćanstvo na osnovama od ljudi postavljenih pravila. Svako nastojanje da budemo slični Kristu bez Krista je gluma. Glumac Bibliju čita kao knjigu scenarija i priprema se kako će riječju, likom i djelom biti što sličniji originalu. Na kraju to se svodi na estradu, na pozornicu, u širem smislu na neku formu umjetnosti.

Glumci u svoju ulogu ulažu mnogo truda i često puta uloženo je ekvivalentno ili jednakovrijedno dobivenom. Veliki glumci dobivaju velike uloge. U kršćanstvu, mnogo puta se dobivaju isti efekti. Što bolje glumiš kršćanina bolji si kršćanin. Što više ulažeš u svoju ulogu i ona će biti sličnija originalu. Ja hoću biti kršćanin, ali ne glumac. Ja hoću biti kršćanin ali ne po svojoj sili i snazi, već po Kristu i snazi Njegovog Duha. Ja ne želim kršćanstvo kao titulu, ja hoću kršćanstvo kao stanje u Kristu. Mnogo kršćana nije više, ni sigurno ni svjesno, gdje su ni što su. Nikakav moral niti ikakva etičnost ne mogu postat ekvivalent kršćanstvu, jer kršćanstvo nije moralno ni etično da bi bilo kršćanstvo, već obraćenje i primanje Krista, kršćanstvu daje i moralnost i etičnost po Kristovu Duhu. Biti u Kristu znači biti u Duhu Svetome. Tko nema Kristovog Duha nije Kristov! Duh Kristov nije nešto neodređeno u

nama već Očitovatelj obitavajućeg Krista. Duh Kristov očituje našu kršćansku pripadnost i istinu da Krist stanuje u nama. Ljubav Božja koja na najbolji način govori nama i svima oko nas da smo djeca Božja, da smo kršćani i Bog prebiva u nama. Ta ljubav je izlivena od Boga, vjerom i pouzdanjem u Krista, po Duhu Svetome. Ona ispunjava kršćansko srce i odražava kao u ogledalu slavu Kristovu. Kad bismo mogli tu ljubav prisvojiti i postaviti kao svojom, onda bismo mi bili ljubavo tvorci. Bog ljubi, Bog je ljubav i tko ljubi od Boga je. Ja hoću biti od Boga poglavito u vremenima kad ljubav hladni, kad mnogi ostavljaju svoju prvu ljubav. Neću svoju ljubav, neću ljudsku... vjersku, denominacionalnu ljubav. Ja hoću, biti kršćanin! Odlučio sam da slijedim Krista, da budem kao On, da ljubim Njegovim Duhom! Sva nastojanja čovjeka da Bog ojača Njegove umne i osjećajne sposobnosti da bi tako osposobljen mogao biti tvorac velikih djela za Boga. Kad bi to bilo moguće onda ne bi Krist govorio da bez Njega ne možemo ništa. Bog ne jača našu tjelesnu strukturu, dapače, tijelo umire, tijelo se raspada, a mi duhovno jačamo oblačeći se i ispunjavajući Duhom Svetim. Mnogo puta sa tugom čitamo kako je divno izgledalo prvo kršćanstvo. Što se tokom tih proteklih stoljeća promijenilo? Bog je isti, ali nismo mi... Bog gleda ima li koga da je mudar i traži lice Njegovo? Mnogi traže nebesku infuziju za svoju duševnost. Hoće da Bog ulije u njihove vene ili u njihove tjelesne sustave snagu za novu živahnost. Izlivanje ljubavi po Duhu je adekvatno Duhovno Božje sredstvo otkrivanja obitavajućeg Krista u nama. Jedino ta ljubav, Božja, Kristova, po Duhu Svetome može slijediti Krista. Jedino ta ljubav daje žar srcu u čitanju i molitvi. Jedino Božja ljubav daje gorljivost u bratoljublju. Mnoga zbivanja među kršćanima dovode nas u dilemu – gdje je kršćanstvo kad nema ljubavi? Jesmo li kršćani? Puno jednostavnije i lakše je reći – jesmo nego Duhom Svetim očitovat obitavanjem Kristu u nama. Zato, ja hoću biti

kršćanin! Ja, hoću hodati u pokornosti i poniznosti Kristovoj Riječi. Riječ bez Duha je mrtva, samo slovo koje ubija. Mrtva je čak i kad ljudi čine sve što je u njihovoj moći da je ožive i da žive po njenim premisama, pretpostavkama ili propozicijama. Srce čovjeka dok se ne obrati i dok Bog u njega ne izlije svoju ljubav ne može ljubiti Božanskom ljubavlju. Zato i vidimo ljubav prema Bogu takvu kakvu vidimo. I bratoljublje i ljubav uopće u takvom je stanju u kakvom je. Jedini način da čovjek može ljubiti je da Krist sam uđe u čovjekovo srce i očituje svoju vlastitu Božansku ljubav kroz to srce. U praksi je očito da mjerila koja čovjek upotrebljava kao kršćanska ne daju sliku Krista već našeg stanja. Odlučio sam da slijedim Krista, moje je priznanje da bez Njega ne mogu niti želim. Ja hoću Krista, Njegovu ljubav izlivenu po Duhu Svetome u obilju u moje srce. Hoću da Ga dočekam kao nevjesta neizmjereno ispunjena ljubavlju prema Njemu. Ja hoću biti kršćanin je novi odnos s' Bogom.

Krist je došao da postane Mostom tih novih odnosa. U Sebi je pomirio čovjeka i Boga. U Svom djelu je izgradio odnos ljubavi. Bog ljubi čovjeka – kršćana. Po ljubavi od Boga izlivenoj i kršćanin ljubi Boga svim srcem, svom pameću svojom i svom dušom svojom. Vidim, znam, kad bih razdijelio sve što imam, a ljubavi ne bih imao, ništa mi ne bi koristilo. Humanizam je samo humanizam, djelo čovjekove samilosti, djelo čovjekove dostojnosti, djelo čovjekoljublja, nedostavno da zadovolji i minimum potreba. Kad bih svoje tijelo i svoj život predao da se spali, a bez ljubavi Božje, ništa mi ni to ne bi vrijedilo. Svaka ljudska žrtva traje koliko i žrtvenik. Ja hoću ljubav raspetog Krista, jer ta ljubav traje koliko i Krist Koji ju daje. Ja hoću ljubav koja dugo trpi, strpljiva je i ljubazna kao Krist. Ja hoću ljubav koja nije zavidna, ne uznosi se, nije uobražena, drska, napuhana ponosom, ljubav kao Krist. Ja hoću Božju ljubav po Duhu kao rod Duha. Ljubav koja nije naporna u svojim tjelesnim

pravima, koja ne traži svoje, koja nije osjetljiva i preosjetljiva i zlovoljna, ljubav kao Krist. Ja hoću biti kršćanin koji ljubi i zlo nadvladava dobrim. Ja hoću ljubav koja se ne obazire na zlo koje joj je učinjeno ili koje joj se čini. Ljubav koja ne svraća pažnju na sebe i ne traži empatiju nad pretrpljenim krivicama, ljubav Kristovu. To je kršćanin za kojim srce moje čezne. To je kršćanstvo kojem trčim. Ja hoću biti kršćanin ispunjen Božjom ljubavlju. Može li se to uopće postići – danas? Može kao i u počecima, samo u Kristu. Dani su zli, Kristov ponovni dolazak je na vratima, sve veći i veći otpad je posvuda oko nas. I baš sada kao Jozua: "Ako vam se ne sviđa služiti Bogu, onda danas izaberite kome ćete služiti, možda bogovima kojima su služili vaši očevi... ili bogovima Amorejaca u čijoj zemlji sada prebivate. Ja i moj dom služit ćemo Gospodinu!" Pa ako i moj dom neće, ja hoću služiti Krista! Za mene Krist i Njegova ljubav nisu iluzija. Iluzija, obmana, neosnovana nada ili umišljanje je misliti da bez Božje ljubavi, izlivena u naša srca, možemo opstat, održati se i postići cilj svoje vjere – spasiti se. Božja ljubav izgrađuje, oblikuje i ohrabruje nas da rastemo u Kristu. Iako su ogromni napori uloženi u znanje, ima ga, ali ono, na žalost uzrokuje da se većina ljudi nadimaju, da se drže velikima i važnima, i da su ponositi na sebe. Kršćanska ljubav, Božja ljubav izgrađuje, zato molimo Boga u ime Isusa Krista da nas učini doista stvarnim kršćanima. Oče, molimo te, da izliješ Svoga obećanog Duha u Ime Isusa Krista. Kriste dahni i na nas, dahni na svoje sluge i sluškinje danas, od Svoga Duha, kao što si činio. Izlij obilje da bismo mogli očitovat Tebe u svojim životima. Pomogni nam u težnji za ljubavlju! Amen – tako neka bude.

Vjernost

A bez vjere nemoguće Mu je ugodit, jer onaj koji želi pristupiti Bogu mora vjerovati da postoji Bog i da nagrađuje one koji Ga traže. /Heb.11.6/

*

Vjera, vjerovati i vjernost su riječi koje se najčešće spominju u pojmovniku kršćanstva. Novi Zavjet postavljen je na principima vjere. Ta tema vrlo nam je bliska, ali ujedno i vrlo daleka. Dobrih ljudi ima. Neki se sami tako nazivaju, a neke tako oslovljavaju drugi. Ipak vjernih Bogu tako je malo. Jedan prezreni Nazarećanin postao je primjerom i uzorom vjernosti. Kao primjer utro nam je put i ostavio primjer kako i u najtežim okolnostima možemo očuvati vjeru, vjerovanje i vjernost. Upravo On, Isus Krist, je unatoč Svoje golgotske patnje ostao potpuno vjeran u svojoj oprostajnoj naravi. Ostao je do kraja vjeran Svojoj Kraljevskoj službi, vjeran svome Sinovskom odnosu, vjeran Svome Ocu. Ja hoću biti kršćanin, ja hoću biti kao On, ja hoću biti vjeran, ja hoću vjerovati, ja hoću imat vjeru. Vjernost je rod Duha Svetoga. I vjera dolazi od Boga. Ja vjerujem u istinu o Bogu. Kršćanin je čovjek koji vjeruje u Boga. Kršćanstvo u svojim njedrima krije mnoge istine koje ne uspijevamo razumijevat. Preko njih mi možemo razmišljat ako nam njihova spoznaja donosi duhovnu korist. Vjera u kršćanskog Boga ne iskaljuje slobodu našeg uma, dapače, mi možemo mislit i razmišljat, ali vjera u kršćanskog Boga isključuje našu slobodu mijenjanja istina o Bogu. Ne razumijevanje pojedinih istina

ne daje nam za pravo da prekrajamo te istine. Naša vjera ima dvije mogućnosti – mi možemo vjerovati i ne vjerovati. Ne znanje nas ne oslobađa krivice. Ne mali broj svetopisamskih ljudi nam svjedoči da su vjerovali Bogu unatoč tome što nisu razumjeli. Imali su povjerenje u Boga Koga su vjerovali. Oslanjali su se i pouzdavali u Njegovu vjernost. Nije bilo lako Abrahamu kad je napuštao Ur kaldejski. Nije bilo lako Danijelu kad je bio bačen u lavlju jamu. Oni i svi ostali, imali su vjeru u Boga, vjerovali su Bogu i nastojali su sačuvati svoju, vjernost Bogu. Vjera u Boga u Bogu ima svoj smisao. Vjera nije Bog i ona ne razumije sebe već razvija pouzdanje i oslonac na Boga. Ona razvija odnos vjernosti s Bogom. Pošto su u Novozavjetnom vremenu vrijednosti vjere vezane uz izliće Duha Svetoga i na tom području krvnik ljudski nastoji učiniti što veće štete kroz zavоđenje. Imajte vjeru u Boga nije akcentirano na vjeru već na Boga. Kad sjedate u zrakoplov, vjerom to činite ali vaša vjera ne nalazi svoj smisao sam u sebi nego u zrakoplov i u pilote koji njime upravljaju. Odjek vjere je subjekt. Vjera je samo stav srca kojom izražavamo svoje pouzdanje, svoj oslonac ili povjerenje u Boga. Bog je kao Subjekt naše vjere i našeg vjerovanja. sotona je izdigao vjeru kao totem modernog doba. Danas mnoge vjerske zajednice iskazuju specijalno poštovanje prema vjeri. Imaš vjeru imaš sve. Krist je učio da imamo vjeru u Boga. Ako vjerujemo Bogu, ako se pouzdamo u Boga Bog može i hoće činiti. Bog je obećao Abrahamu potomak. Abraham je vjerovao Bogu i pri tom iščekivao ostvarenje Božjeg obećanja. Abraham je otac vjere, a ispunjenje Božjeg obećanja je dočekao u stanju kad se više nije bilo čemu nadat. Noa je propovijedao sto dvadeset godina sa kakvim uspjehom? Možda nije imao vjere? Tri mladića završila su u ognjenoj peći – zašto? Možda nisu imali dovoljno vjere. Danijel je završio u lavljoj jami – zašto? Možda ni on nije imao dovoljno vjere. Stjepan je bio kamenovan. Pavle je bio kamenovan, šiban, udaran... zlostavljan do samih rubova

izdržljivosti. Možda svi ti ljudi opisani kao žrtve svoje vjere nisu imali vjeru. Nisu poznavali univerzalne zakone vjere, nisu znali da su oni mali bogovi. Nije im bilo otkriveno što sve mogu snagom izgovorene riječi. Sa zdravljem su imali problema jer nisu znali za Božanska ozdravljenja. Bili su gladni, bili su žedni, progonjeni, ništa nisu posjedovali, zato jer nisu imali vjeru koja bi ih obukla u sva ovozemaljska dobra. Da nije tužno, bilo bi smiješno, da nije ružno, bilo bi doista bajkovito. Ispunjeno obećanje je produkt Božjeg djela, a Abraham je koristio vjeru kao stepenište kojim valja ići do postignuća cilja, danas bi se Abraham postidio svoje vjere kad bi čuo što sve nova učenja i nove nauke donose. Ja hoću biti kršćanin! Ja hoću slijediti Krista! Ja hoću imat vjeru kao Abrahamov blagoslov. Ispunitelj moje vjere je Krist. On je Začetnik i Dovršitelj. Njemu vjerujem. Modernizam je razvio vjeru u vjeru. Vjera se smije našim nemoćima, ali sam siguran da se i davo smije našem modernizmu. Vjera u vjeru gdje se Biblija koristi kao izvor ideja mogućnosti, gora je i od same nevjere. O dragi, kako je važno čuvat svoju vjeru u Krista u ovim teškim danima. Mladići su u utrobi peći imali čast – Bog je bio s njima. I mi imamo čast u ovoj ognjenoj peći u kojoj živimo da znamo i da vjerujemo – ja Sam s vama uvijek! Nama je On osnov vjere!

Krik koji ispuštamo na svojim koljenima u tajnosti svojih klijeti je krik duše! Ja hoću biti kao On! Ja hoću biti kršćanin – vjeran, vjeran Bogu koji JE! Odlučio sam se na vjernost Bogu po uzoru na Krista. Hoću biti kao On, da Ga slijedim vjerno u vjernosti, da sačuvam svoju vjeru i danas u posljednjim satima posljednjih vremena. Ono što se isprečava našoj vjeri izgleda nam mnogo puta nepremostivo. Mnogo puta naša vjera, naša vjernost i naše vjerovanje liči plivanju u suprotnom smjeru od toka rijeke. Plivamo, vjerujemo a izgleda da stojimo na mjestu ili da se vrlo sporo pomičemo prema naprijed. Čim zastanemo voda nosi nazad. Tok rijeke

je neumoljiv i nemilosrdan. Tako to izgleda biti kršćanin i biti u tijelu. Napredujem kao crv u kamenu. Napori trud i htjenje malo malo pa su na izdisaju. To vidimo kao vrlo loše od nas, ali to je privid, istina je da se vjerom u Krista Božja snaga savršeno očituje u našim slabostima. Naše tijelo ne misli tako jer ono je uvijek u opoziciji. Ono se suprotstavlja, stalno oponira, pobija, stavlja prigovore, suprotstavlja se volji Kristovog Duha. Pored privida koji se dobiva kroz slabosti tijela, kršćanina muči, ponekad i potapa, a počesto povlači nazad – veliki otpad. Otpad onih koji su bili kršćani, a sad plivaju ili plutaju na vodi u smjeru toka. Voda ih nosi a oni su se prepustili – kud svi tu i mi. Dok plivamo često puta nam baš oni priječe put. Obeshrabruju nas, zavedeni i nas pokušavaju zavesti. Sudaraju se s nama, udarajući nas i ono što ne očekujemo – protive nam se i prema nama postupaju kao protivnici. Unatoč tome, ja hoću biti kršćanin još više. Ja hoću slijediti Krista. On je uvijek sa mnom i u tome je moja snaga, prednost i pobjeda. Kad je Mojsije dobio zadatak da izvede Izrael iz Egipta, postavio je Bogu pitanje: "Tko sam ja da se uputim faraonu i izvedem Izrael iz Egipta?" Božji odgovor je bio: "Ja ću biti s' tobom". Kad je Krist davao posljednje napatke Svojim učenicima uoči uzašašća dao im je i osnov vjere: "Ja ću biti s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta!" Osnova na kojoj se bazirala i gradila Mojsijeva vjera, Abrahamova vjera, osnova je i baza na kojoj mi izdižemo svoju duhovnu građevinu – Ja Sam s vama! Uvijek! Do kraja svijeta! Plivati nasuprot snažnim strujama rijeke i boriti se sa samim sobom i okolnostima koje nas u putu snalaze, nije lako, ali je moguće jer On je s nama. Što to za nas znači? Vezao nas je uz sebe debelim konopcima ljubavi. Drži nas rukama na čijim dlanovima su još vidljivi tragovi klinova kojima nas je u dlanove Svoje urezao. Leđa je Svoja podmetnuo za nas, naše je bolesti ponio, naše je boli na se uzeo. Njegovim ranama mi se iscijelismo. On je s nama! Krist je uz nas i za nas! Krist je u nama! Ja hoću biti kršćanin

upravo na osnovi kršćanske istine, a istina je da je On u nama. Čim se odvojimo od te istine bilo da nas povuče svijet, bilo da sami sebi postanemo prepreka ili da smo povjerovali nekoj drugoj vjerskoj opciji, slijedi pad, slijedi otpad! Ne privikavajmo se putu bezbožničkom. Ne zavidimo sreći bezbožnika. Ne uzdajmo se u čovjeka, u snagu njegove mišice ili u srce koje se od Boga odvraća. Ne oslanjajmo se na vlastiti razbor. Rasuđujmo put po kojem kročimo, jer neki se put čini čovjeku prav, a na kraju vodi k smrti. Ne obazirimo se na čovjekovu dobrotu, jer mnogi se danas prikazuju i nazivaju dobrim ljudima, ali tko će naći vjernih? Ja hoću biti kršćanin vjerom u Krista. Ja hoću biti kršćanin u svakodnevnom dubokom duhovnom iskustvu vjere, povjerenja, oslonca i pouzdanja u Kristu osobno! Krist osobno je živi Nad Koji ne umire, Koji se ne potapa, Koji se odražava u nama ljubavlju Božjom izlivenoj u naša srca po Duhu Svetome. Iako živimo u svijetu čiji temelji se tresu, naši temelji odolijevaju jer su postavljeni na kraj ugaoni Kamen – Krista Isusa. Bože molim Te za vjernost Sina Tvojega da bude Uzor i Izvor snage moje vjernosti. Kriste, vjernost kao rod Duha Svetoga neka u obilju rodi i u meni. Amen, tako neka bude.